UNIVERSUL CONVOLUT

VOLUMUL CINCI

DOLORES CANNON

UNIVERSUL CONVOLUT

VOLUMUL CINCI

DOLORES CANNON

Universul convolut

Volumul Cinci

Dolores Cannon

Traducere făcută de Irina Chirica

CUVÂNT ÎNAINTE

„Celor care ni se alătură acum, le urăm bun-venit în aventură şi călătorie. Celor care au fost cu noi tot drumul, le spunem: bine aţi revenit şi sper că veţi găsi mai multe concepte interesante, pe măsură ce ne continuăm aventura. Citiţi cu mintea deschisă şi fiţi pregătiţi să vă răsuciţi mintea în continuare. La urma urmei, covrigii au o formă interesantă. Seamănă cu simbolul infinitului, nu-i aşa?”

Dolores Cannon, 2013

Dragi cititori...

Mama mea, Dolores Cannon, a plecat din această dimensiune în fazele finale ale pregătirii acestei cărţi. Mai era nevoie doar să termine editarea şi amplasarea capitolelor. Mereu m-am minunat cum lua o piesă de ici şi o bucată de colo din diversele ei relatări, reuşind să modeleze o povestire fără cusur. Era un adevărat maestru. Era neîntrecută la potrivirea pieselor puzzle-ului cosmic.

Julia Cannon

Avem toate răspunsurile. Trebuie doar să ne permitem să punem întrebările potrivite.

Dolores Cannon, 2001

CUPRINS

Secțiunea 1: Încheierea karmei

Capitolul 1: Cutia de sticlă

Capitolul 2: Omorul trebuie să se termine

Capitolul 3: Când opui rezistență la naștere

Capitolul 4: Sirena

Capitolul 5: O viață întreruptă

Capitolul 6: Schimb de locuri

Secțiunea 2: Noi percepții ale energiei

Capitolul 7: Când ești o energie totală

Capitolul 8: Eu sunt tu!

Secțiunea 3: Vieți pe alte planete

Capitolul 9: Transportorul

Capitolul 10: Devoratorul de planete

Capitolul 11: Portalul de energie

Capitolul 12: O santinelă singuratică

Capitolul 13: O coloană de piatră

Capitolul 14: Un observator trimis să ajute Pământul

Secțiunea 4: Noi creatorii

Capitolul 15: O altfel de percepere a lui Dumnezeu

Capitolul 16: Cei care influențează realitățile și creația

Capitolul 17: Creator al realităților

Capitolul 18: Oamenii din fundal

Capitolul 19: O ființă de lumină creatoare

Capitolul 20: Mergi și fii lumină!

Capitolul 21: Placa de bază

Capitolul 22: Un întreg univers se transformă

Epilog

Despre autoare

Secțiunea 1

ÎNCHEIEREA KARMEI

Capitolul 1

CUTIA DE STICLĂ

Când John a coborât din nor, a început să descrie cu o voce foarte blândă ceea ce vedea. Era înconjurat de un nor de lumină galben-gri strălucitoare. În mod normal asta însemna că se întorsese la Sursă, dar pe măsură ce continua să relateze, părea a fi ceva mai mult. A văzut o deschidere care conţinea trei sau patru lumini individuale, care păreau să se aprindă şi să se stingă. L-am întrebat despre corpul lui şi mi-a spus că era ca un nor, era vaporos, nu solid. Încă nu era clar unde se află sau ce erau acele lumini, aşa că l-am întrebat dacă ar putea merge la ele ca să afle ce sunt. Acest lucru funcţionase în trecut, ca o modalitate de a obţine răspunsul. El a răspuns prudent: „Va trebui mai întâi să văd ce sunt ele”.

D: Poţi face ce vrei. Poate reuşim să aflăm mai multe despre acest loc. Pe care vrei să o abordezi? Ai spus că sunt mai multe.

J: Vin şi pleacă... vin şi pleacă. Lângă ele este un înger. Este îmbrăcat ca un înger, într-o haină lungă, cu aripi de înger. El spune că este aici doar pentru a mă proteja.

D: Întreabă-l dacă este îngerul tău păzitor?

John a fost cuprins de emoţie când a răspuns „Da”. Nu putea să-i vadă cu adevărat faţa, pentru că era acoperită de culoarea aurie. L-am asigurat că dacă era îngerul lui păzitor, atunci era mereu alături de el şi nu va lăsa să i se întâmple nimic rău.

D: Să-l rugăm să te ducă unde ar trebui să mergi. (Pauză) Ce spune?

J: A spus da. Am să merg după el. Văd o peşteră mare, cu o lumină mare în ea. E ca şi cum tocmai a căzut un meteorit şi nu e nimic altceva decât lumina care

emană din el. Voia doar să îmi arate lumina din peșteră.

D: Întreabă-l de ce a vrut să vezi asta.

J: A fost creația ființei mele.

D: Întreabă-l ce vrea să spună cu asta?

J: Tu ești lumină. Așa că poți crea lumină.

D: Vrea să spună că asta a fost creația ființei tale? (Da) Că de aici ai venit? (Da) Roagă-l să explice. Cum ai venit din lumină?

J: Există o ușă de sticlă, un fel de cutie de sticlă. Una din ele s-a rupt... și am ieșit din ea...

D: O cutie de sticlă care a căzut în peșteră? (Da) La început ai spus că este un meteorit, dar aceasta este altceva? (Relatarea era confuză)

J: Face parte din epavă. A existat un impact.

D: Deci ceva s-a lovit și cutia de sticlă a fost aruncată în peșteră?

J: Nu. Era meteoritul.

D: Deci era deja în interiorul meteoritului și s-a deschis când a lovit pământul? (Da) Cum a intrat cutia de sticlă în interiorul meteoritului?

J: A fost pusă acolo.

D: Sunt doar curioasă. Doar meteoriții cad din cer, nu-i așa? (Da) Ca gunoiul spațial, ca pietrele sau...

J: Da. Dar aceasta a fost adusă aici.

D: În meteorit? (Da) De ce a fost pusă acolo?

J: Pentru a transporta lumina.

D: Au crezut că va fi protejată în interiorul meteoritului? (Da) Cine a pus-o în interiorul meteoritului?

J: Îl întreb pe gardianul meu. (Pauză) Îngrijitorii au pus-o acolo. Cei care au grijă de asta. E un grup de oameni.

D: Unde se află ei?

J: Departe de aici. Nu pe Pământ.

D: Deci sunt capabili să pună ceva într-o cutie de sticlă și să o pună în acest meteorit și să-l trimită oriunde vor ei? (Da) Interesant. De ce procedează așa?

J: Din cauza transformărilor. Din cauza transformărilor care au loc. Unii oameni cad în întuneric.

D: Știu multe despre transformările care au loc pe Pământ. La asta te referi? (Da) Și acesta a fost o modalitate sigură de a aduce lumina înapoi pe Pământ?

J: Una din modalități.

D: Și așa a fost adus John pe Pământ, în această cutie? (Da) Nu s-ar fi putut face prin „spirit”? Credeam că așa se procedează de obicei.

J: S-ar fi putut. Există mai multe modalități. Nu există o cale greșită. Sunt multe moduri. Asta este doar una din modalități.

D: Această modalitate a oferit mai multă protecție?

J: Pentru Pământ?

D: Nu. Mă gândeam mai degrabă la sufletul lui.

J: Sufletul lui este al lui. Îi aparține.

D: Mă gândeam că este o modalitate de a-i proteja sufletul când călătorea prin spațiul cosmic, spre Pământ.

J: Sufletul nu are nevoie de protecție.

D: A fost doar o modalitate de a-și aduce sufletul aici? (Da) Asta e ceva nou. N-am mai auzit de acest mod de a aduce un suflet.

J: Da. Se face în multe moduri diferite.

D: Deci meteoritul s-a izbit de pământ în acea peșteră și s-a deschis, iar cutia de sticlă era înăuntru și s-a deschis și ea? (Da) Ce a ieșit din ea atunci?

J: Ceva în stare gazoasă.

D: Era sufletul lui John? (Da) El știa dinainte despre acest aranjament? (Nu) I-a spus cineva ce avea să se întâmple?

J: Nu. Totul era deja planificat.

D: Și John nu a avut nimic de spus despre asta?

J: Nu, lucrurile erau aranjate dinainte.

D: Ce s-a întâmplat după ce sufletul în stare gazoasă a ieșit din cutia de sticlă? Este important ca John să știe ce se întâmplă în continuare.

J: A uitat totul, la fel ca ceilalți.

D: Dar era în formă gazoasă. El nu era într-un corp fizic, nu-i așa?

J: Ajunge într-un corp fizic, în cele din urmă.

D: Cum a intrat într-un corp fizic, atunci?

J: La fel ca toți ceilalți. Ei aleg asta și ajung într-un corp uman.

D: Ce a ales?

J: Să se nască.

D: Și-a ales părinții și tot? (Da) Deci această formă gazoasă a intrat în corpul unui bebeluș. Asta vrei să spui? (Da) De ce a ales anumiți părinți?

J: Pentru unitatea lor.

D: A mai avut vreo altă viață cu acești oameni înainte? (Nu) Deci nu au existat conexiuni dintr-o viață trecută? (Nu) A crezut că vor fi niște părinți buni? (Da) Înainte să se întâmple asta, John a mai avut vreodată vieți pe Pământ? (Nu) Asta a fost prima dată? (Da) De aceea se simte atât de singur aici? (Da) Se simte de parcă nu vrea să fie aici. Aud asta de multe, multe ori, de la oameni

care se află aici pentru prima dată. A mai avut vieţi în alte locuri? (Da) Îi poţi vorbi despre vreuna din ele? Ceva despre care este important să ştie?

J: Trebuie să renunţe la îndoieli. A făcut lucrări tehnice, în altă parte.

D: Pe o altă planetă? (Da) Ce fel de lucrări tehnice?

J: Schele himerice. (Era greu de înţeles.) Le punea la un loc.

D: Unde a făcut genul ăsta de muncă?

J: Undeva în cer sau pe o altă planetă.

D: Pe o navă spaţială sau pe o planetă?

J: Pe o navă.

D: Erau şi alţii acolo?

J: O, da. John are ceva de făcut.

D: Cum arăta în acea viaţă? Ce fel de corp avea?

J: Arăta cam la fel.

D: În mare parte umanoid, asta vrei să spui? (Da) Avea o familie sau locuia singur pe navă?

J: Cred că a lucrat singur pe navă.

D: Dar dacă îi plăcea genul ăsta de muncă, de ce a vrut să plece şi să vină pe Pământ?

J: Transformările. Uneori există transformări pe care le vede şi este chemat să lupte şi să ajute, în cadrul transformărilor.

D: Acestea au legătură cu planeta Pământ?

J: Da. Suntem aici pentru a vă ajuta, acolo unde trebuie făcute modificări.

D: De unde a ştiut că se petrec aceste transformări?

J: Există o entitate care vine și ne spune că ar trebui să mergem, ca să ajutăm.

D: Dar este alegerea ta dacă participi, nu-i așa?

J: Întotdeauna. Da.

D: Și ați ales acest mod unic de a aduce lumina pe Pământ? (Da) Ce s-a întâmplat cu corpul lui de pe navă?

J: Este ca un costum.

D: Corpul lui este un vehicul?

J: Da. E mult mai ușor așa... E doar un costum.

D: Și ce s-a întâmplat cu acel vehicul? Vrei să spui... că a murit?

J: Nu... a continuat să existe.

D: A continuat să își facă serviciul pe nava spațială? (Da) Dar persoana de pe navă este conștientă că o parte din ea a venit aici...?

J: Da. Doar ne continuăm munca.

D: E ca și cum s-ar fi desprins o bucată din el? Are sens ce spun?

J: Nu. Nu se desprinde nimic.

D: Dar el continuă să lucreze pe o navă spațială și să își facă treaba de acolo? (Da) Atunci cum pleacă cealaltă parte, dacă nu se desprinde... Cum pleacă? Încerc mereu să înțeleg mai mult.

J: E complicat.

D: Știu că este! (Râde) Dar cum se desprinde acea parte din sufletul care lucrează acolo pe navă?

J: Oamenii de pe nava spațială continuă să funcționeze, ca o mașinărie.

D: Și cum se separă această bucată care a coborât pe Pământ de cea originală, rămasă pe navă?

J: Nu există separare. Nu se separă niciodată.

D: Am crezut că este ca o bucată din sine care a fost trimisă pe Pământ.

J: Într-un întreg, nu există bucăţi.

D: Mi s-a spus că suntem ca nişte faţete ale unui diamant sau fragmente sau bucăţi, trăind vieţi diferite în acelaşi timp. Așa este? (Da) Deci nu este separat. Totul este una.

J: Toţi suntem una.

D: Deci nu se desprinde din cel care este pe navă?

J: Nu. Se întâmplă pur şi simplu, când ne trimitem gândul.

D: Deci când fiinţei de pe navă i s-a spus ce se întâmplă, tot ce a trebuit să facă a fost să trimită un gând? (Da) Şi acel gând a devenit conţinutul din cutia de sticlă? (Da) Şi asta a creat sufletul individual al lui John? (Da) Pare complicat. Iar fiinţa de pe navă nu este conştientă de ceea ce face John?

J: Are mai multe cunoştinţe despre asta.

D: Dar John nu ştie ce se întâmplă, nu-i aşa?

J: Nu are cunoştinţă de aceste lucruri.

D: Pentru că odată ce ai venit pe această planetă, uiţi? (Da) Întotdeauna am crezut că ar fi mai uşor dacă ţi-ai aminti. (Râde)

J: Ar fi mai simplu...

D: Deci şi-a ales părinţii din care s-a născut? (Da) Dar s-a căsătorit şi a avut copii? Are vieţi anterioare cu soţia şi copiii? (Nu) Atunci el nu are legături cu oamenii de pe Pământ? (Nu) Nava spaţială este aproape de Pământ sau departe?

J: Nu este de pe Pământ... E din alt univers.

D: Deci li s-a spus că sunt probleme în acest univers? (Da) Dar când acea bucată de suflet intră în mediul altui univers, nu se prinde în karma?

J: Fără karma.

D: Deci aceste tipuri de ființe care se oferă să vină ca voluntari, nu rămân prinse în ciclul Pământului? (Nu) Dar nu este adevărat că mulți din noi frecventăm școala Pământului, care durează foarte mult? (Da) Și facem multe greșeli și intrăm în multe alte vieți, pentru a plăti karma? (Da) Deci oamenii ca John nu intră în acest ciclu? (Nu) Deci își va putea duce viața mai departe, fără să acumuleze karma? (Da) Există ceva anume care îl împiedică să acumuleze karma?

Mă gândeam la ceea ce mi s-a mai spus în alte dăți, când am investigat astfel de cazuri. Că sufletul care vine este acoperit cu un fel de înveliș, care îl protejează de acumularea de karma. Dar răspunsul dat de John a fost diferit. „Inima. Iubirea."

D: Iubirea este foarte importantă. De ce a venit pe Pământ în acest moment? El a spus că a venit în vremea transformărilor.

J: Pentru lumină. Există mulți oameni care opresc lumina. Ceea ce facem noi este doar să mărim lumina. Și anumite grupuri încearcă să ne oprească. Vor să ne oprească.

D: Cum încearcă să oprească lumina?

J: Încearcă să îi oprească pe cei care aduc lumina. Cei care nu sunt ai luminii încearcă să îi oprească pe cei care sunt ai luminii. Pentru a-i împiedica să facă ceea ce fac.

D: Sunt oameni negativi sau ce?

J: Ei pur și simplu nu înțeleg. Așa că a fost adusă lumină, pentru schimbările care au loc.

D: Oamenii de pe Pământ nu pot să o facă singuri?

J: Sunt unul împotriva celuilalt. Și atunci nu pot face modificări.

D: Ei sunt dispuși să se schimbe?

J: Unii dintre ei sunt... dar alții pur și simplu nu au nevoie de schimbare.

D: Deci aceste ființe sunt trimise aici pentru a se lucra cu forțe proaspete? (Da) Dar nu este greu?

J: Pentru unii.

D: Dar John? Lui i-a fost greu?

J: Foarte greu. Îi este greu de multă vreme... de când a venit aici. El nu se mai poate conecta, dar în acest loc diferit, se va conecta. Ușile se închid repede.

D: Te referi la lucrurile pe care încerca să le facă? (Da) El încerca să trăiască o viață ca om.

J: Da. Trebuia să fie ca ceilalți, să fie uman. Dar este atât de greu să înțelegi oamenii, acolo unde nu este iubire.

D: Yoată viața lui, a avut dificultăți în relaționarea cu alți oameni. (Da) Dar nu a lăsat ca acest lucru să îl doboare. A mers mai departe, nu-i așa?

J: Da. El este foarte puternic. Lumina îi intensifică puterea, dar se prinde în lumea exterioară.

D: Dar trebuie să trăiești în ea, dacă trăiești pe Pământ. Nu ai cum ieși din ea.

J: Nu. El își va face treaba.

John lucra într-un spital și îi ajuta pe oamenii de acolo. I s-a spus că slujba lui se referă la vindecare. „El se ocupă cu vindecarea. Asta face el. El decide ce face.” Când lucra cu pacienții, simțea că îi curge energie prin mâini.

D: De unde vine această energie?

J: Din ființa lui. Doar este acolo.

D: Deci a venit cu această energie? (Da) Voia să se ocupe cu munca de vindecare, dar se simțea blocat.

J: Asta a fost din cauza îndoielilor și fricilor. Dar acestea au dispărut. S-au dus!

D: Dar slujba lui la spital?

J: Va fi mereu acolo. Acum poate vindeca, fără blocaje.

D: Îl vei ajuta când vindecă?

J: Oh, tot timpul. Totul e pregătit pentru el. Voi fi acolo.

Am continuat cu câteva întrebări personale. Știam că vorbeam cu SC-ul, chiar dacă nu l-am chemat. Știam că vom putea obține informații. Majoritatea întrebărilor nu se refereau la povestea noastră. Erau importante doar pentru John.

D: Am o întrebare despre ceva ce ai spus la începutul acestei sesiuni. Ai spus că a fost pus în meteorit de către îngrijitori. Poți explica ce sunt aceștia?

J: A trebuit să călătorească mult și au trebuit să îl acopere ca să îl protejeze, iar acesta a fost cel mai potrivit mod de a face asta.

D: Întotdeauna încerc să înțeleg cum funcționează toate aceste lucruri, pentru că sunt complicate.

J: Foarte complicate.

D: De ce a trebuit să fie acoperit cu ceva?

J: Pentru călătorie.

D: Energia sufletului nu putea să călătorească atât de departe, de una singură?

J: Ar fi putut, dar s-a luat hotărârea că e mai bine să meargă așa. Pentru a proteja energia.

D: Ca o precauție suplimentară? (Da) Îngrijitorul este cel care decide asta? (Da) Și fac asta pentru toate sufletele care vin?

J: Pentru unele din ele. Pentru anumite tipuri de suflet.

D: Ce tipuri de suflet sunt acelea?

J: Cele de lumină.

D: Asta înseamnă că vin direct aici? (Da) Deci, când John va părăsi această viață, nu va avea nicio karma? (Nu) Se va întoarce la...

J: La lumină.

D: Este ceea ce numim Sursa? (Da) Ai fost foarte curajos să vii atunci aici. Întotdeauna riscăm să rămânem prinși pe Pământ.

J: Da. Este alegerea pe care o facem.

Știam că ne apropiam de sfârșitul sesiunii, dar voiam să aflu răspunsul la o problemă de natură fizică, înainte de a termina.

D: Ce cauzează țiuitul din urechea stângă?

J: Este vorba de comunicare.

D: Comunică cineva cu el?

J: Sursa.

D: I se dau instrucțiuni sau despre ce este vorba?

J: Instrucțiuni de vindecare. Da.

Le-am spus că sunetul din ureche era adeseori deranjant și i-am întrebat dacă îl

puteau face să dispară. Au fost de acord și au spus că va fi menținut la un nivel confortabil. Au urmat mai multe întrebări despre corpul lui, inclusiv despre dietă și despre faptul că era supraponderal.

D: Vrea să știe dacă va fi capabil să comunice cu tine.

J: Tot ce trebuie să facă este să întrebe.

D: Dar nu știe dacă îl auzi sau nu.

J: Nu mai e nici o problemă acum. Doar să pună întrebarea. Vom fi acolo.

* * *

D: Nu avea niciun sens să îl duci într-o viață trecută, pentru că nu era nimic de văzut. (Da) Deci l-ai dus direct la Sursă? (Da) Luminile acelea erau alte spirite?

J: Da... alte ființe.

D: Toate aceste spirite care vin fac diferența, nu-i așa?

J: Ajută foarte mult.

D: Ele fac planeta să înainteze spre lumină, nu-i așa? (Da) Și transformările vor fi benefice, nu-i așa?

J: Vor fi transformări frumoase!

D: Totul funcționează datorită unor suflete ca John.

J: Cu ajutorul tuturor acestor suflete.

D: Faceți asta împreună. Asta e misiunea voastră. Contribuiți cu toții, ca să ajungem la masa critică a populației. (Da)

Capitolul 2

OMORUL TREBUIE SĂ SE TERMINE

Când Ben a intrat în scenă, s-a trezit într-o arenă cu gladiatori. „Sunt un gladiator și trebuie să lupt... să lupt până la moarte. Și nu vreau. Am făcut asta multă vreme și m-am săturat. Nu mai pot să o fac.”

D: Mai este cineva cu tine, în arena cu gladiatori?

B: Da. E un bărbat închis la ten, mai înalt decât mine. Am un cuțit, o sabie și un scut. Vrea să mă omoare și probabil că îl pot ucide, dar l-am lăsat să mă omoare el, pentru că m-am săturat.

D: Nu puteai scăpa, dacă nu mai voiai să te lupți?

B: Nu. Trebuie să continui să lupt, dar nu mai pot.

D: Cum ai ajuns să fii gladiator, în primul rând?

B: Am fost ales când eram tânăr. A fost nevoie de mult antrenament.

D: Ai ucis mulți oameni?

B: Vreme de aproximativ zece ani. De aceea îmi face greață. Nu mai pot să fac asta.

D: Te lupți cu alți gladiatori ca tine? (Da) Există oameni care urmăresc lupta?

B: Oh, da. Sunt mii. În tribune... în Coliseum. Ei se bucură de spectacol.

D: S-a întâmplat ceva care să te facă să decizi că nu vrei să mai faci asta?

B: Pur și simplu m-am săturat. Nu este corect. Nu mai pot suporta. Prefer să-i las să mă omoare și să se termine odată.

D: Nu ai cum să renunți? (Nu) Deci, ce se întâmplă?

B: Celălalt mă ucide și mor.

D: Cum te-a ucis?

B: Cu un cuțit în piept.

D: Nu ai încercat să te aperi?

B: Foarte puțin.

D: Te simți mai bine acum că ai scăpat? (Da) Ce vezi când te uiți înapoi?

B: A fost o mare risipă.

D: Îți poți vedea corpul?

B: Da. Am o cască pe cap și o armură din piele. E o mare risipă, atât de mulți oameni pe care i-am ucis în luptă. Când eram mai tânăr și am fost aleși, am crezut că era ceva grozav să fim mari și tari. Dar e inutil. Oh, era incitant și ne lăudam cât suntem de puternici. Apoi vedeam oameni care aveau prieteni și familie, și erau uciși. Văd și acum expresia de pe fețele lor. Nu era bine.

D: Care este scopul?

B: Nu era niciun scop. Era doar pentru distracție. E altceva când îți aperi țara, pământul sau familia. Dar uciderea inutilă este o mare risipă. E atât de trist.

D: Dar acum ai scăpat de acolo. Te simți ușurat că nu mai trebuie să ucizi?

B: Da. Sunt foarte trist acum, pentru ceea ce am făcut. Ar fi fost mai bine dacă îl lăsam pe primul luptător să mă omoare. M-am lăsat antrenat de uralele mulțimii și de spectacol... dar a fost doar ego. Erau femei în jur... pur și simplu inutile. Care e scopul? Suntem aici nu pentru a ucide, ci pentru a onora oamenii și viața. E o nebunie!

D: Dar erai prins în asta, nu-i așa? (Da) Acum că ai ieșit din corp, ce vei face?

B: Am să mă duc să mă odihnesc. Mă vor procesa și mă vor pune undeva unde să mă pot odihni.

D: A venit cineva să-ți arate unde să mergi?

B: Da. Nu sunt sigur ce nume avea, dar era o ființă eterică... un spirit cu aspect masculin. Era alb, prietenos și iubitor. M-a dus în această zonă restrânsă, unde mă pot întinde ca să mă odihnesc și să dorm.

D: Trebuie să vorbești cu cineva de acolo?

B: Nu inițial.

D: Cum arată locul unde te odihnești?

B: Un tavan înalt și pereți albi... și un pat frumos și moale pe care să te întinzi și să adormi... Sunt liniștit. Nu am nevoie de nimic... doar de odihnă.

D: Trebuie să stai acolo o anumită perioadă de timp?

B: Nu. Mă voi trezi la momentul potrivit.

Am vorbit cu mulți clienți care au mers la locul de odihnă din lumea spiritului, în viața dintre vieți. Când se află acolo, este inutil să încerci să le pui întrebări. Îți răspund ca cineva care mormăie în somn și vor doar să fie lăsați în pace. Așa că l-am dus înainte, în momentul când se odihnise suficient și era timpul să se trezească. L-am întrebat ce s-a întâmplat mai departe.

B: Ghidul revine la mine și mă duce într-o cameră. Sunt alte ființe acolo și vorbim despre ce s-a întâmplat și despre ce am învățat din asta. Aceste ființe au multă înțelepciune.

D: Cum arată?

B: Văd că arată ca niște bărbați și femei. Sunt ființe eterice, cu părul lung. Au un fel de îmbrăcăminte albă... Arată atât de liniștitor. Îmi pun întrebări despre ce am făcut și cum m-am simțit. M-am simțit îngrozitor că ucid oameni. Nu avea niciun scop. Ar fi trebuit să-i iubesc pe ceilalți, nu să mă confrunt cu oamenii.

D: Ce crezi că ai învățat din acea viață?

B: Să nu ucizi, să onorezi oamenii, să onorezi viața. Cineva se poate supăra pe mine și se poate întoarce împotriva mea, dar eu pot să fiu pașnic și doar să iubesc.

D: Asta e o lecție importantă, nu-i așa?

B: Foarte importantă.

D: Ei sunt de acord că este o lecție bună de învățat? (Oh, da) Dar te judecă?

B: Nu, fără judecată.

D: Doar discută cu tine? (Da) Ce se întâmplă după ce ai revizuit această viață?

B: Acum ar trebui să mă uit la următoarea viață.

D: Au vreo sugestie despre ceea ce ai fi putut învăța din acea viață?

B: Nu. Ei sunt de acord că principala lecție este valoarea vieții, să nu îți implici egoul prea mult în ceea ce trăiești. Vei fi tras la răspundere, indiferent cât de mare și puternic ești. Indiferent dacă ești într-o poziție în care ai mare putere sau forță fizică. Viața ar trebui trăită cu lumină și bunătate.

D: Este o lecție importantă, chiar dacă a fost dificilă. (Da) Dar acum trebuie să te decizi ce vei face în următoarea ta viață? (Da) Ei te ajută să te decizi?

B: Da. Îmi sugerează ce ar fi bine să fac. Văd un om educat care scrie mult, aplecat peste un birou. Nu sunt sigur unde se află, dar tot văd imaginea asta. Ei îmi sugerează că asta ar fi cea mai benefică alegere, pentru viața următoare.

D: Vei fi bărbat sau femeie?

B: Bărbat.

D: Există ceva anume ce vor să înveți în viața viitoare? Întotdeauna facem planuri.

B: Să văd. Cred că va fi o viață liniștită, în care voi scrie mult. Ca și cum aș răspândi învățături prin scris.

D: Cu siguranță e opusul violenței.

B: O viaţă foarte diferită, da.

D: Ce vezi că scrii?

B: Scriu cuvinte de pace, pentru ca oamenii să gândească mai profund. Câteva povestiri şi cărţi care învaţă oamenii să fie buni unii cu alţii, să se iubească unii pe alţii.

D: Transmiţi învăţătură?

B: O răspândesc prin scris. Învăț oamenii să urmeze această cale.

D: Crezi că ar fi o viață bună pentru tine?

B: Da. Asta am ales. Au existat şi alte opţiuni, dar aceasta este opţiunea aleasă, pe care s-au concentrat sfătuitorii mei, fiindcă puteam învăţa cel mai mult din ea. Pare a fi undeva în Anglia. Se vorbeşte limba engleză. Eu scriu în limba engleză. Tot văd acest birou în această cămăruță... Scriu şi biroul arată ca o cutie mică. Am coala de hârtie în faţă şi mă aplec şi încep să scriu într-un unghi ciudat, cu mâna dreaptă. E ca şi cum această înțelepciune curge prin mine, iar eu o aştern pe hârtie.

D: Cu ce scrii?

B: Scriu cu o pană, cum se făcea pe vremuri.

D: Ai ales să intri în acea viață? (Da) Când părăseşti lumea spiritului şi intri în viaţa următoare, ce vezi?

B: Mă voi naşte acolo.

D: Îţi alegi familia?

B: Da. Pe mama o cheamă Sara. Mi-am cunoscut părinţii înainte. În alte dăţi. O recunosc pe mama. Am mai fost cu ea. Intru în bebeluş.

D: Dar când te naşti, îţi aminteşti ce ar trebui să faci? (Nu) Trebuie să o iei de la capăt, nu-i aşa?

B: Da. Dar cunoaşterea este acolo. Iese la iveală, pe măsură ce cresc. Încep să

îmi amintesc, în timp ce scriu în liniște. Asta am venit să fac.

L-am mutat într-o zi importantă, ca să putem vedea dacă planurile lui s-au manifestat așa cum se așteptau. „Ce vezi? Ce se întâmplă?”

B: Sărbătoresc publicarea unei cărți și mama sărbătorește și ea, foarte fericită. Primesc o compensație bănească pentru carte.

D: Minunat! Ai scris mult timp la această carte?

B: Oh, câțiva ani. Au existat scrieri mai mici care au circulat printre oameni, dar nu a fost ceva care să fie publicat și să obțină o compensație bănească.

D: Ai învățat undeva cum să scrii?

B: Am învățat cum să scriu, dar acolo nu scriam. Scrisul meu a venit în mod firesc. Am avut o abilitate înnăscută și scrisul a curs firesc, de parcă știam de la sine cum să fac.

D: Ai studiat la o universitate?

B: Nu, am studiat acasă și aveam această abilitate înnăscută.

D: Cum te cheamă?

B: Stewart Malcolm.

D: Acesta este numele sub care scrii? (Da) Ai un exemplar al cărții pe birou?

B: Nu. Tocmai am primit vestea că s-a publicat. (Am chicotit.)

A spus că mama lui era mândră de el. Tatăl lui tocmai venea de la lucru, de la magazinul lui. „Mă întreb ce va crede despre asta?”

B: Îi place cum scriu. El mă susţine. Asta contează pentru mine.

D: Cum se numeşte cartea?

M-am gândit că ar fi interesant să încerc să aflu mai multe despre acest autor şi să văd dacă a supravieţuit cartea până în vremurile noastre. Cartea se numea Păstrătorii păcii.

D: Este un titlu interesant. Despre ce este cartea?

B: Este vorba despre modul în care ar trebui să trăiască oamenii, într-o stare de pace. Ar trebui să se respecte unul pe altul. Încerc să văd povestea din carte... A fost cu atâta timp în urmă.

D: Este o carte de ficţiune sau....?

B: Da, este ficţiune.

D: Va fi în librării?

B: Da, în magazinele mici, unde se vând cărţi.

D: Editorul vrea să mai scrii ceva? (Da)

Îmi răspundea simplu şi succint. Am vrut să aflu mai multe despre el. Nu se căsătorise şi locuia cu părinţii, într-un orăşel numit Scottfield. „Am cunoscut un domn în vârstă care era prieten cu tatăl meu, care a ajutat să fie publicată cartea.” L-am mutat într-o altă zi importantă şi l-am întrebat ce vede.

B: Văd din ce în ce mai mulţi oameni. Scriu şi puţină poezie, care apare în publicaţii mici. Oamenii încep să ştie cine sunt şi ce fac. Sunt într-un magazin. S-au adunat oameni acolo, iar eu citesc poezii. S-a lăsat seara şi stăm la lumina lumânărilor.

D: Le place ce citești? (Da) Ai publicat și alte cărți, în afară de prima?

B: Da, mai sunt și altele. Văd cum lucrez la alte cărți. Îmi place să scriu poezii.

Putea să trăiască din scris. Încă mai locuia cu părinții. „Există o tânără care îmi place, pe care am întâlnit-o la una din lecturile mele. Începem să petrecem ceva timp împreună și devenim mai apropiați.” Când l-am mutat într-o altă zi importantă, a văzut cum se căsătorea cu ea. Avea acum propria sa casă. „Am propriul meu venit. Am banii mei.” Pe măsură ce viața lui înainta în sesiune, a văzut că a avut un fiu și încă mai scria ficțiune și poezie. Apoi a spus că era anul 1792 și că încă mai locuia în acel orășel. Am crezut că am mers cât de departe am putut, fiindcă viața lui părea destul de lipsită de evenimente, cu excepția scrisului. L-am dus în ultima zi a vieții. „Văd cum stau în pat. Sunt bătrân. Mor din cauze naturale. Soția și fiul meu sunt acolo. A fost o viață fericită. A fost liniștită. ” Apoi când a ieșit din trup, l-am întrebat ce a învățat din acea viață. „Am învățat că este mai bine să fiu pașnic și să nu trăiesc cu frică și furie, să iubesc alți oameni și să fiu bun cu ei. A fost o viață atât de liniștită și senină, care a avut mult de-a face cu lumea spirituală.”

D: Pentru că preferi să ai pace, nu violență în viață. Dar acum că ai ieșit din acel corp, ce ai de gând să faci?

B: Trebuie să mă întorc acasă.

D: Unde e acasă?

B: În nori, unde este lumina.

D: Spune-mi ce se întâmplă când te întorci acolo.

B: De data asta nu mă mai odihnesc. Mă duc acolo și intru într-un grup, unde oamenii înțelepți îmi vorbesc despre ceea ce tocmai am învățat.

D: Nu a mai fost necesar să te odihnești de data asta, pentru că a fost o viață fericită? (Da) Ce cred ei că ai învățat din această viață?

B: Am învăţat să fiu paşnic şi iubitor. Asta este mult mai important decât să trăiesc cu furie şi violenţă şi să ucid. Nu este productiv... să ai o viaţă fără gânduri productive şi să trăieşti cu personaje atât de violente, să te identifici cu ele.

D: Opusul total al celeilalte vieţi. (Da) În cealaltă viaţă ai ucis mulţi oameni. Ai creat karma când ai luat viețile acelor oameni? (Oh, da) Cum funcționează lucrurile, când ucizi pe cineva?

B: Trebuie să le plăteşti pentru răul făcut. Fac un acord cu ei, să mă întorc pentru a juca un rol în care trebuie să sufăr lucruri similare cu cele pe care le-au suferit ei, de mâna mea.

D: Deci trebuie să faci un contract cu oamenii aceia? Trebuie să faci totul din nou? (Da) Dar nu le faci pe toate odată, într-o singură viaţă?

B: Nu. Nu aş face faţă la aşa ceva.

D: Te-ai întâlnit cu vreunul dintre aceşti oameni, în acea viaţă de scriitor?

B: Da, au fost câţiva care au citit câteva din cărţile şi poeziile mele. Au fost impresionaţi şi a existat un fel de compasiune, în relaţia noastră.

D: Dar nu te-au răsplătit prin violenţă? (Nu) Există multe moduri de a rambursa karma, nu-i aşa? (Da) Şi discuţi ce va trebui să faci în continuare?

B: Da. Va trebui să mă întorc şi să lucrez cu unii oameni cu care am fost înainte şi să le plătesc karma. Se caută opţiuni prin care să fac asta pentru ei.

D: Ţi s-a oferit o viaţă plăcută şi liniştită, ca să te poţi pregăti pentru restul karmei care va urma? (Corect) Pare un mod frumos şi blând de a face lucrurile. (Da) Care sunt opţiunile la care te uiţi acum?

B: Ei bine, o opţiune ar fi să particip la un război şi să fiu ucis de persoana pe care am ucis-o. O altă opţiune ar fi să mă nasc în acelaşi oraş cu cei care au fost ucişi de mine, într-o situaţie în care iau ceva de la ei sau îi jefuiesc, iar ei mă împuşcă pe bună dreptate.

D: Poţi alege între diferite moduri de a face asta? (Da) Ce opţiune alegi?

B: Se pare că aleg situația de război.

D: Asta ar fi o modalitate de a completa cercul de rambursare a karmei. (Corect) Are sens. (Da) Dar când ești în acea viață este greu, nu-i așa?

B: Oh, da. Nu ne mai amintim.

D: Întotdeauna există un motiv pentru tot ceea ce alegem. Deci există anumite legături cu oamenii pe care îi întâlnim în viață? (Da) Dar nu ne mai amintim, când ajungem aici? (Corect) Crezi că va dura câteva vieți pentru a plăti toată violența pe care ai comis-o? (Oh, da) Nu se poate face totul într-o singură viață, nu-i așa? (Nu) Este singura modalitate prin care poți plăti?

B: Nu. Nu trebuie să plătești numaidecât prin moarte. În unele vieți voi avea un corp sănătos și se întâmplă ceva. Se poate și așa.

D: Vrei să spui că trupul sănătos se transformă într-un trup cu handicap?

B: Da. De asemenea, unii dintre acei oameni revin ca personaje în această viață și sunt răsplătiți în acest mod.

D: De exemplu tatăl pe care l-a avut Ben în această viață? (Da) De aceea a avut o copilărie atât de abuzivă? (Da) Dar și-a iertat tatăl, așa că a încheiat acea karma?

B: Da. S-a terminat. Acesta a fost ultimul omor de pe vremea gladiatorilor. S-a terminat. A fost nevoie de multe vieți. Este mai lent așa, dar mai ușor de făcut.

D: Tatăl și-a făcut karma, prin felul în care l-a tratat pe Ben în această viață?

B: Nu. Lucrurile nu au fost configurate așa. A existat un acord. El nu a acumulat karma când l-a tratat așa pe Ben. Doar și-a îndeplinit contractul.

D: Este greu de înțeles cum vin la un loc toate aceste fragmente și roluri. Dar totul are sens pe termen lung. De fapt l-a ajutat pe Ben să își elimine restul karmei. (Corect) Și Ben a învățat ceva din această relație, nu-i așa?

B: Da. Este greu să dai drumul la trecut, să iubești și să ierți. Iar tatăl său, prin felul în care a murit, și-a încheiat și el karma pe care o avea cu altcineva, din altă viață.

D: Da. Dar în munca mea am văzut că există oameni care nu vor să dea drumul la traume.

B: Este o prostie.

D: Ei continuă să se cramponeze de abuz, timp de mulţi ani. Ce se întâmplă într-un astfel de caz, dacă nu-i dau drumul?

B: Se întoarce pur şi simplu la ei şi îi afectează fizic.

D: Deci ideea este să încercăm să ne dăm seama ce am învăţat din asta? (Da) Mulţi dintre ei spun că acest lucru este foarte greu de făcut.

B: Este aşa, pentru unii oameni. Vibraţiile lor nu se ridică la nivelul căii pe care ar dori să meargă. Ei cred că dacă se află în preajma oamenilor de lumină vor începe să vadă şi vibraţiile lor se vor deschide mai mult, astfel încât să poată înţelege că cramponarea de durere este o risipă. Este o pierdere de timp, de energie şi sănătate şi nu se pot simţi liberi. Când sunt în preajma unui om faţă de care au ură şi există fricţiuni, această energie se strânge pur şi simplu în ei şi îi îmbolnăveşte. E mult mai bine să îi dai drumul şi să te eliberezi de ea. Să o laşi să curgă în Univers, în Lumină. Ei poartă acea furie în ei şi îi îngreunează.

D: Şi trebuie să facă lucrurile din nou, până învaţă acea lecţie. (Da)

Am chemat SC-ul şi am început să pun întrebări despre viaţa personală a lui Ben, la care acesta dorea răspuns. Apoi, desigur, am vrut să aflu mai multe informaţii despre viaţa lui ca scriitor. „A supravieţuit vreuna dintre cărţile pe care le-a scris, până în vremea noastră?”

B: Nu, asta a fost cu atât de mult timp în urmă, încât nu a mai rămas nimic. Nu a avut mulţi cititori. Opera lui s-a răspândit numai în câteva orăşele din jur, nu a avut un tiraj mare. Dar a fost publicată. Pe vremea aceea nu existau biblioteci sau astfel de lucruri. Oamenii au fost impresionaţi de pacea şi înţelepciunea din scrierile sale.

D: Deci a ajutat oamenii, chiar dacă opera sa nu a supravieţuit până în vremea

noastră. (Corect)

După aceea ne-am ocupat de corpul său fizic. Avea probleme în partea de jos a spatelui. SC a spus: „Un disc dintre vertebre este puțin scurtat, e puțin mai subțire în zona lombară. Putem să lucrăm la el și să îl îngroșăm puțin, ca să se simtă mai bine. Vom pune multă Lumină în el și îi vom ajusta vibrația, ca să acționeze asupra corpului fizic. Apoi vom aplica mai multă energie vibrațională și Lumină, astfel încât să ridice și să amplifice ADN-ul, pentru a recrea acea parte.”

D: Vreau să te întreb ceva. Știm despre energia care vine acum în lume – ea crește, nu-i așa? (Oh, da!) S-a întâmplat ceva în ultima săptămână, în special în ultimele zile? (Sesiunea a avut loc pe 16 iunie 2012)

B: A venit o Lumină intensă care va ajuta la vindecarea Pământului și a oamenilor de pe planetă, pentru a ridica întreaga vibrație a Pământului. A fost ceva cu adevărat intens. Ben a avut străfulgerări în care a intrat în el mai mult spirit, a fost scăldat în această Lumină Albă intensă și a simțit undele de energie. Afectează oamenii în moduri diferite dar da, cu siguranță trece prin toți.

D: Am crezut că acest lucru face parte din modificarea vibrațiilor și frecvențelor Pământului, pe măsură ce trecem prin această „schimbare”. (Corect) Și afectează corpurile oamenilor. (Da) Eu am simțit-o într-un mod diferit, ca un fel de amețeală. De acolo venea?

B: Da. Voi creșteți și când se întâmplă asta, activitatea creierului, glandele endocrine și alte lucruri din corp, pot simți unele efecte fizice. Este de fapt doar o Lumină frumoasă și intensă.

D: Dar s-a terminat?

B: Da. Vor fi mai multe valuri în următoarele câteva săptămâni, dar da, acest val s-a terminat.

D: Pentru că uneori este incomod. (Chicoteli)

B: E puţin incomod, dar numai pe termen scurt. Au venit mai multe valuri de energie şi vor mai fi câteva. Apoi va fi calm o vreme şi apoi în următoarele câteva luni, vor veni mai multe... mai intense. Este un proces gradat. Se amplifică treptat. Te poţi simţi ca la înălţime, apoi va fi puţin calm, apoi va mai veni ceva. Se face cu paşi mici de bebeluş, ca să spunem aşa.

D: Mi-ai spus altă dată că nu se poate face totul deodată. Ne-ar distruge corpul.

B: Da, ar distruge corpul şi Pământul. Ar fi prea intens.

D: Se pare că acum este mai intens decât a fost vreodată.

B: Da, din cauza vibraţiilor. Câmpul coboară pe Pământ şi de aceea creşte volumul şi intensitatea energiei. De fapt este o Lumină foarte frumoasă. Saturează toată lumea şi până când se va termina, va face unele modificări. Modificări foarte bune.

D: Nu vreau să îmi afecteze viaţa şi munca.

B: Oh, nu. Te vor ajuta. Totul este în regulă. E doar o dificultate de moment, ca să spunem aşa.

Capitolul 3

CÂND OPUI REZISTENȚĂ LA NAȘTERE

Când Bryan a coborât din nor, s-a trezit cuprins de o senzație incredibilă de moliciune. Nu avea formă, doar o senzație de moliciune. „E un tărâm moale, un tărâm eteric. E un tărâm din cer! E o moliciune care te îmbrățișează... ca un puf alb. Abia are formă. Are destulă formă încât să pot spune că este moale. E un vagin! Așa arată.” Această descoperire l-a lăsat perplex, așa că l-am rugat să explice. „Este o senzație de moliciune. Ca și cum m-aș mișca prin canalul de naștere. Așa se simte. Moale și orgasmic.”

D: Cum îți percepi corpul... pe tine însuți?

B: Ca pe un bebeluș. Rezist la naștere.

D: De ce?

B: Cred că va fi un mediu dur.

D: Ce te face să crezi asta?

B: Imaginile și sunetele din jurul meu... Instrumentele chirurgicale din jur, luminile puternice și strălucitoare. Medicii stau adunați în jur și o împung pe mama. Eu fac parte din mama. Îmi place să fiu o parte din mama. Îmi place să fac parte din această blândețe și nu vreau să o las în urmă.

D: Ai spus că te împotrivești să te naști, pentru că crezi că va fi greu?

B: Nu știu cât e de greu când te naști. Dar am crezut că va fi foarte greu, acolo unde mă năsteam. Preferam să rămân cu moliciunea, mai degrabă decât să intru în duritate.

D: Asta are sens. Ce se întâmplă? Te-ai născut deja?

B: Sunt încă blocat în canalul de naștere, chiar spre capătul acestuia. Capul meu e acolo jos. Mama nu este dilatată.

D: Încă mai opui rezistență?

B: Da. Sunt forțat să intru într-o lume în care nu vreau să intru!

D: Dar înainte să intri în acest bebeluș, ți-a dat cineva vreun fel de instrucțiuni?

B: Cred că au făcut-o.

D: Ți-au explicat că va fi altfel?

B: Da, dar nu eram pregătit pentru așa ceva. Este prea dur.

D: Încă îți mai poți aminti, pentru că încă nu te-ai născut. Ce ți-au spus? Care au fost instrucțiunile?

Știam că după ce se va naște, va coborî vălul uitării şi nu îşi va mai putea aminti. Asta se întâmplă cu toată lumea, când intră în planul terestru.

B: Cred că ei spun: „Ai tot ce îți trebuie pentru a-ți îndeplini misiunea. S-ar putea să nu accesezi totul deodată, dar ți se va da ce trebuie, atunci când este nevoie.” Dar eu tot nu vreau să mă nasc.

D: Dar ai fost de acord, nu-i așa?

B: Cred că s-ar putea să nu fiu pregătit pentru această misiune.

D: De ce nu?

B: Nu am fost pregătit, până acum.

Mă gândeam că mama lui Bryan îndura probabil un travaliu lung, din cauza amânării lui. Dar oricât a încercat să rămână în pântece, știam că va trebui să se nască, în mod inevitabil. Știam asta pentru că vorbeam cu corpul lui fizic, întins pe pat în fața mea.

D: Explică-mi ce vrei să spui.

B: Ori de câte ori am avut o viaţă înainte, nu cred că am reuşit. Nu e clar. (Frustrat) Cuvintele nu sunt...

D: Vrei să spui că s-a întâmplat ceva într-o altă viaţă?

B: Da. Şi a fost foarte dureros. Se va întâmpla din nou şi nu voi putea... A fost prea mult pentru mine să fac asta!

D: Îţi este teamă că s-ar putea întâmpla din nou?

B: Da, aşa e. Sau nu voi avea instrumentele necesare ca să mă descurc şi voi ajunge să mor din cauza asta. (Era clar deranjat de această posibilitate.)

D: Deci cealaltă viaţă a fost traumatizantă?

B: Cred că trebuie să fi fost.

D: Şi ţi-e teamă că următoarea viaţă va fi şi ea traumatizantă? (Da) Ei ce ţi-au spus?

B: „Că am suportat trauma cât am putut de bine şi trebuie să încercăm din nou.” Dar nu vreau să fac asta!

D: Ai de ales?

B: Nu. Nu am avut de ales. Trebuie să mă nasc şi să fac asta, să rezolv asta.

D: S-a întâmplat ceva în cealaltă viaţă, care trebuie rezolvat?

B: Trebuie să se fi întâmplat. Tot văd un câmp de luptă şi căşti, gloanţe, frică... o frică atot-consumatoare.

D: Înţeleg. Ei cred că nu ţi-ai terminat treaba?

B: Aşa e! Tocmai am primit un „da”. Trebuie să revin aici şi să fac o mulţime de lucruri.

D: Deci nu-ți dau de ales?

B: Va fi acum sau mai târziu.

D: Ce vrei să spui?

B: Adică... nu ai de ales dacă să o faci sau nu... poți doar să alegi când o faci! Trebuie să îmi termin misiunea.

D: Întreabă-i care este misiunea ta? Pentru că încă mai ești în legătură cu ei, până te naști complet. Care este această misiune pe care ar trebui să o duci la bun sfârșit? (Pauză lungă)

B: E vorba de a depăși totul în timp și spațiu.

D: Este o sarcină mare, nu-i așa?

B: Foarte mare. Să creez ceva aici, care să ajute alte suflete. Ceva palpabil! Mi-ar plăcea să fac asta. Dar îmi e frică să o fac. Cred că am fost persecutat pentru că am încercat să fac acest gen de misiune înainte... cu brutalitate... am fost ars de viu. Și la nivel celular am retrăit asta iar și iar... arderea corpului. Asta nu a fost pe câmpul de luptă. A fost altceva.

D: Deci în acea viață ai avut o experiență rea și te temi că dacă îți îndeplinești misiunea în viața actuală, va trebui să experimentezi același lucru? (Da) Dar știi că asta nu se va întâmpla în lumea prezentă.

B: Nu știu asta. S-ar putea întâmpla! De unde să știu că nu va fi așa?

D: Oamenii nu își ard de vii semenii.

B: Dar... îi împușcă! (Chicotește) Au să te împuște sau au să scape de tine cumva.

D: (Voiam să-l fac să nu se mai gândească la această posibilitate.) Dar în această misiune, ți-au spus că vor să realizezi ceva de natură fizică?

B: Da. Simt această „Iubire Divină” chiar acum și trebuie să o fac să se manifeste cumva în lumea fizică. Așa se simte, ca în pictura lui Michelangelo. Poți să te întinzi și să o atingi. Opera lui este divină chiar atunci când este făcută

din piatră, fiindcă are în ea acea lumină moale şi albă.

D: Deci ei îţi spun că trebuie să faci asta. Nu ai de ales, nu?

B: Trebuie să mă nasc. Trebuie să îndeplinesc această misiune. Nu ştiu dacă am de ales.

D: Dar oricum trebuie să fii într-un corp fizic.

B: Aşa este. Trebuie să realizez ceva în planul fizic.

D: Deci de aceea au vrut să revii pe Pământ.

B: Da. Au un scop mai mare în minte.

D: Lasă-i să îţi vorbească despre asta.

B: Să creez opere de artă divine... pe care oamenii să le poată vedea şi auzi... poate fi ceva multi-senzorial, care va ajuta la inducerea unui sentiment al inevitabilităţii. Este un plan frumos, nu-i aşa?

D: Pare a fi ceva frumos de realizat.

B: Îmi vine în minte Rafael... Dar nu ştiu dacă sunt amintiri adevărate. Eu spun doar ce îmi vine în minte.

Mintea conştientă a lui Bryan încerca să intervină. A trebuit să o dau la o parte, pentru a putea comunica cu acea parte din el care mai era încă în contact cu lumea spirituală. Acolo se află toate răspunsurile. Pe măsură ce Bryan se apropia de naştere, amintirile acelei vieţi trecute aveau să se estompeze în fundal. Voiam ca fiinţele din lumea spiritului să ne ofere răspuns la întrebări.

B: Am atras prea multe femei. Asta mi-a creat probleme. Am petrecut cu ele prea mult. Ele mi-au cauzat moartea. Sau mai bine zis atracţia şi dragostea mea pentru ele.

D: Ce s-a întâmplat în viaţa aceea care să te facă celebru?

B: Am fost pictor. Am creat opere de artă frumoase... de o frumuseţe divină!

D: Dar te-ai poticnit de aspectul fizic?

B: Prea mult sex. Am făcut prea multă dragoste. Asta m-a doborât. M-am îmbolnăvit.

D: Dar asta nu s-ar fi întâmplat oricum, chiar dacă nu ai fi fost celebru?

B: Posibil... dar am făcut acea conexiune.

D: Ei ce spun despre asta?

B: Că s-ar fi întâmplat oricum. Faima a fost doar un ţap ispăşitor. Nu a fost de vină faima. A fost atracţia pentru „femei”.

D: Sunt două lucruri separate, nu-i aşa? (Da)

Potrivit biography.com, Rafael şi-a terminat ucenicia şi s-a mutat la Florenţa în anul 1504. Acolo a fost puternic influenţat de lucrările pictorilor italieni Fra Bartolomeo, Leonardo da Vinci, Michelangelo şi Masaccio. Aceşti artişti inovatori atinseseră un nivel cu totul nou de profunzime, în compoziţia lor. Rafael a studiat îndeaproape detaliile operei lor, reuşind să dezvolte un stil personal mai complex şi mai expresiv decât în picturile sale anterioare.

Rafael a locuit în Palazzo Caprini din Borgo. Nu s-a căsătorit niciodată, dar se spune că ar fi avut multe aventuri. Potrivit Wikipedia.org, moartea sa a fost cauzată de o noapte de sex excesiv, după care a căzut la pat cu febră. Nu le-a spus medicilor care era cauza afecţiunii şi de aceea i s-a dat un leac greşit, care l-a ucis.

D: Deci misiunea lui Bryan are de a face cu o oarecare faimă căreia va trebui să îi facă faţă? El va ieşi în evidenţă cumva?

B: Asta este obligatoriu.

D: Dar nu trebuie să se teamă de asta, nu-i așa?

B: Îi este teamă de el însuși. Nu își poate controla indulgențele.

D: Dar asta e ceva uman. Este corpul uman, nu-i așa?

B: (Râde) Este un fel de răsfăț atotconsumator.

D: Acesta este unul dintre lucrurile care l-au tras înapoi toată viața? (Da) Și-ar fi putut îndeplini misiunea cu mult timp în urmă, nu-i așa?

B: Corect. Și nu mă pot opri până nu o fac.

D: Nu va ieși din viața asta până nu își va îndeplini misiunea. Nu există scuze.

B: Corect. Așa este.

D: Dar el își găsește tot felul de scuze.

B: Da. (Râde) Nu vreau să fac asta. Mi-e frică de asta... orice ar fi. Este o nebunie.

D: Dar a fost nefericit, nu-i așa?

B: Foarte nefericit.

D: Și nu reușește să facă nimic așa.

B: Corect. Și refuzul de a recunoaște cine sunt... care este un mod de a evita... este ultima scuză. (Chicotește)

D: Acesta este unul dintre motivele pentru care au vrut ca el să revină pe Pământ ca Bryan? Pentru a răscumpăra acea viață în care a avut prea multe indulgențe?

B: Parțial pentru a răscumpăra acest lucru și parțial pentru că acele energii sunt necesare în lume, acum.

D: Ce fel de energii?

B: Energiile divine pe care le vezi în operele de artă din Renaștere.

D: Dar i-a fost greu să plătească pentru exagerările din acea viață.

B: Cred că îmi este teamă că nu le-am plătit și continui să fac același lucru. Și mă auto-pedepsesc pentru că simt că nu am plătit sau ceva de genul ăsta. Este un amestec de auto-pedepsire și scuze. Frica de notorietate vine la „pachet".

D: A irosit deja mulți ani.

B: Și asta mă face să regret și chiar să mă urăsc pe mine însumi... irosirea vieții.

A fost nevoie de ceva convingere pentru a-l face să înțeleagă că neîndeplinirea misiunii nu făcea decât să îi întârzie dezvoltarea și că va trebui să revină aici iar și iar, până când o va îndeplini în cele din urmă. Ei i-au spus că are toate instrumentele necesare pentru ca de data asta să facă treaba corect și că trebuia să înceteze să se mai rețină (în același mod în care rezistase la naștere). Că de data asta nu mai era niciun pericol și avea tot ajutorul de care avea nevoie. I-au spus că voiau ca el să ajute oamenii și că ar putea face asta iubindu-i fără judecată. Voiau ca el să creeze și să cânte o muzică frumoasă. „Muzica este o cale foarte controversată de acces la conștiința oamenilor. Îi va transforma și nici măcar nu vor ști ce s-a întâmplat. Bryan avea misiunea de a aduce frumusețea divină în lume. Muzica reprezenta cea mai profundă iubire a sufletului său. Avea talent și în mod cert putea face asta, dar se reținea din cauza fricii. Reacționa așa din cauza unei frici profunde. Dar acum poate spune: „Doamne! Iată ce transformare am provocat. Este cu adevărat bună. În cele din urmă depinde de el să facă ce vrea, dar aceasta pare a fi cea mai profundă dorință a lui, care îi aduce cea mai profundă împlinire. Asta e concluzia. Este cea mai profundă împlinire a lui, cea mai profundă împlinire posibilă."

D: Și va plăti tot ce a rămas restant din alte vieți.

B: Orice, indiferent cât de mult este, va fi plătit. Nu va mai reveni pe Pământ, agățându-se involuntar.

Era timpul să ne concentrăm acum asupra corpului său fizic. Când am ajuns la

această parte, a devenit evident că Bryan renunțase la control și SC se furișase fără a fi chemat. Este întotdeauna evident când se întâmpă asta, fiindcă vocea se transformă și capătă un ton autoritar. I-am cerut să facă o scanare corporală și s-a concentrat mai întâi asupra vezicii urinare. „Ei o numesc vezica nervoasă. Frica de incontinență. Frica de jena și umilirea publică.”

D: Asta provine din alte vieți, nu-i așa? (Da) Dar nu trebuie să-și facă griji pentru asta acum, nu-i așa?

B: Nu, și orice fragmente rămase vor fi rezolvate la finalizarea acestei misiuni. Vezica urinară este mai calmă acum, dar este plină din punct de vedere fizic.

SC a sugerat apoi să îi permit lui Bryan să se ridice și să meargă la baie. L-am ținut în stare de transă în timp ce făcea asta și am continuat când s-a întors. SC a spus că vezica urinară era acum în regulă și că voia să se concentreze asupra altor părți ale corpului. Problemele de la intestin erau „un alt mod de a-l stopa în misiunea sa și în alte lucruri, la un nivel mai superficial”. Se ținea agățat de lucruri din trecut. Ar fi putut să le dea drumul oricând dar a crezut că mai avea niște datorii, așa că s-a agățat de ele. „Toate acestea l-au împiedicat să facă ceea ce a venit să facă. Vreau să mă asigur că va avea timp să termine tot ce are de făcut în această viață. Cât de complet se poate face asta în beneficiul lui, precum și al celorlalți oameni.” În intestine se găseau o mulțime de gunoaie care creau probleme: ciuperci, mucegai, drojdie, resturi. Încă un impediment pe care l-a produs pentru a se împiedica să își împlinească scopul. Au început să treacă prin el o energie vindecătoare de lumină albă divină. „Îl realiniem energetic și îl facem impermeabil la orice problemă, pentru ca intestinele să funcționeze 100% perfect.” În timp ce lucrau, au spus că o parte din energie era direcționată ca un laser, în timp ce făceau reparații în diferite părți ale corpului. Au petrecut mult timp verificând toate părțile corpului lui Bryan, pentru a-l readuce în echilibru și armonie completă. „Încearcă să își amintească șablonul original.”

Apoi mintea conștientă a lui Bryan a intervenit brusc: „Se pare că vine un val de energie, care este mai mult decât pot asimila. Mă tem că dacă mă vindec instantaneu, va trebui să cred în Dumnezeu sau în miracole, în chestii din astea.”

D: Şi ce dacă crezi?

B: Şi ce dacă există un miracol?

D: Şi ce dacă ai crede în asta? Ce e în neregulă cu asta?

B: (Râde) Ei bine, atunci voi deveni predicator baptist.

Ştiam că trebuie să dau la o parte mintea conştientă stupidă a lui Bryan, altfel va submina complet toate rezultatele minunate pe care le obţinusem deja.

D: Nu, nu vei face asta. Îţi vei putea îndeplini misiunea! Credinţa este extrem de importantă! Nu mai analiza! Lasă-i să îşi facă treaba! Nu te amesteca! Bryan nu ar fi venit astăzi aici, dacă nu ar fi vrut să creadă în miracole. Bryan va putea merge mai departe cu un corp vindecat şi îşi va putea îndeplini misiunea. Nimic nu îl poate reţine. Fără obstacole, fără restricţii, fără limitări. El poate face orice vrea. Absolut orice!

SC a reuşit în sfârşit să dea la o parte mintea conştientă încăpăţânată a lui Bryan şi să finalizeze munca asupra corpului său. Apoi a strigat: „Acum îşi aminteşte şablonul iniţial! Totul revine la locul său. Regenerăm ţesuturile. Corpul îşi aminteşte! Restaurăm şablonul divin.” Lucraseră mult cu el şi au spus că vor continua noaptea, când doarme. Mi-au spus adeseori că le place să facă lucrări de vindecare noaptea, când mintea conştientă nu poate interveni.

Mesajul de despărţire a fost:

Meriţi să te iubeşti pe tine însuţi. Ai făcut lucruri minunate în trecut. Vei face lucruri minunate şi în viitor. Faci un lucru grozav chiar acum. Totul ţi se va dezvălui. Eşti o fiinţă divină. Bucură-te! Restul vieţii tale va fi un jubileu, vei jubila. Oferă celorlalţi această jubilaţie, şi nu se vor mai simţi ameninţaţi de propria lor jubilaţie. Se vor delecta cu ea. Pe măsură ce te delectezi cu bucuria ta,

se vor bucura şi ei de a lor.

Capitolul 4

SIRENA

Când Linda a intrat în scenă a fost confuză, pentru că nu era nimic cert și scena se tot schimba. La început a simțit că plutește și apoi a simțit că se află sub apă. „Simt că acum sunt sub apă și mă uit în sus, pentru a ajunge deasupra apei. Sunt tipare de valuri în apă și simt că plutesc. Apa este limpede, dar nu e netedă la suprafață. S-ar putea să fie un pic de turbulență, dar mă simt în siguranță acolo unde sunt, sub apă. Acolo unde sunt eu este întuneric, dar există un tipar de lumină la suprafață. Se simte bine. Nu e frig sau altceva. Se simte fluid. O senzație de plutire.” Apoi scena a dispărut și ea s-a trezit în altceva, dar era la fel de greu de descris. „E o stare materială... e verde roșcată... nu complet roșie, ci roșie maronie. E ca o tapiserie și are greutate. Este atârnată și are smocuri de fire scurte, care par a se ondula. (Camera cu tapiseria?) Nu știu, dar e materială, este singurul mod de a o descrie. Dar nu știu sigur dacă este făcută din materie. Este fluidă și se mișcă prin spațiu, ca și cum ai găsi ceva în apă. Este o senzație ca de gelatină și o senzație de curgere.”

D: Și apa avea o senzație fluidă.

L: Acum m-am întors din nou în apă și simt că mă uit în sus și în jur. Totul este fluid în jurul meu. Când mă uit în jur, văd lucruri care se mișcă. Unele sunt sferice. Altele sunt ca niște mici curenți și vortexuri de tipare de energie a apei, care se mișcă în jur.

Era întuneric complet și apoi a văzut că se deschidea un vortex și a auzit cum apa se mișca printr-un tub. Chiar dacă nu era sigură, a spus: „Cred că am să mă las purtată de ea. E foarte întuneric. Nu pot vedea nimic în interiorul acestui tub. Cred că trec prin el acum. Nu mă tem. E maro întunecat. Tubul e ca un vortex. Apa are fluiditatea unui vortex, care se mișcă în ea. Sunt în întuneric acum. Simt că mă mișc prin el, ca și cum aș înota prin el. Dar nu văd că aș avea o formă.”

D: Doar mergi cu fluxul, ca să zic așa, îl lași să te ducă undeva. Este corect?

L: Cred că există o destinație distinctă.

A petrecut câteva minute descriind cum intra și ieșea din culori și modele frumoase, până când a ieșit din tub. Se simțea de parcă era încă sub apă, dar într-o apă mai mare, ca oceanul. „Nu este nimic înfricoșător acolo. Simți fluiditatea lucrurilor... tipare frumoase de lumină. Acum simt că am ieșit din apă. Sunt conștientă de mine. Se pare că am o coadă... dar sunt o ființă umanoidă. Cred că e posibil să fiu o sirenă. Oh, mă deplasez din nou. Plonjez înapoi în apă. Am verificat ceva și m-am întors din nou în apă. E frumos aici jos, sunt atât de multe lucruri de explorat. Continui să mă mișc. E atât de mult spațiu aici jos, sunt atât de multe culori frumoase.” Acum că avea în sfârșit o formă (deși una neobișnuită), am rugat-o să se descrie.

L: Am păr lung. Am o coadă mare. Mă simt foarte feminină, foarte frumoasă și foarte jucăușă. Simt că dansez cu bulele, cu toate lucrurile pe care le văd. E ca un loc de joacă. Sunt atât de multe lucruri de explorat! Îmi ridic privirea în sus la suprafața apei, pentru că sunt curioasă. Vreau să știu ce e acolo sus. Așa că fac mici excursii de explorare și risc. Vreau să ies în afara acestui spațiu frumos și confortabil, ca să văd ce este la suprafață. Tocmai am făcut asta înainte de a plonja, doar ca să văd ce e acolo.

D: Dar nu ai vrut să stai acolo.

L: Nu era nimic de văzut, așa că doar am verificat ce e acolo. Fac mai multe explorări. Sunt foarte fericită.

D: Trebuie să mănânci ceva?

L: Nu mă gândesc să mănânc. Chiar nu îmi este foame.

D: Eram doar curioasă. Pentru că pari a avea un corp fizic solid, nu-i așa?

L: Da. Știu că mănânc, dar nu mănânc nimic viu. Sunt în armonie, mănânc hrana vegetală din apă.

D: E greu să găsești așa ceva?

L: Nu. Se află acolo din abundență.

D: Mă gândeam că dacă ai un corp fizic, trebuie să fie ceva care să îl susțină. (Da) Dar nu vrei să mănânci alte lucruri care sunt vii?

L: Nu, sunt prietenii mei. Ne jucăm cu toții împreună.

D: Comunicați unul cu celălalt?

L: Absolut!

D: E greu să faci asta?

L: Nu, deloc. Ei sunt prietenii mei. Mă joc cu diversele forme de viață de acolo. Pur și simplu intru în vortexuri și mă învârt.

D: Există diferite vortexuri acolo?

L: Le creez cu corpul meu. Așa mă mișc. Mă învârt.

D: Deci nu înoți ca peștii?

L: Cu toții interacționăm.

D: Dar îți place să te învârți și să creezi vortexuri?

L: Da, da. Este distractiv să le creezi. Și este distractiv să intri în ele.

D: Dar ai spus că există tot felul de forme de viață acolo.

L: Da. Pești, ființe acvatice și diferite lucruri foarte colorate și foarte frumoase. Nu văd alte sirene.

D: Voiam să te întreb dacă ai văzut pe alții ca tine.

L: Nu încă. Nu îi văd, dar am impresia că sunt acolo. Tot ce trebuie să fac este să-i chem. Ei sunt acolo.

D: Dar simți că ești jumătate om - jumătate pește?

L: Da, cu siguranță.

D: Cum se simte un astfel de corp?

L: Minunat... liber. Este frumos și sănătos. Este vibrant. Este superb. E greu de descris. Este strălucitor și neted și sclipește. Și, oh! Te poți mișca atât de bine în acest corp, pentru că este atât de flexibil. Există atât de multă libertate și mișcare.

D: Și îți place să fii acolo cu toate celelalte creaturi?

L: Doamne, da! Ne jucăm toată ziua! Avem tot oceanul. Putem merge oriunde vrem.

Se pare că îi plăcea foarte mult această viață, în care se juca și se distra atât de bine. Dar asta putea dura destul de mult timp, așa că am decis să continui povestea și am dus-o înainte, într-o zi importantă.

L: Sunt în apă și mă uit în sus. E un banc de pietre. Lumina soarelui strălucește pe stânci și văd în fața mea această creatură. Arată ca un om. Am fost descoperită!

D: O creatură ca un om?

L: Da. Este un bărbat. Este foarte curios și vrea să afle mai multe despre mine. Aș putea să plec de acolo, dar sunt prea curioasă.

D: Și tu vrei să afli mai multe despre el? (Da) Este prima dată când vezi o astfel de ființă...

L: Corect, și nu am nicio referință care să îmi genereze o stare de frică... Sunt doar curioasă. Deci nu știu dacă ceea ce am descoperit îmi va face rău sau nu.

D: Pentru că nu ai avut niciodată un motiv ca să îți fie frică.

L: Nu mi-a fost niciodată frică. Nu sunt sigură dacă este bine sau rău. El este foarte aproape de mine. Iar acum am un sentiment prevestitor în ceea ce îl

privește. Mă simt de parcă aș fi într-un mediu străin... Am ieșit din mediul meu, cu care m-am obișnuit. Începe să îmi fie frig. Simt că nu mai am căldură în jurul meu și e întuneric. Nu văd nicio lumină. Nu văd nicio reflexie de culoare.

D: Puteai să intri înapoi în apă, dar nu ai făcut-o.

L: Ei bine, am rămas și am fost prinsă în capcană. Cred că am intrat într-un fel de capcană.

D: Ce a făcut bărbatul?

L: La început s-a uitat la mine și m-a examinat.

D: Putea să te atingă?

L: Da, pentru că eram în capcana lui. Tot ce pot vedea este un văl întunecat în jurul meu... întuneric sau un fel de capcană.

D: Ce fel de capcană?

L: Este o plasă.

D: O plasă? Te-a prins într-o plasă? Se simte corect?

L: Da. Sau am fost prinsă într-una. Eram în plasa lui când s-a uitat în jos la mine. El era deasupra stâncilor și se uita în jos la mine, unde eram în apă. Am fost capturată.

D: În plasă. Bine, ce se întâmplă când te-a prins în plasă?

L: Mă trage de păr și mă aruncă într-o parte. Simt că încerc să scap. M-a scos din plasă. M-a prins acum. Nu am idee cum arată. Arată ca un căpcăun mare și negru... nu este alb. (Nu știu dacă acesta era aspectul lui sau dacă așa se simțea energia negativă din jurul lui.) Nu mă simt în siguranță. Se poartă cu mine ca și cum aș fi o jucărie.

D: Probabil că este și el este curios în ceea ce te privește. El nu știe ce ești.

L: Oh, cred că știe ce sunt. A încercat să mă prindă... Voia să prindă o ființă ca mine. Nu-l văd ca pe un om. Îl văd ca pe un căpcăun mare și negru... cu dinți

ascuțiți.

D: Oricum, îl vezi ca pe ceva de care te temi? (Da) Să vedem ce se întâmplă. Poți urmări totul ca un observator, dacă vrei. Nu trebuie să experimentezi asta.

L: Cred că sunt mâncarea lui. Mă mănâncă. Mă sfâșie și mă face bucăți.

Am avut clienții care au experimentat moartea în toate modurile imaginabile. Dar asta era una din cele mai ciudate relatări.

L: Am fost ucisă și apoi m-a aruncat în apă. Nu cred că m-a devorat. Doar m-a sfâșiat cu ghearele și m-a aruncat înapoi. Nu m-a făcut bucăți. Mă văd coborând în jos, în jos, în jos, în jos... nemișcată. Nu cred că a vrut să mă mănânce. Cred că a vrut să mă omoare.

D: Presupun că nu a înțeles ce ești.

L: Dacă a făcut-o, probabil că nu a putut face față luminii. Nu știu. E întuneric.

D: Ce vrei să spui? Cum adică „Nu a putut face față luminii”?

L: Ei bine, sunt încântătoare. Sunt jucăușă. Sunt iubitoare. Vocea mea este frumoasă când cânt și pur și simplu nu i-a plăcut asta. Nu era ceva ce putea să înțeleagă sau să-i placă. Deci, ceea ce nu îți place... distrugi. Așa cred.

D: Așa fac unii oameni, când nu înțeleg ceva. Deci ai spus că te vezi coborând în apă?

L: Da, nemișcată și fără viață. Sunt gata să plec, să mă îndepărtez de corp.

D: Spune-mi ce se întâmplă.

L: Separare... o energie luminoasă. Nu sunt sigură unde se duce acum.

D: Măcar ai scăpat de acolo.

L: Da, am părăsit acel corp.

D: Ce simți despre bărbatul care a făcut asta?

L: Nu îl judec.

D: Nu prea ți-ai dat seama ce se întâmplă, nu-i așa?

L: Nu. Eram doar curioasă și știi ce se întâmplă când ești curios.

D: Spune-mi ce se întâmplă când părăsești corpul. Te duci undeva sau ce faci?

L: Da. Văd un inel de lumină sau mi se pare că trupul este din lumină. Și trec prin acest câmp energetic al luminii și acolo este un fel de consiliu.

D: Simți lumina? (Da) Vorbește-mi despre consiliu. Cum arată membrii consiliului?

L: Arată ca niște ființe umane îmbrăcate în robe. Sunt strălucitoare. Luminiscente. Emană înțelepciune. Sunt întâmpinată. Mi se spune ce s-a întâmplat și mă îmbrățișează. Nu sunt sigură ce urmează.

D: Au spus ceva despre viața din care tocmai ai plecat?

L: Nu, doar mă salută. Și există un sentiment incredibil de pace, sprijin și iubire acolo. Doar multă energie iubitoare.

D: Poți să-i întrebi care a fost scopul acelei vieți, pentru că fiecare viață are un scop?

L: Îmi arată imagini. Scopul tău a fost să îi arăți acelei entități că există mai mult decât existența pe care o avea. Acel contact a fost pentru a oferi acelei entități o privire mai largă asupra existenței. Ceva mai mult decât a experimentat acea entitate în trecut, iar acea sclipire de lumină poate să ridice cumva acea entitate. Pentru ca el să poată vedea mai mult decât înainte, astfel încât să fie mai multă licărire de lumină în viața lui, decât înainte. Deci, chiar dacă nu părea a fi ceva pozitiv... a fost.

D: Deci a fost mai mult pentru el decât pentru tine?

L: Da. Pentru că acolo unde trăiam, eram atât de fericită. A fost frumos. O viață frumoasă de armonie, de bucurie. Mi-am îndeplinit scopul. A fost un contract.

Am fost acolo pentru mine și pentru el. Contractul meu era să împărtășesc acea parte din mine cu el, astfel încât să poată avea acea experiență.

D: Atunci nu a fost o risipă?

L: Nimic nu este o risipă.

D: Crezi că l-a învățat ceva?

L: Absolut! A fost ca și cum ai planta o sămânță. Oh, da, el a râs, dar totuși a fost o victorie. El s-a schimbat. Nu mai este la fel. Experiența l-a afectat.

D: Deci a existat un motiv pentru asta. (Da) Ei bine, ce ai de gând să faci în continuare? Ți-au spus?

L: Nu încă. (Râde)

D: Adică, viața aceea s-a terminat. Nu te mai poți întoarce la ea.

L: Nu au vorbit încă despre ce voi face. Nu știu exact ce urmează.

D: Asta arată că nu știm întotdeauna scopul sau motivele lucrurilor.

L: Nu, nu le știm. Este atât de frumos aici. Mă simt învăluită de multă iubire și energie luminoasă. Parcă plutesc. Este o atmosferă foarte liniștită aici. Este frumos!

D: Este un loc bun. Dar în cele din urmă va trebui să pleci de acolo, nu-i așa?

L: Da. Ei mă ajută să găsesc următorul loc unde voi merge. Cred că mi s-a dat o direcție, dar încă nu sunt sigură unde anume este.

D: Poți să alegi sau ia cineva deciziile pentru tine?

L: Ei bine, ei îmi citesc energia inimii și mă ghidează în următoarea direcție a inimii mele, pentru a mă ajuta să găsesc următorul loc. Acum simt că plutesc și sunt însoțită de ghizi de o parte și de alta. Nu sunt sigură încotro ne îndreptăm.

D: Ai mai trăit vreodată în corpul unui om? Corpul din ultima viață nu era chiar uman, nu-i așa?

L: Cred că era pe jumătate om.

D: Jumate – jumate. Ce crezi? Ai mai trăit vreodată într-un corp fizic uman, înainte de acea viață?

L: Nu cred. Cred că eram foarte curioasă în ceea ce privește oamenii, dar nu mai întâlnisem un om, când eram sirenă.

D: Ghizii sunt de o parte și de alta a ta și te duc undeva. Să aflăm unde te duc. Ce vezi?

L: Încă nu sunt sigură ce văd.

D: Încearcă să descrii.

L: Ei bine, ghizii mei erau ca un stâlp de lumină. Nu un stâlp de lumină, dar erau ca lumina. M-au trimis în această membrană și sunt ușoară. Și mă mișc în această membrană. E puțin mai densă. Poți vedea prin ea, iar această membrană este uriașă. Deci sunt în interiorul membranei și plutesc într-o... este o soluție lichidă, dar nu e ca oceanul. Sunt în acea membrană. Sunt acolo. Încă nu mă mut. Sunt în această membrană salină. Doar stau și aștept.

D: Poți să-i întrebi unde ești?

L: Unde sunt? Cred că sunt în interiorul unei ființe umane. Probabil în interiorul unei femei care așteaptă să nască.

D: Așa părea a fi. Ce crezi despre asta?

L: Este diferit, până acum. Mă simt bine. Nu mă tem. Nu simt că există vreo presimțire negativă. Cred că ar trebui să mă nasc într-o familie grijulie și iubitoare, unde sunt dorită. Totul a fost aranjat astfel încât să fiu primită foarte bine.

D: Ți-a spus cineva ce ai să faci?

L: Nu prin cuvinte sau vizualizare. Este o cunoaștere și înțelegere a ceea ce se va întâmpla. Nu aud cuvinte. Cred că a fost ceva ce am vrut să fac și asta m-a adus în acel spațiu. Cred că a fost decizia mea.

D: Ai vrut să experimentezi viața ca om?

L: Da. M-am gândit că ar fi un pas următor bun, pentru că am crescut în acel loc minunat (în ocean) și am simțit că aș vrea să mă mut într-un alt loc minunat – într-o dimensiune diferită, într-un spațiu diferit, cu o senzație diferită. Și e diferit! Nu simt că e rău. Încă nu m-am născut. Cu siguranță este diferit. Mă aflu într-un loc care mă conține și mă protejează. Uterul se simte foarte protector, foarte reconfortant. Mă simt în siguranță acolo în pântec, în acel spațiu. Aștept. Mă pregătesc pentru următoarea experiență, din acea poziție de așteptare.

D: Aștepți să vezi ce se va întâmpla mai departe?

L: Da. Așa cum făceam când înotam prin peșteri și exploram diferite lucruri. Ei bine, aceasta este o altă peșteră.

D: Da, este un loc foarte asemănător și are lichid în el.

L: Corect. Mi-ar plăcea să trec prin acel tunel. Să trec prin el?

D: Depinde de tine. Ce vrei să faci?

L: Sunt gata să trec acum. Am pornit!

D: Cum este asta?

L: Culeg imagini. Ei bine, nu a fost cum mă așteptam. Nu este apă. Mă așteptam să găsesc apă de cealaltă parte. Acolo e cam uscat. Este un alt tip de fluiditate acolo. Nu are aceeași densitate ca fluidul, pare mai dens. Simt sunt înfășurată într-o pătură și oamenii ăștia... desigur, sunt încă mică. Simt că au halate pe cap. Nu pare ceva modern să te naști acolo. Sunt înfășată în scutece care mă înfășoară. Sunt ținută în brațe și e liniște și calm. E multă liniște.

D: Dar nu este ceea ce te așteptai?

L: Nu. Mă așteptam la mai multă apă.

D: (Am râs) Nu înțelegi ce este. Deci te-ai mutat într-un corp fizic acum.

L: Da, e altfel... e o experiență diferită. Sunt entuziasmată. Nu știu la ce să mă aștept, dar nu simt că e întuneric sau așa ceva. Simt o energie bună aici. Simt că

am fost hrănită.

Din descriere părea că Linda se născuse, dar nu în corpul ei actual. Nu am vrut să o port printr-o viață întreagă, așa că am decis că era timpul să părăsesc acea viață și să chem SC-ul, pentru a putea obține răspuns la mai multe întrbări. L-am întrebat de ce a ales să îi arate viața neobișnuită a sirenei.

L: Pentru că Linda trebuie să aibă spontaneitate și validitate și bucurie în viața ei. Am vrut să îi amintesc că poate avea din nou acea viață, fără a simți că trebuie să fie restricționată în vreun fel. Că se poate mișca în curgere, bucurându-se de toate experiențele ei. Avea nevoie de un memento despre ceea ce este posibil. În acea viață ea a fost foarte liberă, pozitivă și împuternicită.

D: Deci consideri că este important ca Linda să știe că își poate recăpăta acel sentiment?

L: Da. Cred că îi este frică să facă următorul pas. Ea știe că se află într-un loc de plecare... oh, cum îi spuneți... pântec... nu pântec, ci chestia cu omida.

D: Cocon?

L: Da, dar are un alt nume. Am uitat cum se numește... Ea e gata acum. Ea așteaptă să se transforme și să devină fluturele. Să zboare și să aibă acel sentiment total de libertate.

D: Transformare.

L: Da. Dar are nevoie de o mică înghiontire, pentru a-și aminti de acea ființă jucăușă, care este ea de fapt. Care să o ajute să-și permită să simtă această experiență pe deplin, în inima și ființa ei. Să nu se simtă restricționată în vreun fel. Ea este complet liberă așa, datorită luminii și frumuseții ei și a expresiei depline a acelei bucurii jucăușe. Nu este niciodată nevoie să fii restricționat în vreun fel.

D: Dar a trecut prin multe restricții în viața ei de până acum, nu-i așa?

L: Da, a făcut-o. Și asta trebuia să fie pe deplin experimentat, dar nu mai trebuie să zăbovească în asta, pentru că poate avea mai multă expansiune a experienței acum și poate avea un loc unde să avanseze și să se miște mai liberă. Ea trebuie să se miște mai liberă.

D: De ce a trebuit să experimenteze aceste lucruri care s-au întâmplat în viața ei?

L: A fost din cauza nevoii ei de a se înțelege pe deplin. Pentru a vedea cine este ea prin contrast. A fost pentru a-i arăta prin acea experiență, prin contrast, că va prevala întotdeauna, chiar și în cele mai întunecate momente. În cele mai întunecate ore. Ea este întotdeauna lumina luminii și va străluci mereu. A învățat că este rezistentă și că se mișcă mereu în acea direcție, pentru că asta este ea.

D: Indiferent de cât de întunecată pare a fi situația, ea poate trece prin orice.

L: Absolut! Ea trece prin asta. Ea trece prin asta cu eleganța și rezistența ei incredibilă.

D: De aceea ai vrut să îi arăți acea viață neobișnuită.

L: Da, pentru că asta este ea cu adevărat.

D: Dar persoana care a ucis-o? A fost cineva pe care îl cunoaște în viața ei actuală?

L: Nu știu dacă este în viața ei actuală, dar simbolizează toată manifestarea brutalității care este experimentată în această densitate. Dar lumina va triumfa și va învinge întotdeauna. Densitatea și întunericul vor fi mereu învinse și risipite, pentru că nu mai există ceva care să o țină jos.

D: Deci nu trebuie să fie o persoană, este doar ceva simbolic?

L: Simbolic, da. Cu toate acestea, ea a cunoscut în viețile trecute oameni cu autoritate, care au ținut-o captivă și i-au cauzat destul de multă durere și suferință.

D: Dar a trebuit să treacă prin acele lucruri, pentru a ajunge acolo unde este acum.

L: Oh, da! Ea este mult mai puternică acum.

Apoi am pus întrebarea „eternă” la care toată lumea caută răspuns: „Care este scopul ei în viață?”

L: Când intră în bucuria ei, ea știe ce trebuie să facă, iar când se folosește de acea bucurie, lucrurile se desfășoară firesc. Ea nu trebuie să se gândească la asta. Trebuie doar să se miște în acea direcție. Oriunde se simte ușoară, când intră în starea de lejeritate. Lasă lucrurile să curgă, așa cum a făcut sirena. Lasă-te în curgere și fii parte din ea. Să nu îți fie frică să o îmbrățișezi ca mod de exprimare. Să știe că are întotdeauna răspunsul la întrebări. Că nu trebuie să le găsească în nicio carte sau din alte surse. Să știe că are întotdeauna în interiorul ei tot ceea ce este necesar. Ea este completă și întreagă. Nu există bucăți care să fie rupte și ea este complet vindecată și bine. Ar trebui să facă orice o atrage și orice o face fericită. Ar trebui să facă orice îi dorește inima. Cerul este limita și ea are libertate totală și deplină, fără ca ceva să o împiedice să experimenteze și să simtă bucuria. Să nu mai ia viața în serios, atât de mult. Să nu se rețină simțindu-se obligată sau având un sentiment de vinovăție sau rușine, să simtă că este destul de bună. Toate acestea sunt depășite acum. A reținut-o frica. Dar se poate elibera de frică acum.

D: Frica este o emoție foarte puternică.

L: Da, și ea a avut multe confruntări cu frica în viață. Acum poate să îi dea drumul. Trebuie doar să se joace mai mult. Să fie mai mult în spațiul de joacă, în acea joacă copilărească și în jocul de sirenă! Asta este ea. Întotdeauna a fost ea.

Linda a primit apoi informații despre copiii ei. Ca orice mamă, era preocupată de ei. Dar i s-a spus să elibereze strânsoarea în care îi ține și să le permită libertatea de a-și urma propria cale. Îi împiedica să își învețe propriile lecții, fiindcă îi restricționa.

Apoi am abordat problemele de natură fizică ale Lindei. Avea probleme cu stomacul. SC s-a concentrat pe acea zonă. „La fel ca sirena, ea trebuie să dea

drumul la toate tensiunile, la toate responsabilităţile, la toate vieţile în care a fost torturată şi a avut acele experienţe grele. Ele sunt depăşite acum! Sunt lucruri care aparţin trecutului. Să fie lumină şi energie iubitoare, să simtă asta. Mai ales când mănâncă: când vede mâncarea pe care o ingerează, să o vadă ca fiind uşoară. Să simtă că trăieşte, că iubeşte energia luminii, în fiecare muşcătură pe care o ia, în fiecare înghiţitură şi să vizualizeze acea energie coborând prin gât şi esofag, până în stomac. Să simtă acea lumină, să simtă acea energie în timp ce mănâncă. Ea nu mănâncă pietre. Ea nu mănâncă nimic care conţine mâzgă. Este lumină, lumină vie, mâncare uşoară hrănitoare, care este energie."

D: Linda a spus că a avut o alergie. Ea nu poate mânca nimic în afară de alimente crude.

L: Felul în care mănâncă, felul în care priveşte hrana e problema. Există un fel de stigmatizare a mâncării. A existat un fel de constrângere şi de greutate a fricii în jurul ei, astfel încât atunci când ea ingerează hrana, are o reacţie de genul „O, Doamne, iar trebuie sa fac asta!" Iar corpul reacţionează la asta şi spune „Oh, iar mâncare! Să intrăm în modul de supravieţuire." Nu poate face decât atât. Ea trebuie să adopte o abordare diferită a modului în care mănâncă şi a preparării mâncării. Trebuie să pregătească mâncarea într-un mod în care să simtă, să vadă şi să vibreze energia superioară înainte de a o introduce în corpul ei, şi să aibă încredere în acea energie. În loc să se gândească la mâncare ca la ceva care o va ucide, care o va otrăvi. Mâncarea nu este ceva care să îi facă rău, nu ar trebui să se teamă de asta. I-a fost foarte frică în alte vieţi în care a fost otrăvită sau mâncarea i-a făcut rău. Trebuie să simtă forţa vitală a hranei. Să simtă în corp energia iubitoare, hrănitoare, vibrantă, radiantă şi dătătoare de viaţă, în fiecare muşcătură pe care o ia, în fiecare înghiţitură pe care o consumă. În cele din urmă, nu va mai trebui să mănânce. Va inspira aerul şi cu fiecare respiraţie, va absorbi forţa vitală în corpul ei. Dar atâta timp cât este aici, poate consuma hrană şi poate simţi în ea acea forţă vitală, acea energie vitală pe care o primeşte în corpul ei.

D: Mi-ai mai spus că vom ajunge până la urmă în punctul în care nu va mai trebui să mâncăm.

L: Nu va mai trebui să mâncăm. Pare a fi o necesitate acum, dar nu va mai fi în viitor. Nu există nimic în alimente, care să îi facă rău. Este doar interpretarea ei.

Capitolul 5

O VIAȚĂ ÎNTRERUPTĂ

William era un bărbat de cincizeci de ani care părea să-și fi petrecut viața rătăcind și căutând ceva, dar nu știa ce. Nu s-a căsătorit niciodată și nu a avut copii. Avea o slujbă bună, dar era neliniștit și se gândea că trebuie să existe altceva care să îl facă fericit. Poate vindecarea prin sunet? Făcuse multe cursuri și făcea parte din diverse grupuri metafizice, dar se simțea jenat atunci când abilitățile sale psihice erau recunoscute. Simțea nevoia să păstreze secrete aceste lucruri, ceea ce nu făcea decât să îi sporească sentimentul de izolare.

Când William a intrat în scenă era total confuz în ceea ce privește locul în care se afla și a întâmpinat dificultăți în a găsi cuvintele care să descrie ceea ce vedea. Era un mediu total străin și nu găsea nimic la care să se raporteze. „Este întuneric. Un loc din piatră sau așa ceva, dar are o textură. Este un material negru, cu linii gri în el. Mă îndepărtez de el și îl privesc. Par a fi multe piese mici puse împreună, pentru a forma un perete mare sau o formațiune. Sunt ascuțite sau cu șase laturi sau așa ceva, și par aranjate artificial. Dar e puțin prea neregulat pentru un perete. Mă uit în jos la pământ și simt că există vegetație în jur, dar nu o pot vedea cu adevărat."

D: Crezi că este un zid sau o parte a unei structuri?

W: Pare natural. A fost aranjat așa, dar nu pot spune dacă sunt cristale sau nu. Îmi amintește de bazalt, este ascuțit. Nu știu ce scop are. Este ca un zid sau o graniță, dar este doar această formațiune acolo. E uriaș. Abia îi văd vârful... de parcă ar urca până la cer.

D: Poți să vezi cât de departe merge zidul, dacă este un zid?

W: Urcă în stânga. Pământul se ridică, așa că aș putea merge pe acolo și poate că în cele din urmă aș ajunge deasupra peretelui. Și în cealaltă direcție care este în dreapta mea, se pare că merge mai departe. Nu știu dacă îi pot vedea capătul. Se pare că e în apă cumva, în partea dreaptă. Este foarte mare.

D: Ai spus că simți că există vegetație în jurul tău?

W: E ca vegetația deșertului. Ca cactusul spinos, cu frunze lungi, cu frunze ascuțite. E foarte sterp. Nu pot să mă întorc. Nu știu de ce nu mă pot întoarce. Îmi văd picioarele, dar nu mă pot întoarce să văd nimic.

Apoi l-am rugat să își descrie corpul și îmbrăcămintea și s-a simțit din nou confuz și derutat.

W: Îmi văd picioarele și tălpile. Par plate. Se pare că sunt acoperite cu ceva dintr-o singură bucată.

D: Uită-te la restul corpului tău. Ce haine porți? (Pauză lungă)

W: Nu știu. Stai puțin. Nu știu cum arată corpul meu. Nu am impresia că port ceva. Are o singură culoare uniformă. Brațul meu drept pare deschis la culoare, alb. Brațul drept este diferit de restul corpului. Este alb. Restul corpului este de culoare cenușie, maronie, verzuie.

D: (Eram la fel de confuză) Dar ceea ce ai pe picioare, este separat de restul?

W: Nu, este la fel. Dintr-o singură bucată. Urechile mele sunt diferite, sunt lungi și atârnă, aproape ca urechile unui câine. Am ochii negri. Nu îmi văd gura sau bărbia. E ca și cum capul intră direct în trunchi.

D: Ai păr? (Nu) Dar poți să auzi și să vezi, nu-i așa? (Da) Ei bine, uniforma asta sau ce porți, îți ajunge până la gât?

W: Nu este îmbrăcăminte. Este o piele. Este pielea mea. Îmi acoperă tot corpul. Am această senzație când îmi mișc capul spre dreapta... ca și cum s-ar smuci pielea... parcă s-ar întinde, dar este mișcarea mea naturală. Mă lipesc de perete. Acesta este motivul pentru care nu pot să mă întorc. Mă agăț am de acest perete și nu îmi pot da drumul.

D: Deci nu stai pe pământ?

W: Am crezut la început că stau pe pământ, dar nu mă pot întoarce. Sunt cumva cu fața la perete. Parcă m-aș agăța de el. Pot să mă uit în jos și picioarele mele

ating cumva pământul, dar nu pot sta pe ele. (E nedumerit) Și mă țin de chestia asta roșie și albă, din dreapta mea. Nu știu ce este.

D: Vom afla la momentul potrivit. Dar dacă te ții de perete, cum arată mâinile tale? (Pauză lungă)

W: Ca la o salamandră.

D: Ce înțelegi prin salamandră?

Am avut mulți clienți care s-au întors în vieți în care erau animale, așa că acest lucru nu m-a surprins.

W: Am un fel de chestie interesantă... cu care mă pot prinde. Nu sunt mâini. Sunt mai degrabă ca niște picioare. E ca și cum aș fi un fel de salamandră, un fel de... (își caută cuvintele) ființă?

D: Deci nu ai degete opozabile și un deget mare?

W: Nu, dar mă pot prinde. Pot să mă țin de acest perete. Simt că vreau să cobor pe pământ. Pe perete e nisip. Pot să merg în partea de sus a peretelui, dacă vreau. (Pauză) Încerc să-mi dau seama cum să cobor fără să cad. Mă pot întoarce cu fața în jos și apoi plec. Pot să fac asta. Cobor pe nisip. Și totul e mare! Totul este mare!

D: Ești într-o poziție din care poți vedea ce este în cealaltă direcție.

W: Da. Nu mă pot ridica suficient de sus ca să văd dincolo de... În fața mea sunt aceste plante spinoase și pot vedea prin ele. Pot vedea cerul. Cam asta e. Pot să mă deplasez. Vreau să merg înainte și în sus. Vreau să văd mai mult. Sunt stânci la stânga acestor pietre negre.

D: Sunt diferite de pereții aceia? (Da)

Asta putea dura foarte mult, așa că am condensat timpul până când a reușit să ajungă deasupra peretelui și mi-a putut spune ce putea să vadă din poziția aceea. „Dacă mă urc deasupra acestui perete negru și stau cu spatele la el, văd piatra naturală din stânga mea. În depărtare este o apă și ceva asemănător cu pinii în fața mea. Văd munți și insule în depărtare, la dreapta.

D: Deci este diferit. Nu e totul steril.

W: Nu.

D: Vezi vreo construcție?

W: Nu, totul e natural.

D: Mai sunt și alte ființe în jur? (Nu) Doar tu singur? (Da) Ce simți despre acest loc? Crezi că e locul tău acolo?

W: Simt că vreau să fiu în altă parte. Mă simt confortabil. Nu mă simt amenințat, dar parcă ar trebui să fiu în altă parte.

D: De parcă nu locuiești acolo sau nu aparții acolo, asta vrei să spui?

W: Mă aflu aici. Trăiesc aici. Am locuit aici, dar asta nu poate fi tot ce există. Trebuie să fie mai mult. Nu am nici o idee ce... Vreau doar să fiu. Doar să trăiesc în pace, într-un loc unde nu există nicio amenințare. Parcă aș fi singur. Aceasta este o insulă și pare să fie a mea. Dar s-ar putea să mai fie și alții ca mine, pe alte insule din depărtare. Mă uit încercând să văd dacă mai este ceva pe celelalte insule. Există o structură în depărtare, dar nu știu dacă este naturală sau nu.

D: Dar cum ai ajuns în acest loc?

W: Parcă m-aș fi născut aici. Nu știu... parcă aș fi vrut să fiu aici.

D: Dar pari a fi singur acolo? (Da) Asta mă întrebam. Cum ai ajuns acolo? Poți vedea, dacă vrei.

W: (Pauză) Am fost pus aici.

D: Vorbește-mi despre asta.

W: A fost împotriva voinței mele. Dar am acceptat asta. Nu există stres. Dar am fost mutat aici împotriva voinței mele.

D: Cine te-a adus acolo și te-a pus acolo?

W: Alte ființe... Ele cred că îmi fac o favoare.

D: Seamănă cu tine?

W: Nu, ei nu sunt ca mine. Ei au putere asupra mea. Ei sunt mai puternici ca mine. Ei pot face ce vor cu mine.

D: Cum te-au adus acolo? (Pauză) Poți vedea.

W: Văd...! Nu știu ce este asta. Nu știu ce văd. Văd ceva de culoare argintie... E ceva argintiu și unghiular. Este o mașină sau așa ceva. Nu simt că ar fi o ființă vie.

D: Cum arată aceste ființe care te-au adus acolo?

W: Sunt mult mai mari decât mine, asta e tot ce pot spune. Parcă nu se potrivesc în acel obiect. Nu știu de ce am văzut acel obiect. Nu știu încă ce este.

D: Ei nu seamănă cu tine?

W: Nu. Tot ce pot vedea este că... alb. Au pielea albă.

D: Dar te-au adus acolo împotriva voinței tale?

W: Da. Erau bine intenționați. Au crezut că mă ajută.

D: Puteai să stai unde ai fost?

W: Nu. Nu a fost alegerea mea. Tocmai au decis să mă mute.

D: Să vedem cum arăta locul unde ai fost înainte să te mute. Ne putem deplasa înapoi în timp. Cum era locul acela?

W: Erau o mulțime de pietre. Era un loc foarte uscat și eram cu alții ca mine.

Văd că ne târam prin nisip.

D: Zâmbești. Ți-a plăcut acolo?

W: Da... mă simțeam fericit, jucăuș. Era multă vegetație înaltă și spinoasă... foarte înaltă. Ceilalți sunt gri și se mișcă. Locuim printre stânci.

D: Ce mâncai acolo?

W: Mă hrăneam cu plante.

D: Dar ai fost fericit acolo. (Da) Atunci ce s-a întâmplat?

W: Toată lumea aleargă ca să scape.

D: De ce anume încearcă să scape?

W: De acest lucru care a blocat lumina. Nu este întuneric, dar este deasupra capului și blochează soarele, lumina. Foloseau un fel de echipament care extrage materialul de acolo unde ne aflăm. Trage totul în sus și mă trag și pe mine cu molozul, în sus.

D: Cu molozul?

W: Pietrele, totul... pietrele, pământul, tot.

D: Este ceva ce voiau să folosească?

W: Da. Și m-au găsit.

D: Deci ai fost absorbit odată cu pământul?

W: Da... și m-au găsit.

D: Erai cu molozul?

W: Da. Și ca să mă ajute, m-au pus acolo unde eram.

D: Nu te-au putut duce unde erai la început?

W: Nu au făcut-o. Am scăpat înainte de asta. Nu știu dacă au vrut sau nu. Am

scăpat și am fugit.

D: Deci au vrut să te ducă într-un loc similar cu cel din care ai venit?

W: Da. În acea parte a insulei. Nu sunt sigur că plantele creșteau acolo în mod natural. Cred că încercau să amenajeze locul pentru mine, ca să fie ca acasă.

D: Deci au fost cu adevărat buni cu tine, nu-i așa?

W: Da, au fost.

D: Deci nu ar fi trebuit să fii transportat acolo. (Nu) Dar acum ești acolo și nu ai pe nimeni altcineva de felul tău în preajmă, nu-i așa? (Nu) Ce simți despre asta?

W: E trist.

D: Aș fi crezut că ar fi fost mai ușor să te ducă înapoi.

W: Nu au putut. Nu s-au mai întors acolo.

D: Deci nu era ceva normal ca ei să ridice o astfel de creatură. Este corect?

W: Nu, a fost un accident.

D: Dar este trist, pentru că ești departe de casa ta și de semenii tăi.

W: E frumos. Mi-au făcut un habitat drăguț. S-au asigurat că nimic nu îmi poate face rău.

D: Deci ți-au vrut binele, nu-i așa? (Da) Dar ar fi nevoie de unele ajustări, nu-i așa?

W: Da. Simt că mă aflam acolo de mult, mult timp.

D: Deci te-ai obișnuit până acum?

W: Da.

D: Îți este dor de ceilalți ca tine? (Da) Mă întrebam dacă te simți singur.

W: Îmi este dor de ceea ce e familiar. A trebuit să mă adaptez aici, pentru că nu este normal. Au încercat să fie cât mai mult ca acasă, dar nu a fost la fel.

D: Da, dar măcar au avut intenţii bune.

W: Da, sunt foarte binevoitori. Le pare foarte rău că mi-au întrerupt viaţa. Au făcut tot posibilul ca să repare lucrurile.

D: Şi ai spus că aceste fiinţe aveau mai mult sau mai puţin „piele albă”?

W: Nu le-am văzut pe toate, dar da, au pielea albă.

Părea că acest tip de existenţă solitară ar putea dura mult timp, aşa că am decis să-l mut într-o zi importantă în care se întâmplă ceva. Nu ştiam dacă va fi capabil să găsească o zi care să fie diferită de existenţa sa singuratică obişnuită. Ce ar putea fi considerat important? De obicei, într-o viaţă simplă ca aceasta, singura zi importantă ar fi ultima zi, în care a murit. În cazul lui William, ultima zi a fost dramatică.

W: Văd ceva ca un cerc. Este un fenomen natural. Este foarte strălucitor, o cometă sau un meteorit.

D: Pe cer?

W: Da, vine şi se izbeşte... E atât de mare. Loveşte pământul în depărtare.

D: Îl vezi cum coboară la pământ? (Da) Ce s-a întâmplat când a lovit pământul?

W: Era strălucitor, iar pământul s-a prăbuşit peste mine.

D: Chiar dacă s-a lovit la depărtare?

W: Da, a fost imens! S-a lovit în apă şi a distrus totul. A dislocat apa peste tot.

D: Şi apa a venit peste insula unde te găseşti? (Da) Dar acum ai ieşit din corp, nu-i aşa? (Da) Acum poţi să îl priveşti de sus şi să vezi cum arată, dintr-o

perspectivă diferită.

W: Da. Corpul meu este strivit pe o latură. Este un fel de șopârlă sau salamandră.

D: Dar puteai să mergi și în picioare, nu-i așa?

W: Nu, nu puteam. Am reușit să stau în picioare doar când am fost lângă perete.

D: Bine. Dar acum că ești în afara corpului, unde trebuie să mergi? Ce simți? Trebuie să mergi undeva?

W: Mă simt liniştit. Foarte linistit. Parcă plutesc... foarte liniştit. Mă simt reconfortat.

D: Din această perspectivă, poți privi înapoi la întreaga viață. Fiecare viață are o lecție. Crezi că ar fi ceva de învățat dintr-o astfel de viață?

W: Apreciez că s-a avut grijă de mine (cât de mult au putut oamenii aceia), că am putut să trăiesc. Nu am fost amenințat de nimic acolo. Sunt recunoscător pentru asta.

D: Fiecare viață are un scop. Care crezi că a fost scopul acelei vieți?

W: Să accept schimbarea.

D: A fost o schimbare, nu-i așa? (Da) Să te îndepărtezi de tot ceea ce ți-a fost familiar.

W: Să ai încredere... și să se aibă grijă de tine.

D: Bine. Hai să vedem unde trebuie să mergi mai departe. Există cineva care te ia și îți arată ce trebuie să faci în continuare?

W: Da. Simt că are aripi. (Chicotește) Ea îmi zâmbește. E foarte dulce. E luminoasă și are aripi. E luminoasă și transparentă ca sticla, aproape că poți vedea prin ea. Are o față foarte frumoasă, cu ochi plini de bunătate.

Mai târziu când William s-a trezit, a păstrat în minte o imagine a acestei ființe cerești. El a spus că era foarte frumoasă, cu haine compuse din fire colorate de

lumină. Este posibil ca aripile să nu fi fost aripi, ci fire de lumină.

W: Mă ține de mână și mă conduce. Arată spre ceva. Vrea să văd frumusețea. Mă ajută să văd frumusețea, în toate lucrurile. Este vorba despre viața în care am fost luat de la prietenii mei. Ea vrea să văd frumusețea în toate. Îmi amintește cât de frumos și satisfăcător a fost totul, acolo unde eram. Cum m-a mulțumit, în sufletul meu.

D: Deși erai singur.

W: Da. A fost una din compensații. Ea îmi amintește cât de iubit sunt. (Începe să plângă)

D: Te duce undeva?

W: În următorul loc, spune ea. Acolo sunt oameni. E lumină deasupra capului. E multă activitate aici.

D: Cum arăți acum?

W: Nu prea am o formă. Simt că am picioare plate, talpa are o piele între degete. Par a fi scund, relativ scund... rotunjor. (Râde)

D: Să vedem unde te duce, în acest loc aglomerat.

W: Există un bărbat care mă ajută. El vorbește cu mine. Ea este încă cu mine. Ea este în spatele meu, la stânga. Bărbatul îmi vorbește despre ceea ce urmează să fac.

D: Ce îți spune?

W: Este amuzant. (Râde) Stă cu capul în hârtii și se uită în sus la mine. Este foarte amabil și are simțul umorului. Cred că știe unde am fost și vrea să fiu fericit. Stă în spatele unui... e ca un fel de podium sau birou, ceva de genul ăsta. Se uită la mine cu coada ochiului și zâmbește, de parcă știe totul despre mine. (Râde)

O altă imagine pe care William a păstrat-o la trezire, a fost cea a acestui bărbat. A spus că era chel și purta ochelari mici verzi prin care privea jucăuș, în timp ce studia hârtiile.

D: Ce părere are despre viața pe care tocmai ai părăsit-o? Spune ceva despre asta?

W: Da, spune că uneori aceste lucruri sunt necesare. (Am râs amândoi.)

D: Trebuia să fie așa?

W: Nu. Dar când se întâmplă, el spune că trebuie să luăm tot ce e mai bun din asta, care să ne ajute să ne simțim în regulă cu ceea ce s-a întâmplat.

D: Dar tu oricum te-ai adaptat și ai acceptat lururile, nu-i așa?

W: Da. Lor le pasă cu adevărat. Vor să se asigure că este în regulă. Să mă simt bine. Iar eu mă simt bine.

Când s-a trezit, William și-a amintit mai multe despre ființa care îl luase. A văzut că ființa care l-a pus acolo era albă. Nu putea vedea mai mult, dar știa că era foarte mare. La trezire, și-a dat seama că ceea ce vedea era mâna ei. Era mic și îi stătea în palmă. A simțit o dragoste incredibilă care venea de la ea. Simțea că nu îi putea face rău și că îl luase fără să vrea. Că se simțea obligată să recreeze pentru el un mediu propice, în care să trăiască. Era plină de compasiune!

W: Voia doar să se asigure că totul este în regulă și să înțeleg că a fost un fel de misiune. A întrebat dacă mă interesează și chiar mă interesează. Mă face să declar asta, înainte să îmi spună mai multe. Îmi zâmbește. Este în regulă. Înțeleg că există o latură serioasă, dar așa sunt ei. Vor să se asigure că nu rămâne nimic neterminat, în această ultimă experiență. Și că sunt în regulă, ca să merg înainte. Mă îndrumă de parcă treaba lui este să se asigure, înainte de a mă muta în următorul loc. Și mă întorc la frumoasa doamnă înaripată. Ea mă ia și mă conduce.

D: Unde te duce?

W: Este un loc diferit, o cameră cu tavane luminoase. Mergem undeva sus. E la un alt etaj. E o cameră foarte mare și sunt mulți oameni aici. Îmi aștept rândul. Aici toată lumea primește instrucțiuni.

D: Ce fel de instrucțiuni?

W: Sunt instrucțiuni generale. Să vedem. Ne ajută să ne amintim. Ei apreciază ceea ce facem, ceea ce am convenit să facem și vor să știm că se va avea grijă de noi și vom fi ajutați. Vor să ne amintim asta. Vom merge împreună undeva. Acesta este un loc de întâlnire în care ne-am adunat cu toții și avem ceva în comun. Vom avansa împreună rapid, dar va fi foarte greu pentru fiecare dintre noi. Dar el ne spune că vom fi bine.

D: Ai spus că a fost o misiune. Putem condensa timpul până când vine rândul tău, când vorbesc doar cu tine.

W: Sunt trei inși acolo, iar unul din ei vorbește. Îmi spune că vor fi dificultăți în misiunea mea, dar că este în regulă. Sunt de acord cu asta. Acest lucru a fost stabilit cu foarte mult timp în urmă.

D: Îți spune care vor fi dificultățile?

W: Uitarea. Acesta este lucrul care îi îngrijorează cel mai mult... că vom uita ce am venit să facem aici.

D: Știi ce ar trebui să faci?

W: Eu port informațiile.

D: Ce vrei să spui?

W: Întreb. (Pauză) Eu sunt cel care vede și știe ce lipsește, și port în mine ceea ce este necesar. Nu e ceva specific. E greu de descris.

D: Ori de câte ori te întorci într-un corp sau ce vrei să spui?

W: Pentru acest grup. Dacă s-a schimbat ceva, când plecăm cu toții sau când ceva nu merge bine. Trebuie să compensez asta.

D: Dar ți-au spus că cea mai mare problemă este că vei uita ce trebuie să faci?

W: Da, iar una din polițele de asigurare este că suntem mulți. Suntem ca un suport de rezervă. Presupun că asta se înțelege prin „a purta informațiile”. Noi susținem.

D: Ce susțineți?

W: Misiunea principală.

D: Care este misiunea principală?

W: Nu știu. Eu voi ajuta misiunea principală a celorlalți. Eu îmi aduc doar contribuția mea.

D: Deci nu știi care este misiunea principală a celorlalți?

W: Am o idee generală... Există probleme. (Pauză) E vorba de evoluție. Vorbesc despre asta ca și cum ar fi o problemă legată de evoluție... Sunt multe evoluții ale vieții și toată lumea participă la misiunea generală. Nu știu nimic concret. Dar port în mine informații. Susțin evoluția.

D: Deci tu nu ai de a face cu misiunea principală?

W: Nu cred.

D: Dar ai spus că ești ca asigurare.

W: Da, o rezervă. Dacă cineva eșuează, aș putea să îi preiau imediat rolul.

D: Dar nu vei ști asta, nu-i așa? (Nu) Au spus că asta e una din probleme. S-ar putea să uiți, când intri din nou în corp.

W: Mi s-a spus că ne vom activa dacă va fi necesar să ne amintim, dar nu știu ce înseamnă asta cu adevărat. Se va întâmpla ceva care mă va face să îmi amintesc, dacă serviciile mele sunt necesare.

D: Altfel nu trebuie să știi nimic?

W: Corect.

D: Cum te simți în legătură cu această sarcină?

W: Bine. Experiențele pe care le-am avut în trecut au de a face cu asta. Duc la îndeplinirea acestei sarcini.

D: În toate celelalte vieți ale tale?

W: Da, totul a avut de a face cu asta.

D: Știi unde trebuie să mergi pentru a îndeplini această misiune?

W: Am fost în mai multe locuri. Unul dintre ele este Pământul.

D: Ce simți despre a merge pe Pământ?

W: Acolo e greu. Asta ne-au spus. Acolo e greu. Dar sunt bine, pentru că eu am vrut să fac asta. Nu e ca și cum nu aș fi avut de ales. Am putut să aleg. Așa se simte. Eu vreau să fac asta.

D: Deci oricum nu ai refuza această misiune.

W: Corect... nu acum.

D: Dar ai spus că e greu pe Pământ. Ți-au spus la ce să te aștepți și de ce este greu?

W: Da, cea mai mare problemă este uitarea. Vei uita totul și există distrageri, mi-au vorbit despre distrageri. Și există ceva în felul în care se va întrupa fiecare individ. Genetica distrage atenția... neintenționat și se poate evita, spun ei. Nu știa sigur care vor fi distragerile. Suntem cât de pregătiți ne-au putut ei face.

D: Dar Pământul este o planetă unde nu te poți pregăti pentru toate provocările, nu-i așa?

W: Corect. Asta spun ei. Ei vorbesc despre aceste părți ale geneticii, care sunt neintenționate. Dar ei sunt acolo. Și au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a ne ajuta și a ne susține, ca să nu apară probleme. Mai mult nu pot face pentru a ne ajuta. Dincolo de asta există un risc pe care ni-l asumăm, pentru că nu știm ce alte probleme ar putea să apară.

D: Dar eşti pregătit să mergi înainte şi să o faci.

W: Bineînţeles că da.

D: E următorul pas. E următoarea aventură.

Apoi l-am pus pe William să lase acolo micuţa creatură şi să se îndepărteze de scenă, ca să pot chema SC-ul. Desigur, prima întrebare pe care o pun de fiecare dată, este de ce i s-a arătat acea viaţă neobişnuită.

W: Avea nevoie de aceste informaţii, pentru a şti că se are grijă de el. Are nevoie de ele în viaţa asta. Îi este frică. Se simte separat, din cauza tuturor experienţelor sale de aici. Amintirile îi spun că este separat, dar nu este aşa. Oricât de separat s-ar simţi, de fapt nu este aşa. Trebuie să aibă încredere în asta.

D: Era foarte diferit în acea viaţă, nu-i aşa?

W: Da. Acea experienţă l-a învăţat să fie plin de compasiune faţă de alţii care sunt diferiţi de el. Este unul dintre motivele pentru care a ales ceea ce este diferit de ceilalţi, din propria viaţă.

D: Cu toţii suntem oameni care ne urmăm propria călătorie, nu-i aşa?

W: Da. Urmează ceva care îi va cere să nu judece atât de mult.

D: Crezi că a judecat prea mult în trecut?

W: A judecat ceea ce era diferit, percepând acel lucru ca mai puţin evoluat sau neevoluat. A judecat în acest fel, fără să îşi dea seama. El nu îşi dă seama că face asta.

D: Dar ai spus că urmează ceva care îl va ajuta să înţeleagă acest lucru?

W: Da, e vorba de interacţiune. I se va cere la mai multe niveluri interioare mai degrabă decât exterioare, să interacţioneze cu diferite specii pe care nu le-a mai văzut până acum. Şi este important că are în memorie, în experienţă, aceste

lucruri. Este important ca el să fie conştient de aceste lucruri când lucrează cu aceşti indivizi diferiţi, ca nu îi stea nimic în cale, când va lucra cu aceste specii diferite. Pentru că a aparţinut şi el unei alte specii şi trebuie să îşi amintească acest lucru.

D: Îmi poţi spune mai multe despre aceste specii cu care va lucra?

W: Vor fi non-umanoide. Unele din ele vor fi fiinţe de Lumină cu aspect umanoid. Dar vor exista şi specii non-umanoide şi evoluţii care vor necesita informaţiile pe care le deţine. Vor fi orice îţi poţi imagina. Unele specii pe care nu le-a mai văzut, vor fi un fel de amfibii. Este important să aibă în minte acea amintire din viaţa de amfibian, pentru că va interacţiona în primul rând cu ei.

D: Va fi o interacţiune conştientă?

W: Nu. Dar va avea amintiri. Nu este o rememorare conştientă a amintirilor. Vor ieşi la suprafaţă. Vor fi chiar sub suprafaţă. Va lucra cu ele. În această viaţă a ales să păstreze multe dintre aceste lucruri separate de conştientizarea din starea de veghe, fiindcă ar împiedica unele dintre lucrurile pe care trebuie să le facă. De fapt, el preia informaţiile pe care le învaţă aici şi le împărtăşeşte cu alte forme de evoluţie. Unele din ele se confruntă cu experienţe foarte asemănătoare cu cele prin care trece Pământul acum.

D: Deci vor interacţiona cu el la un alt nivel? (Da) Dar s-ar putea să îşi amintească fragmente?

W: Corect.

D: Ca nişte vise?

W: Le va conştientiza. Dar nu îşi va aminti întreaga interacţiune. Îşi va aminti doar fragmente din ea. Este în „agenda” lui de lucru să dezvolte un sentiment de încredere. Vor exista alte lucruri, de care se va ocupa mai târziu. I se cere să facă doar ceea ce s-a angajat să facă pe acest Pământ, cu amintiri minime. În caz contrar, ar interfera cu procesul. El a interacţionat cu alte fiinţe, toată viaţa lui. S-a oferit voluntar pentru a face asta. Uneori a fost vorba de informaţii genetice. El pune capăt liniei sale genetice, pentru că nu are copii. Şi există informaţii importante în genetica sa. Acesta este motivul pentru care i s-au prelevat atât de multe probe simultan, din mai multe tipuri de organe. Ne dăm seama că amintirea acestor lucruri a provocat unele traume. Corectăm asta acum.

Prelevarea de probe în timpul răpirilor extraterestre are loc atunci când este extrasă o cantitate mică de țesut din diferite părți ale corpului, pentru a determina starea de sănătate a corpului uman. Răpirile sau vizitele, cum preferă el să le numească, sunt doar momente în care extratereștrii își verifică propriii „oameni”. Ei constată cum se descurcă aceștia în mediul terestru și îi ajută, dacă este necesar.

D: Vreau să înțeleg exact ce vrei să spui. E vorba de anumite tipuri de organe?

W: Da. Splina, ficatul, puncte multiple din țesutul moale, din cartilaj. Lui William i s-au prelevat probe când era tânăr, pentru că pune capăt unei linii genetice. Nu are copii. Au fost mostre genetice foarte mici. Nu i s-a făcut niciun rău.

D: Ce vor face cu acele mostre pe care le-au luat?

W: Le vor stoca. Vor fi folosite mai târziu. Există informații în genetica lui, care sunt necesare.

D: La ce vor fi folosite mai târziu?

W: Sunt un fel de semințe.

D: Semințe ca munca mea? (Da) Se spune că așa a început viața pe Pământ, nu-i așa? (Da) Au spus că la început a existat viața monocelulară... iar eu i-am întrebat: „De unde au venit celulele?" Au spus că le adună de peste tot.

W: Corect. Există o componentă corectivă, în genetica lui. O componentă de auto-corecție, care va fi de ajutor.

D: Ce înțelegi prin componentă autocorectivă?

W: Are de a face cu expunerea la diferite condiții din mediul înconjurător. Genetica lui învață din mediul Pământului. Ea va fi folosită. Unele elemente sunt folosite aici, altele sunt folosite în alte locuri.

D: Pentru că poartă informații despre cum să supraviețuiești în acest tip de mediu?

W: Corect.

D: Știu că sunt mulți oameni care cred că prelevarea de probe este invazivă. Eu știu că de fapt lucrurile stau altfel, dar dacă ei ar înțelege pentru ce sunt folosite probele, ar fi mai ușor pentru ei.

W: Da, este corect. E pentru binele lor. E pentru binele lor suprem. Este necesar să îi protejăm. Frica este foarte răspândită aici, pe Pământ.

D: Da, le este frică de orice nu înțeleg.

W: Corect.

D: Dar celulele, țesuturile sau ceea ce a fost prelevat, este stocat undeva?

W: Corect. Apoi este replicat. Va fi folosit acolo unde este necesar, pentru adaptare și supraviețuire. Conține informații valoroase.

D: Adaptare dacă mediul se schimbă așa cum s-a întâmplat pe Pământ? (Corect) Apoi în altă parte, specia va ști să se adapteze.

W: Nu numai în medii dure, ci și în proiecte inițiale de însămânțare.

D: Când sădiți viața în altă parte?

W: Da. Ajută la adaptare... la crearea unor specii mai rezistente... oarecum mai rezistente.

D: Am mai avut un caz, în care o femeie a spus că i-au luat ouăle și le-au stocat. Și nu era pentru ea din prezent, ci pentru ea din viitor. (Capitolul 29 din cartea Cele Trei Valuri de Voluntari și Noul Pământ). Nu am înțeles ce înseamnă asta. Poți explica? Este vorba de același lucru?

W: Ouăle ei au fost prelevate pentru o locație complet diferită... foarte specifică. Ea avea ceva unic, care corespundea unor circumstanțe specifice.

D: Am întrebat: „Asta înseamnă că nu va mai putea produce ouă în viitor?” Și

au spus că va fi ceva diferit. (Da) Deci asta ar fi pentru viitor?

W: Da. Se lucrează la o îmbinare triplă. Atât pot spune. Nu a venit timpul să știi mai mult.

D: Există multe programe diferite, în care sunt implicate ființele. Este corect?

W: Da, în care este implicat.

D: Dar el nu ar trebui să știe asta în mod conștient?

W: Deja își amintește ceea ce trebuie să știe.

D: Îi va face vreun rău să asculte această înregistrare și să audă aceste informații? (Nu) Nu vrem să facem rău nimănui. El voia să știe care este planul lui, ce a venit să facă pe Pământ.

W: El face ce trebuie. Adună informații. Se conectează cu mulți oameni diferiți, din diferite categorii sociale. El este un canal de informații. Este folosit în diferite locuri. Cariera lui este irelevantă. O poate schimba, dacă preferă. Îl vom sprijini în orice va alege. Se învăluie prea mult în emoția împrejurărilor și nu mai vede clar ce este în fața lui. Alegerile îi aparțin. El poate face orice vrea. Se poate întoarce la școală. Poate alege o carieră total diferită. Poate avea o fermă, dacă vrea. Poate avea o cafenea, dacă vrea. Poate face orice dorește. Îi vom trimite oamenii de care are nevoie, pentru ca informațiile din experiența sa să poată fi transmise mai departe. Este empat și se conectează la rădăcina emoțiilor altor oameni. A experimentat ceea ce a ales. Nivelul de experiență necesar pentru a fi transmis altor forme de viață și evoluție, care trec prin asta. A ales să simtă, dar acest lucru nu este la nivel conștient. Nu are cum să nu simtă aceste lucruri. El se poate proteja de energia emoțională paralizantă care este transferată atunci când preia acele informații, dar empatia face parte din misiunea lui. A ales să se identifice cu ceilalți oameni, din compasiune pentru ei. Legătura lui emoțională cu oamenii de aici și cu suferința lor este unul dintre aspectele la care va trebui să lucrăm. Există o limitare, care în prezent nu poate fi depășită.

D: Pentru că și tu ai limite.

W: Corect. Asta face parte din planul lui. Face parte din proiectarea drumului său. Acesta este motivul pentru care a ales să fie singur. Pentru a învăța să stea acolo unde nimeni altcineva nu este de acord să rămână, pentru a înțelege și a

experimenta ce este acolo, rămânând conectat la Sursă. Indiferent dacă are sau nu o amintire conştientă sau o conştientizare constantă, el este conectat la Sursă. El nu este niciodată despărţit de Sursă. Ea îl apără, îl mişcă şi îl direcţionează. Nu are de ce să se teamă sau să se îngrijoreze, dacă nu ştie ce face. El ştie ce trebuie să ştie. El şi-a ales experienţa, aşa cum s-a desfăşurat ea. Totul este conform planului. Face parte din procesul lui de evoluţie. El ajută foarte mult formele de viaţă şi de evoluţie din alte părţi. Totul este în ordine. Totul se mişcă în ordine, conform planului. Vom fi alături de el.

Capitolul 6

SCHIMB DE LOCURI

Katrina a coborât într-o scenă foarte liniștită, într-o pădure. În apropiere erau mulți copaci, conifere și un lac. Erau multe căprioare în jur, din care se remarca în special un cerb cu coarne uriașe. Nu le era frică de ea. „Eu fac parte dintr-un grup. E ca și cum ar fi oamenii mei sau așa ceva. Există un motiv pentru care vreau să fiu cu căprioarele. Cred că mă ascund cu ele... Mă ascund de oameni.” Adesea la începutul unei ședințe, persoana este confuză când încearcă să înțeleagă unde se află și ce se întâmplă. Dar pe măsură ce oamenii vorbesc, vine mai multă claritate. A văzut că era un bărbat tânăr cu părul lung și încâlcit, îmbrăcat foarte simplu: era desculț și purta doar o un înveliș peste partea inferioară a corpului. Purta o apărătoare de gleznă făcută din semințe și un colier din mărgele, de care atârna un dinte. Avea și un cuțit legat în jurul taliei.

D: Deci nu locuiești cu adevărat acolo?

K: Am fugit în pădure. (Părea supărat)

D: Unde locuiesc ceilalți oameni?

K: Într-un sat sau trib. Am fugit de ei, pentru a trăi cu animalele.

D: Unde locuiau oamenii?

K: La marginea pădurii. Mai jos. Nu în munți, ci mai jos într-o vale.

D: Dar îți place mai mult să fii cu animalele?

K: Da. Oamenii se ucid între ei. Ei ucid animalele. (E foarte trist)

D: Poți să comunici cu animalele?

K: Într-un fel, da. Animalele nu scot sunete, dar pot vorbi cu animalele. Nu le este frică de mine și mă alertează când vin oamenii acolo.

Oamenii din sat locuiau în colibe făcute din bețe acoperite cu crengi de pin sau brad. Structurile nu trebuiau să fie foarte robuste pentru că se deplasau mult, urmărind turmele de animale pe care le vânau. „De multe ori nici nu stăteam înăuntru. Sunt altfel decât ei, așa că rămâneam afară. Au vrut să fiu șamanul lor. Dar îmi cereau să găsesc animale pe care să le ucidă. Nu am vrut să fac asta, așa că a trebuit să plec. S-au supărat pe mine și au crezut că sunt rău, pentru că nu am vrut să îi ajut. Au crezut că îmi foloseam puterile într-un mod greșit."

D: Dar nu este o cale greșită, nu-i așa? (Nu) Mai ai și alte puteri, în afară de comunicarea cu animalele?

K: Nu știu exact, dar se pare că trăiesc cu mai puțină hrană decât ei, fără să mănânc carne. Mănânc diverse lucruri din pădure. Ei credeau că trebuie să mănânce carne.

D: De aceea au crezut că ești diferit?

K: Da. De asemenea, se pare că pot să găsesc animale și știu unde sunt.

D: Dar uneori trebuie să ucizi animale pentru a trăi, nu-i așa?

K: Da, dar se omorau și unii pe alții. Omorau pe oricine rătăcea în zonă.

D: Deci erau niște oameni violenți. Aveau de gând să te omoare?

K: Nu. Doar m-au alungat, fiindcă nu am făcut ce voiau.

D: Deci ei te-au alungat din sat?

K: Da, sau am fugit. Ambele.

D: Probabil au crezut că nu poți supraviețui pe cont propriu.

K: Eram singur, dar aveam un trai frumos și liniștit. Nu știam de ce nu sunt ca ei, dar nu puteam fi ca ei. Am încercat asta, când eram mai mic.

D: Dar ai venit în pădure și ai vorbit cu animalele. Ai comunicat cu ele multă

vreme? (Da) De aceea animalele nu se tem de tine.

K: Dar după aceea au crezut că țin animalele departe de ei și chiar așa era.

D: Crezi că vei putea supraviețui acolo?

K: Da. Găsesc lucruri de mâncat. Mă uit la ce mănâncă veverițele, și mănânc și eu aceleași lucruri.

D: Unde dormi?

K: Dorm în general în zona unde sunt ace de pin căzute pe pământ.

D: Dar vremea rea? Mă gândesc că ești acolo de unul singur, fără niciun adăpost. Vremea se poate înrăutăți.

K: Atunci port mai multe piei și blănuri. Stau suficient de aproape ca să observ oamenii și uneori fur câte ceva de mâncare.

D: Dar ai reușit să supraviețuiești. Asta e important.

K: Dar se pare că am îmbătrânit foarte repede.

D: Nu ai avut niciodată dorința de a te întoarce ca să trăiești cu ei?

K: I-am urmărit să văd dacă vreunul dintre ei s-a schimbat, dar nu păreau a se fi schimbat. Se tot mutau din loc în loc, prin aceeași zonă. Își mutau tabăra pe urmele animalelor. M-am bucurat când au plecat dar se întorceau înapoi, în diferite momente ale anului. Probabil au crezut că am murit.

Părea a fi o viață în care fiecare zi va fi asemănătoare cu următoarea. L-am mutat înainte la o zi importantă, dacă era vreuna. El a raportat: „Am văzut alți oameni, care nu făceau parte din acel grup. I-am urmărit dar știam că oricum ne urăsc, așa că nu puteam fi cu ei. Făceau și ei rău animalelor și își făceau rău unul altuia. Se luptă unii cu alții, ard lucruri și... Vocea i se stinse cu tristețe. Simțea că nu avea de ales decât să rămână în pădure, cu animalele.

D: Nu te deranjează să fii singur?

K: Nu mi-a plăcut, dar nu puteam trăi ca ei.

Am decis să îl mut din nou într-o altă zi importantă, în speranța că lucrurile s-au îmbunătățit. Dar nu a fost cazul. „Sunt lungit la pământ. Pur și simplu m-am hotărât să renunț. Îmi este frig. Pur și simplu am decis să mor, să nu mai continui."

D: Nu mai era nimic pentru care să trăiești? (Nu) Chiar dacă ai fost mulțumit cu animalele. Ești foarte bătrân când se întâmplă asta?

K: Arăt bătrân, dar cred că sunt doar cu câțiva ani mai în vârstă decât atunci când am părăsit tribul. Copacii m-au protejat de vânt și de ploaie, dar îmi era mereu frig. Mi-au amorțit picioarele, așa că nu am mai putut ține pasul cu căprioarele.

D: Nu e nimic în neregulă cu corpul?

K: Nu, doar am îmbătrânit. E frig și e timpul să plec. Simt că am eșuat, pentru că nu am putut transforma oamenii.

D: Dar nu poți face pe nimeni să se schimbe, nu-i așa?

K: Presupun că nu poți.

D: Deci iei această decizie de a muri? (Da) Spune-mi ce se întâmplă.

K: Căprioarele continuă să se întoarcă să mă verifice și de curând am observat că verifică acel cadavru. Dar eu nu sunt acolo. Căprioarele stau acolo sub copaci. Le pasă de ce s-a întâmplat.

D: Te-au considerat unul de-al lor.

K: Așa e.

D: Dar ai ieșit din acel corp. Acum poți face orice vrei.

K: Corpul nu era chiar mort. A trebuit să mă întorc. Dar în cele din urmă căprioara a plecat și a nins, și atunci am plecat pur și simplu.

D: Nu mai exista nicio modalitate de a te putea întoarce în corp atunci.

K: Nu am vrut.

D: Fiecare viață are o lecție. Crezi că a fost o lecție de învățat dintr-o astfel de viață?

K: Nu pare a fi una bună. Pământul ar trebui să fie un loc pașnic și cooperant, dar nu a fost așa. Nu am reușit să fiu un exemplu bun. Oamenii nu au vrut să fie ca mine.

D: Dar acum că ai ieșit din corp, ce ai de gând să faci? Știi ce vei face?

K: Plutesc spre norii aceia roz. Obișnuiam să stau pe munte și să mă uit la norii aceia, iar acum sunt pe nori. Nu trebuie să mai merg pe munte.

D: Ce ai de gând să faci acum?

K: Să mă odihnesc și să decid ce să fac.

D: Trebuie să mergi într-un anumit loc pentru a te odihni?

K: Nu, doar plutesc în acei nori.

D: Este un loc de odihnă bun.

K: Cred că da.

D: Haide să mergem înainte în momentul când te-ai odihnit suficient și a venit timpul să părăsești norii. Ce se întâmplă atunci? Ce vei face acum?

K: Nu știu. Cred că aștept să mi se alăture alți oameni. Aștept un grup cu care cred că ar trebui să mă întâlnesc.

D: Este un grup pe care îl cunoști?

K: Nu știu. Văd o lumină care iese din spatele norilor departe, ca un răsărit sau un apus de soare. Cred că ei sunt acolo, dar nu știu cum să ajung acolo.

D: Ei bine, cei pe care îi aştepţi se apropie de tine. Acum poţi afla mai multe despre ei. Cum arată ei?

K: Arată ca oamenii desenaţi de Leonardo în Cina cea de Taină. Sunt îmbrăcaţi în robe şi stau toţi la o masă.

D: Sunt mulţi?

K: Cred că sunt nouă la număr.

De multe ori când spiritul merge în lumea de apoi, raportează că se află în faţa unui grup de fiinţe îmbrăcate în robe. Acest consiliu este de obicei compus din nouă sau douăsprezece entităţi.

D: Vorbesc cu tine?

K: Ei încearcă, dar eu am uitat ce fac acolo. Nu mai ştiu ce ar trebui să fac.

D: Crezi că sunt acolo pentru a-ţi aminti? (Da) Poţi deveni conştient de ceea ce spun. Ce îţi spun ei?

K: Ei spun: „Nu renunţa. Nu a funcţionat, dar nu renunţa.” Asta înseamnă că planul nu a decurs aşa cum trebuia, dar trebuie să încerc din nou.

D: Cum ar fi trebuit să decurgă planul?

K: Cred că trebuia să le arăt acelor oameni modalităţi mai bune de a trăi.

D: Dar ei nu te-au ascultat, nu-i aşa? (Nu) Deci acest grup îţi spune să nu renunţi.

K: Ei spun că trebuie să îmi fac un alt plan şi să încerc din nou.

D: Dacă un plan nu a funcţionat, poţi să încerci în alt mod.

K: Da. Cred că planul a fost deja formulat, pentru a încerca să mă facă să-mi amintesc.

D: Pentru că uiți, nu-i așa? (Da) Face parte din același plan, sau e un plan diferit?

K: Trebuie să cobor și să ajut oamenii să trăiască mai bine în altă parte, dar nu știu când și cum. Nu vreau să merg, dar ei spun că am fost de acord să merg.

D: De ce nu vrei să mergi?

K: Nu îmi place să trăiesc cu oamenii.

D: Dar au spus că ai fost de acord să o faci? (Da) Deci ce se va întâmpla?

K: Cred că trebuie să merg.

D: Pentru că ai fost de acord și ai făcut un plan? (Da) Acest grup este cu tine de multă vreme?

K: Cred că da. Arată ca niște bătrâni. Ei te ajută atunci când rămâi blocat. Te ajută să îți faci un plan, să urmezi planul sau să te odihnești între planuri. Au spus că știau că mă odihnesc acolo și că nu era încă timpul să ne întâlnim, pentru că aveam nevoie să mă odihnesc.

D: Se pare că știu multe despre tine. Te simți confortabil cu ei?

K: Da. Cred că ei știu mult mai multe decât mine și nu eu sunt chiar unul dintre ei.

D: Dar e bine să ai pe cineva care să te sfătuiască. (Da) Ei bine, ce ți-ar plăcea să faci, dacă ai avea de ales?

K: Cred că aș vrea să stau în nori, în lumină. Aș vrea să învăț și să cresc, dar nu acolo jos.

D: Există vreun alt loc în care ai putea merge, ca să înveți și să crești?

K: Cred că pot merge la școală în mai multe locuri, dar se pare că grupul a crezut că am nevoie de ajutor. Și am făcut un acord cu alți oameni dar când ajung acolo jos, nu-i mai găsesc pe ceilalți.

D: Adică nu-i recunoști?

K: Cred că merg în diferite părți ale Pământului, sau așa ceva.

D: Deci este greu să îi regăsești. Cere-le să îți reîmprospăteze memoria despre planul pe care ar trebui să îl urmezi. Ce ar trebui să faci? Sperăm că îți vei aminti. (Am râs.)

K: Planul este să intri într-un bebeluș și să uiți. Dar să îți susții valorile și să crești pentru a trăi o viață mai bună decât a celorlalți oameni, în speranța că vor vedea exemplul tău și se vor schimba. Ăsta e planul – să fii mai puțin violent decât ei și să găsești un mod de viață mai plin de bucurie și mai pașnic.

D: Deci ăsta a fost planul pe care l-ai făcut, înainte de a coborî pe Pământ?

K: Da. Cred că viața cu acel grup de oameni de pe munte, nu a fost primul eșec. Noul plan este să te naști undeva ca bebeluș și să crești într-un alt grup de oameni. Și să îți amintești pur și simplu calea pașnică, să îți amintești lumina. Să nu devii ca ei.

D: Asta e cam greu uneori, nu-i așa?

K: Da. Ar fi mai ușor dacă unii dintre prietenii mei ar fi acolo, dar nu sunt.

D: Face parte din plan să te întâlnești cu unii din acești prieteni?

K: Nu știu. Se pare că nu trăim niciodată suficient de mult, pentru a ajunge în acel punct.

D: Deci ai mai încercat același plan și în alte vieți? (Da) Și nu ai progresat prea mult, nu-i așa? De fiecare dată ai murit când erai tânăr?

K: Da. Uneori aruncau bebelușii. Am fost un bebeluș și am fost aruncat. (A râs, dar era un râs trist.)

D: De ce au făcut asta?

K: Nu știu. Poate că nu îi puteau hrăni pe toți, sau așa ceva.

D: Depinde de cultura în care te-ai născut. Nu ai avut o viață lungă. Trebuia să găsești repede un alt corp. Ai întâmpinat multă opoziție în celelalte vieți, când încercai să cobori și să le arăți oamenilor cum să trăiască?

K: Pur şi simplu nu le-a păsat. Voiau să trăiască aşa cum au trăit întotdeauna.

D: E greu să-i faci pe oameni să se schimbe. Deci, cum e următorul plan?

K: Să rezist şi să trăiesc mai mult, să încerc să schimb lucrurile.

D: Să nu mori tânăr. (Corect) Îţi arată ceva despre următoarea viaţă în care vei intra?

K: Cred că uneori nu mai vin ca bebeluş. Am venit ca adult, pentru a ajuta pe cineva.

D: Cum faci asta?

K: Nu ştiau cum să moară sau ce să facă, aşa că am făcut eu asta pentru ei.

D: Asta e interesant. Ce vrei să spui? Nu au ştiut să moară?

K: Erau îngroziţi şi voiau să plece, aşa că am făcut schimb de locuri sau aşa ceva. Nu sunt sigur. Uneori îi ajutam să treacă printr-o perioadă grea, apoi veneau înapoi şi eu plecam.

D: Dacă şi-ar părăsi corpul, acesta ar muri, nu-i aşa?

K: Nu, am face schimb.

D: Ai spus că se temeau să moară... Dar nu se întâmplă asta atunci când îşi părăsesc corpul? Ei nu mor?

K: Nu, doar au trebuit să traverseze o perioadă groaznică, cu multă moarte.

D: Şi presupun că nu au vrut să facă asta? (Corect) Deci ei au plecat şi tu ai venit să ţii corpul în viaţă, pentru o vreme?

K: Pentru a termina tot ceea ce aveau de făcut.

D: E permis aşa ceva?

K: Da, dacă ei sunt de acord.

Acesta era un concept nou, dar descopăr mereu concepte noi, despre care nu am mai auzit niciodată. Se adaugă la totalitatea informaţiilor pe care le-am acumulat vreme de 45 de ani. O piesă nouă care se adaugă la puzzle. Am descoperit că, atunci când suntem în lumea spiritului, ne facem un plan pentru ceea ce sperăm să realizăm în următoarea noastră viaţă, şi strategia de ieşire face parte din acest plan. Noi decidem cum şi când vom muri şi alegerea se bazează pe mulţi factori de care nu suntem niciodată conştienţi: karma, conexiuni din viaţa trecută, experienţe noi etc. Fiecare viaţă este plină de experienţe şi lecţii noi. Momentul morţii poate fi amânat, dar modul în care mori rămâne stabil. Poate că sufletul a decis că vrea să experimenteze o moarte traumatizantă sau o moarte în urma unei boli prelungite. Cu toate acestea, când vine momentul, este posibil să descopere că este mai greu decât se aştepta. Chiar dacă plăteşte multă karma şi învaţă o lecţie valoroasă, poate fi mult mai greu decât se aştepta. Dar se pare că nu suntem niciodată singuri în acest moment (nu suntem niciodată singuri în niciun moment) şi un alt suflet este pregătit să ne ajute şi dornic să intre în corp şi să preia povara, ca să nu fie prea mare. Cred că este minunat modul în care universul are totul organizat până la ultimul detaliu, astfel încât sufletului să nu i se pună în cârcă mai mult decât poate duce.

D: Trebuie să îndeplineşti planul pe care şi l-au asumat, câtă vreme eşti în corp? (Da) Dar spui că uneori ei decid să revină în corp? (Da) Atunci ce se întâmplă? Părăseşti trupul?

K: Corect. E ca şi cum ai ajuta pe cineva. Facem schimb de locuri pentru o perioadă scurtă de timp. Ei învaţă din asta. Nu pot să plece pur şi simplu. Trebuie să urmărească şi să vadă ce se întâmplă, astfel încât în viaţa viitoare să poată să rămână şi să facă faţă singuri la ce se întâmplă.

Vreau să precizez că aici nu este vorba de posedare. Este doar un suflet plin de compasiune, care doreşte să ajute pe cineva aflat într-un punct dificil de pe drum. Aşa s-ar explica modul în care unii oameni par să aibă o schimbare de personalitate atunci când trec printr-o boală dificilă şi apoi chiar înainte de a muri, par a fi din nou vechiul lor sine. Oricum, este un concept interesant la care să meditezi.

D: Deci ei nu ies definitiv din corp?

K: Nu. Doar se dau la o parte și observă lucrurile, fără a fi în trup.

D: Deci ajuți oamenii în felul acesta, nu-i așa?

K: Da. Dacă data viitoare ei trăiesc o viață mai bună, atunci ajutorul s-a meritat.

D: Nimeni nu scapă cu adevărat de responsabilitățile pe care și le-au asumat, nu-i așa?

K: Corect. Dar eu nu stau să văd ce se întâmplă cu ei după aceea, fac doar presupuneri.

D: Îi ajuți doar pentru o scurtă perioadă de timp. (Da) Deci nu începi viața întotdeauna ca bebeluș? (Corect)

Voiam să aduc discuția la Katrina, ca să putem găsi răspuns la problemele din viața ei actuală.

D: Știi că acum vorbești printr-un corp uman, nu-i așa? (Da) Corpul pe care îl numim Katrina? (Da) Să mergem înainte de a te hotărî să intri în acest corp. Cum ți-ai făcut planul atunci?

K: Am decis să intru într-o familie stabilă, să trăiesc cea mai bună viață posibilă și să rămân mult timp pe Pământ.

D: Presupun că nu vrei să mai pleci atât de repede, de data asta? (Am râs.)

K: M-am gândit să plec, dar ei mi-au amintit ce am de făcut.

D: Ce s-a întâmplat, care te-a făcut să te simți așa?

K: Nu a fost numaidecât ceva tragic. Când vedeam oameni care știam că au murit, voiam să merg cu ei și să nu mai rămân aici. Așa că au trebuit să îmi

înlăture mai multe amintiri, pentru că nu mai voiam să rămân aici.

D: Deci ți-au eliminat toate amintirile despre lumea spiritului? (Da) Dacă nu îți amintești, atunci nu mai tânjești după asta, nu-i așa? (Da) Dar care a fost scopul Katrinei? De ce a venit ea în această viață?

K: Ca să încerce să păstreze lumina, când alți oameni din jurul ei nu erau interesați de lumină. Am vrut să fiu un fel de far sau așa ceva. (Ca băștinașul din cealaltă viață.)

D: E un lucru bun să fii un far dar este greu, când ceilalți nu înțeleg.

K: Da, și e greu când uiți ce este lumina și ce să trebuie să faci. Dar dacă mi-aș aminti, aș încerca să plec.

D: Dar ce vrei să spui prin Lumină?

K: Să aduc mai mult din mine, în acest corp uman.

D: Din cealaltă parte, din lumea spiritului, vrei să spui? (Da) Deci totalitatea a ceea ce ești nu intră în corp în același timp?

K: Nu. Doar mici bucăți insuficiente par să vină la acei oameni, pentru a-i ajuta să-și schimbe felul în care trăiesc.

D: Dar nu putem forța pe nimeni să facă nimic.

K: Nu, dar ar trebui să trăiesc suficient de bine, pentru ca ei să vadă că există un mod mai bun de a trăi.

D: Deci de cealaltă parte, în lumea spiritului, tu ești Lumină?

K: Este mai degrabă energia lui Dumnezeu. Este atât de puternică încât nu o aducem pe toată în trup. Este nevoie ca oamenii să aducă mai mult din ea, în ceea ce fac.

D: Katrina a adus mai mult din ea? (Da) Face o treabă bună, chiar dacă oamenii nu o ascultă.

K: Atunci nu face o treabă bună.

D: Dar cum vei face oamenii să te asculte?

K: Doar trăind o viaţă mai bună. Asta îi va ajuta pe cei din jur, mai mult decât orice. Dacă ei pot vedea pe cineva care se poate vindeca trăind o viaţă foarte sănătoasă, atunci s-ar anima şi ei şi ar asculta.

D: Dar ei nu ascultă.

K: Nu prea mult... nu într-un mod evident.

D: Dar Katrina a avut nişte probleme fizice foarte ciudate, nu-i aşa?

K: Da. Oamenii au crezut că va muri, dar nu a murit. S-a făcut sănătoasă şi atunci ei i-au acordat atenţie. Nici măcar doctorii nu au înţeles ce s-a întâmplat.

D: Explică despre asta. Ea a spus că a avut această manifestare ciudată – o paralizie a feţei şi a ochilor. Despre ce a fost vorba?

K: A trebuit să îi încetinim ritmul, ca să îşi amintească de ce se află aici. Făcea prea multe lucruri, se împrăştiase în prea multe activităţi. Parca maşina prea repede, se mişca prea repede, aşa că a trebuit să îşi încetinească ritmul, ca să-şi reia contactul cu ea însăşi.

D: E un mod drastic de a face asta, nu-i aşa?

K: Da. Să ai prieteni, să încerci să pictezi, să ai grijă de animale, să ai grijă de alţi oameni... era prea mult. Scopul ei nu era doar să fie profesor. Scopul ei era să trăiască bine, indiferent cum.

D: Deci asta s-a întâmplat pentru a o încetini? (Da). Dar ea a rămas paralizată. Nu putea vedea. Nu putea vorbi.

Pare o modalitate drastică de a atrage atenţia cuiva, dar uneori este nevoie de aşa ceva, dacă nu acorzi atenţie la ceea ce contează cu adevărat. Katrina a mers la doctori, şi SC a spus că asta a înrăutăţit situaţia. Nu ştiau ce era în neregulă cu ea, aşa că au tratat-o în singurul mod în care ştiau, cu medicamente. „Medicamentele au înrăutăţit situaţia. Au împiedicat-o să se vindece. Au împiedicat-o să gândească şi să mediteze şi au transformat-o o vreme într-un

zombi.” Mama ei a trebuit să vină să locuiască cu ea în acest timp, pentru a avea grijă de ea. „Ea a fost întotdeauna de părere că trebuie să se descurce singură, fără să ceară ajutor. Dar când le-a cerut ajutor doctorilor, nu a ieşit bine. Medicamentul era prea puternic. Dacă nu ar fi făcut nimic s-ar fi vindecat, dar acest tratament a oprit vindecarea.” Katrina fusese operată la ochi, dar asta nu părea să o ajute.

D: Ea a spus că după operația la ochi, nu se mai putea trezi. Ce s-a întamplat atunci?

K: A fost din cauza drogurilor. I-au dat prea mult anestezic. S-a gândit din nou să plece. S-a dus departe, departe și nu mai voia să se întoarcă.

D: De ce i-a fost afectată vorbirea?

K: A fost un atac asupra sistemului nervos. Învelișurile nervilor au fost deteriorate. I-au afectat nervii feței, ochilor și gurii.

D: Drogurile au făcut asta?

K: Nu inițial. Au fost aspartamul, starea de sănătate în general și stresul. Mai ales stresul. A continuat să se consume pe ea însăși. Avea prea mult stres în viață. Ea nu trăia așa cum a fost de acord să vină și să trăiască. Viața ei era prea haotică... prea superficială. Am vrut să îi atragem atenția, dar s-a ajuns prea departe.

SC a început să lucreze la această problemă și i-a corectat dereglarea nervilor, a feței și a ochilor. Apoi au spus că restul corpului ei era într-o formă excelentă. Nu mai consuma aspartam, mânca bine și medita de multe ori pe zi. Stresul fusese atenuat. Apoi SC ne-a dat câteva informații interesante despre chisturi. Katrina spusese că avea un chist pe coloană.

K: Nu este pe coloană. Este pe spate, dar nu pe coloana vertebrală. E format de medicamentele vechi și parțial de medicamentele de la ultima intervenție

chirurgicală. Și de mâncarea pe care o consumă, cu toți aditivii și substanțele chimice. Toate porcăriile astea pe care le ingerează oamenii și care nu contribuie la o sănătate bună, trebuie să meargă undeva. Orice se află în corp este protejat de un chist.

D: Se acumulează în interiorul chistului?

K: Ea meditează mereu pentru a elimina toate toxinele din corp, iar aceasta este o modalitate de a le elimina.

D: Deci asta se întâmplă. Toxinele se acumulează acolo, ca și în glandele limfatice. Dar au trecut prin glandele limfatice, nu-i așa?

K: Cred că da, dacă nu au provocat cancer. Apoi se formează un chist în jurul lor, astfel încât să nu vă facă rău.

D: Chistul se formează în jurul oricăror otrăvuri care nu aparțin corpului.

K: Dar apoi ea meditează asupra lor, pentru a le scoate afară. Prin urmare acel chist trebuie să se deschidă și să se curețe.

D: Deci chistul se va deschide de la sine?

K: Deja a făcut asta de două ori. Va fi în regulă, atâta timp cât nu ingerează în corp nimic otrăvitor.

D: Întreb pentru că mi s-a întâmplat și mie același lucru, pe spate. Deci se ocupă de otrăvuri? (Da) Dar nu este foarte plăcut, când se deschide un chist.

K: Nu, nu este.

D: Dar aceasta este o modalitate de a elimina toxinele din sistem.

K: Cu toții avem chisturi în noi, care rămân acolo. Sunt blocate acolo. Asta este un chist. Dar ea vrea să le dea afară.

D: Dar când se acumulează otrăvurile, asta nu dăunează restului corpului? (Nu) Deci, am putea spune că chisturile au un scop bun?

K: Da.

D: Deci când se deschide un chist, este în regulă?

K: Sperăm că chistul va dispărea, că se va dizolva şi va dispărea, atunci când nu va mai fi necesar. Nu-i place cum arată şi cum se simte. Dar dacă îl poţi păstra înăuntru, nu trebuie să îl scoţi. Dacă ştii ce bagi în corpul tău.

D: De obicei doctorii vor să îl opereze şi să îl dea afară.

K: Iar atunci se poate să apară o infecţie.

D: Deci, atâta timp cât nu provoacă daune şi nu face rău, lăsaţi corpul să aibă grijă de el însuşi? (Da)

A fost o veste bună pentru mine, să aud asta. Am un chist pe spate, de mai bine de 20 de ani. A erupt de trei ori, la intervale de mulţi ani. Nu este foarte plăcut când se întâmplă asta, iar doctorul a vrut să îl elimine. Dar aceste informaţii m-au făcut să înţeleg că chistul are o funcţie importantă şi îi voi permite să îşi facă treaba.

K: Acum se poate concentra să aducă lumină şi să împărtăşească lumina, nu trebuie să se mai preocupe de toate lucrurile cu care obişnuia să se streseze. Acum este sănătoasă şi în curând nici medicul ei nu va mai crede că trebuie să ia medicamente.

D: Mai are o întrebare: îi este frică de multe lucruri. De unde vin aceste frici?

K: Din toate acele vremuri când a venit să-i ajute pe alţii să traverseze perioadele dificile. A văzut ce este mai rău în umanitate, nu părţile bune.

D: Ea a intrat în corp când persoana respectivă a trecut prin momente proaste.

K: Corect. Se uită la ştiri, care îi amintesc tot timpul de acele lucruri. Nu trebuie să îşi facă griji, este în siguranţă. Empatizează prea mult cu oamenii care trec prin toate acele lucruri şi îşi aminteşte de ele.

D: Dar asta este viaţa lor, nu e viaţa ei. (Da) Poţi avea compasiune, dar nu

trebuie să iei totul asupra ta.

K: Da. Ea poate oferi o mână de ajutor atunci când oamenii au nevoie, dar dacă oferi ajutor celor care nu îl vor, te pot trage după ei. Trebuie să țină minte acest lucru. Ea este în siguranță și, dacă își va putea aminti asta, se va simți mai liniștită și va putea trimite mai multă lumină oamenilor care au nevoie de ea. Dar frica nu permite să se întâmple asta. Nu i se va întâmpla nimic. Ea ar trebui să trăiască mult, în această viață.

* * *

Katrina dorea o explicație pentru o întâmplare neobișnuită petrecută într-o noapte, în anul 1991. Mulți oameni au interpretat întâmplarea ca un „atac psihic", și mă interesa ce va spune SC despre asta. A povestit că dormea în camera ei, când a fost trezita brusc de o ființă care a sărit peste ea și a început să o lovească în piept. La început a crezut că este un atac sexual. Apoi a crezut că el o ucide, pentru că nu putea respira.

D: Poți spune ce s-a întâmplat?

K: Omul acela a intrat și a sărit peste ea. Ea voia să plece din nou și o parte din corpul ei începea să se închidă, iar el a intrat ca să o ajute.

D: Vrei să spui că ea era pe punctul de a muri de moarte naturală sau așa ceva, în noaptea aceea?

K: Nu știu. Ea nu mai putea respira și el încerca să o împiedice să plece și să o restarteze, dar ea s-a trezit și l-a văzut.

D: Nu trebuia să îl vadă? (Nu) A fost una din ființele care se ocupă cu astfel de lucruri?

K: Da. S-a oferit voluntar. Nu știa că ea îl va vedea și îi va fi atât de frică.

D: Ea a spus că a avut senzația că o lovea sau o trăgea de piept, sau așa ceva.

K: El îşi băgase mâinile în ea şi îi manevra plămânii, pentru a o face să respire. Ea a crezut la început că era un atac sexual. A crezut că o omora, pentru că nu putea să respire.

D: Avem ghizii şi gardienii noştri, care sunt mereu cu noi. Dar nu pare a fi acelaşi lucru.

K: Nu era un gardian. Nu l-a mai văzut înainte şi nici după aceea. Există alte ființe, care o observă tot timpul. Sunt mereu prin preajmă şi pot să apară, şi probabil că aceștia au chemat pe cineva. Cineva l-a chemat ca să ajute.

D: Altfel ar fi fost o moarte naturală, survenită în timpul nopții?

K: Probabil.

D: S-a întâmplat ceva în viața ei în acel moment, care a făcut-o să vrea să plece?

K: Nu, cu excepția faptului că era foarte interesată de îngeri şi extratereştri şi voia să fie acolo unde se aflau ei, nu într-o viață umană. A fi uman părea să dureze prea mult şi să țină la nesfârşit.

D: Dar ştii că dacă pleci prea devreme, asta nu rezolvă problema.

K: Doamne, ştiu! (A râs)

D: Pentru că atunci trebuie să te întorci şi să faci totul din nou, nu-i aşa? (Da) De aceea i-au restartat corpul. Dar din cauza fricii, a crezut că este altceva.

K: A crezut că este atacată.

Este uimitor cât de simplu poate fi explicat aşa ceva, atunci când eliminăm frica. Desigur, Katrina nu avea de unde să ştie că ar fi putut muri în noaptea aceea, dacă nu ar fi intervenit acea ființă. Cred că asta ar putea explica multe din aşa-numitele atacuri psihice pe care spun oamenii că le-au experimentat. Dacă priveşti lucrurile cu o minte deschisă, poți descoperi o perspectivă complet

diferită.

K: Ea crede că timpul se scurge pentru că are 68 de ani, dar va trăi o viață lungă.

D: Șaizeci și opt de ani nu e chiar așa de mult. (Râsete) Știu asta.

K: Ea a murit devreme de atâtea ori, încât i se pare că nu mai are mult timp. Dar nu are nevoie de cineva care să o țină în viață. Are grijă de ea însăși. Are nevoie doar de cineva cu care să împartă bucuria, cu care să își împărtășească misiunea. Ar putea arde ca o flacără mai puternică, dacă ar fi mai veselă și nu ar mai avea atâta frică. O sfătuim să țină un picior în fiecare domeniu din viață. Să trăiască o viață umană la care se pot raporta alți oameni și să rămână totuși mai spirituală, astfel încât aceștia să își dea seama că și ei pot face asta. Trebuie să fii acolo și să le arăți cum să facă, altfel ei nu ar avea niciun model. Deci trebuie să rămână aici!

D: Mai are o întrebare. A spus că se plimba odată în jurul lacului, când a lovit-o ceva asemănător unui câmp de energie. Era suficient de puternic încât aproape să o doboare. Ce a fost asta?

K: Este cantitatea de energie căreia trebuie să învețe să îi facă față. Cu toții aducem din ce în ce mai multă energie, care este incredibil de puternică. A fost doar o mică explozie de energie, pentru a-i arăta cum ar putea simți. Este necesar să își intensifice propria energie.

D: Este energia care ne va ajuta să intrăm în Noul Pământ?

K: Da, se descarcă în noi mai multă, din sinele nostru superior.

D: Pentru că ai spus că nu vine totul cu noi la naștere?

K: Corect. Pe măsură ce se însănătoșește, va intra în ea mai multă energie. Dacă va putea face față, va continua să primească din ce în ce mai multă lumină și energie.

D: Dar poate fi înfricoșător – o poate dezechilibra. Și a spus că nimeni altcineva nu părea să reacționeze la asta.

K: Corect. Dar a fost suficient de puternic pentru a-i arăta că acest lucru există în realitate, că nu este doar imaginația sa.

D: De unde vine energia?

K: De la sinele nostru superior. Curge de la Dumnezeu, în sinele noastre superioare. Ca o pâlnie care ajunge jos la noi, în toate părțile noastre. Când a simțit asta, probabil că au simțit-o și alte părți ale sufletului ei.

D: Asta se întâmplă și altor oameni?

K: Probabil. Dar s-ar putea ca ei să nu resimtă acest lucru ca un „câmp de forță”. Ei pot simți asta în alte moduri, dar da, cu toții ar trebui să aducem aici jos mai mult din sinele nostru superior.

D: Acest lucru ajută la schimbările de vibrații și frecvențe?

K: Nu e ca și cum ne-am muta pe Noul Pământ, dar aducem mai mult din sinele superior pe acest pământ, pentru a amplifica energiile tuturor celor de aici.

D: Asta încerc să înțeleg. Simt că ne înălțăm pe Noul Pământ.

K: Dar nu este doar o ascensiune. El se coboară la noi, iar noi urcăm la el. E ca și cum ai coborî Raiul pe pământ și ai urca pământul în Rai, în același timp. Nu există o separare. Energia trebuie să meargă în ambele sensuri. Nu vom abandona pur și simplu Pământul și vom merge în sus. Coborâm energia, astfel încât să ne putem ridica. E ca și cum ai urca pe o scară. E ca și cum ar coborî pe scări până la noi. Vom putea urca. Și este lumină. Este energie. Sunt vibrații. Ne afectează ADN-ul. Noul ADN nu ar putea funcționa decât dacă ne ridicăm nivelul energetic. Nu se va dezvolta foarte bine în corpurile fără suficientă energie spirituală. Uneori apare o amețeală. Uneori apare o boală, chiar în acel moment. De parcă ar fi prea multă energie, prea multă electricitate care trece prin noi.

D: De ce i s-a arătat acea viață când era băștinaș?

K: Ea tinde să privească oamenii ca pe niște sălbatici și crede că pur și simplu nu se vor schimba. Dar trebuie să știe că atâta timp cât își face partea ei, asta e tot ce contează. Ei se pot schimba și se vor schimba.

D: În viața aceea, a fugit de aceste lucruri.

K: În multe vieți a fugit și a renunțat. Dar de data asta trebuie să rămână! Să rămână aici și să se bucure de viață!

Mesajul de despărțire a fost:

Face parte din contractul tău să fii sănătoasă. (Contractul pe care îl semnăm când intrăm în viața umană.) Nu e adevărat că unii oameni sunt sănătoți și alții nu sunt. Sănătatea face parte din contract, pentru că înseamnă că trăiești bine cu pământul și acesta este motivul pentru care te afli aici. Dacă oamenii sunt bolnavi, nu poate exista bucurie. Sănătatea este importantă pentru toată lumea.

* * *

În continuare voi discuta două cazuri spate în spate ale unui cuplu (soț și soție) din Quebec, care au descris vieți paralele (sau realități alternative). Femeia (care a venit din cauza cancerului la sân, în așteptarea unei intervenții chirurgicale) a accesat trei vieți. În prima viață era o vindecătoare amerindiană care lucra cu plante și trăia cu un trib, în pădure. Aduna ierburi în pădure și făcea poțiuni, pentru a ajuta oamenii. Când am încercat să o duc la o zi importantă, a spus că era război și toată lumea fugea și țipa. Desigur, am crezut că vorbea despre lupta dintre triburi. Dar a început să vorbească despre avioanele germane care zburau și aruncau bombe, așa că mi-am dat seama că a sărit într-o altă viață. În principal pentru că nu m-am putut gândi la vreun moment din timpul vreunui război, când germanii au bombardat triburile nativilor americani. Desigur aș fi putut greși, dar pe măsură ce puneam întrebări, devenea evident că acest lucru se petrecea într-un oraș mare din Franța. Oamenii alergau și țipau. Mulți din ei fuseseră răniți. Era asistentă medicală și lucra la un spital din apropiere. A alergat afară împreună cu medicii, încercând să ajute răniții și să îi aducă înăuntru. Pe măsură ce războiul s-a înrăutățit, nu au mai avut suficiente provizii și medicamente, și situația a devenit foarte tristă și descurajantă. Când am mutat-o înainte la o zi importantă, zăcea pe patul de moarte, în spital. Nu era rănită, dar se îmbolnăvise. Era atât de descurajată și dezamăgită de oroarea și moartea din jurul ei, încât s-a

îmbolnăvit. A preferat să moară, pentru a scăpa de acolo. Am mutat-o înainte gândindu-mă că va merge în lumea spiritului sau va intra în această viață. Dar ea s-a văzut ca un băiețel jucându-se cu alți copii. Asta nu se potrivea cu viața actuală, în care este femeie. În viața aceea era medic chirurg și efectua operații cardiace. Cele trei vieți accesate urmau un tipar comun: vindecarea. Asta încerca subconștientul să îi transmită – că a ieșit de pe cale și ar fi trebuit să vindece cu energie, în viața ei prezentă. Ea avea acum 58 de ani (născută în anul 1950, iar această sesiune a fost făcută în anul 2008). Ultimele două vieți se succedau cronologic, dacă ne gândim că viața curge într-un mod liniar. Viața asistentei medicale s-ar fi putut potrivi cronologic înaintea celeilalte dacă era vorba de Primul Război Mondial, dar nu știu câte avioane germane au aruncat bombe în acel război. Ar fi putut fi și al Doilea Război Mondial, dacă ar fi murit în anii 1940 și ar fi revenit repede pe Pământ. Dar ultima viață de chirurg nu se potrivea deloc în cronologie, decât dacă luăm în considerare posibilitatea vieților paralele.

Când am lucrat cu soțul ei a doua zi, a accesat și el niște vieți neobișnuite. Prima viață a fost simplă și banală: era un tânăr care trăia într-o așezare izolată cu căsuțe, într-o pădure de lângă ocean. Povestea nu părea să avanseze într-o zi importantă, așa că l-am pus să se deplaseze prin timp și spațiu, pentru a găsi altceva care să fie potrivit. S-a trezit în Las Vegas mergând pe stradă, uitându-se la lumini și la aglomerația de acolo. Totul arăta destul de modern. Era un tânăr de aproximativ 18 ani care venise cu autobuzul din casa lui dintr-un orășel din Alabama. Rătăcea intrând și ieșind din cazinouri, jucând la automatele de acolo și încercându-și mâna la Blackjack și 21, după ce s-a lămurit mai întâi cum se jucau. Curând s-a plictisit și în cele din urmă a mers în camera lui de hotel. A doua zi s-a înscris într-un tur de vizitare a orașului Las Vegas, apoi s-a întors acasă cu un autobuz. A fost marea lui aventură, care s-a dovedit a fi singurul lucru neobișnuit pe care l-a făcut vreodată. S-a întors acasă în orășelul din Alabama, a locuit cu mama și tatăl său și a lucrat într-un magazin de încălțăminte. Pe măsură ce l-am mutat înainte, am văzut că nu s-a mai întâmplat nimic neobișnuit. Era doar o viață normală, plictisitoare. În cele din urmă părinții lui au murit și el a continuat să locuiască în casă. Nu s-a căsătorit niciodată și a trăit o viață singuratică. Când a murit era bătrân și nu realizase mare lucru în viață, iar unica lui excursie departe de acasă a rămas în mintea lui ca singura sa mare aventură. Toate acestea erau total în afara caracterului bărbatului care îmi era client. În această viață, el s-a născut și a crescut în Jamaica și a plecat de la o vârstă fragedă de acasă pentru a călători și a lucra pe nave, în multe locuri din străinătate. A trăit în multe țări, a avut o multitudine de locuri de muncă și în cele din urmă s-a stabilit la Quebec unde s-a însurat cu soția sa, în urmă cu peste 40

de ani. Acum era un supraveghetor respectat, la o companie de calculatoare. Principalul lucru pe care dorea să îl afle era scopul lui în viaţă. Dorea mai mult în viaţă, mai ales pentru soţia lui: mai mulţi bani, o casă drăguţă etc. După viaţa descrisă, l-am mutat din nou înainte şi s-a văzut într-un avion cu încă patru oameni îmbrăcaţi în salopete, punându-şi parașute și pregătindu-se să sară din avion. Era foarte încântat de asta şi deloc speriat. Când i-a venit rândul, a sărit din avion fără nicio ezitare şi a descris bucuria căderii libere, înainte de deschiderea parașutei.

Descrierea era derutantă. M-am gândit că viaţa ca bărbat în acel orăşel era probabil o realitate alternativă sau o viaţă paralelă. În mod clar era total opusă faţă de viaţa lui actuală. Poate că i s-a arătat asta ca să vadă că lucrurile ar fi putut fi mult mai rele, pentru că bărbatul acela nu a avut nici un vis (cu excepţia călătoriei la Vegas) şi nu a realizat mare lucru în viaţă. Asta s-ar putea întâmpla, dacă nu şi-ar urma visele acum. Poate că scena cu parașuta era subconştientul care încerca să îi spună prin simboluri, că ar fi bine să facă saltul. Era bine să îşi asume un risc, ca să intre în viaţa pe care şi-o dorea. Poate că nu era atât de periculos şi ar putea să facă un salt şi să supravieţuiască. De fapt, ar putea fi chiar incitant şi antrenant.

Acestea sunt doar gândurile mele. Dar a fost ceva neobişnuit ca doi oameni să descrie vieţi care în mod clar nu se potriveau într-o cronologie liniară, prin perspectiva noastră normală privind reîncarnarea şi vieţile trecute.

Secțiunea 2

NOI PERCEPȚII ALE ENERGIEI

Capitolul 7

CÂND EȘTI O ENERGIE TOTALĂ

Privind înapoi, mi se pare interesant că am făcut această sesiune cu numai o săptămână înaintea datei de 21 decembrie 2012, când trebuia să vină sfârşitul lumii. Din cercetările mele, știam că va fi sfârşitul vechiului şi începutul noului. Am descoperit că va exista un aflux de energie în acel moment care va fi un punct culminant, nu un sfârşit. Urma a fi suficient de puternic pentru a ne împinge într-o nouă dimensiune. Când a fost transcrisă această înregistrare, mi-am dat seama că era vorba despre cineva care se confruntă cu acest fenomen nou. Cu siguranţă, nu a fost o regresie tipică într-o viaţă trecută. Când Taylor a venit să mă vadă, avea multe probleme de natură fizică. Era într-un scaun cu rotile, deşi lucra în construcţii. Avea colită ulceroasă, o digestie foarte proastă şi o diaree constantă, precum şi artrită la nivelul umerilor, gâtului, spatelui, mâinilor şi genunchilor. Dorea să îşi restabilească corpul la o stare optimă de sănătate, era foarte interesat de creşterea sa spirituală şi voia să îşi extindă conştiinţa inimii, şi să aibă un contact conştient continuu cu sinele său superior. Preda şi lecţii de muzică.

Când Taylor a intrat în scenă, era noapte. Stătea printre cocotieri privind oceanul şi admira tonurile mării, de un albastru profund. S-a văzut ca un bărbat polinezian cu un corp puternic, sănătos şi robust. L-am întrebat dacă a ieşit afară noaptea.

T: Nu, caut ceva.

D: Ai spus că vezi tonuri de albastru?

T: Da, sunt peste tot.

D: De unde vin ele?

T: De peste tot.

D: Este normal aşa ceva?

T: Pare a fi ceva obișnuit. Înțeleg ce este. Este un sentiment. Un sentiment de pace. Culorile sunt în jur, din cauza sentimentelor pe care le am. Eu sunt în relație cu natura în care mă aflu.

D: Ai spus că vrei să cauți ceva?

T: Da, parcă aș căuta un răspuns la o întrebare.

D: Explică ce vrei să spui.

T: Cred că îmi caut... îmi caut sufletul. Și încep să întreb: „Ce este asta?” Mă uit mai profund la viața mea. Am fost un om foarte fizic și puternic, capabil, iar acum doar îmi contemplu viața. M-am simțit bine cu viața mea. Și sunt în pace. Sunt mulțumit. Am avut o viață foarte bună și sunt nespus de bucuros. Sunt complet în viața mea. Iar acum privesc „înăuntru”.

D: Simți că acesta este următorul pas?

T: Mă cheamă în mod firesc, da.

Am vrut să aflu mai multe despre viața lui, înainte de a explora asta în continuare. „Sunt vânător și adun ce se poate mânca din pădure. Am grijă de oamenii din sat.”

D: Ai grijă de familiile celorlalți din sat?

T: Da, eu sunt unul dintre cei care răspund de acest lucru.

D: Mai sunt și alții care fac același lucru?

T: Da. Sunt foarte fericit. Am o familie și copii. Sunt atât de fericit că nu mai am nimic de realizat din punct de vedere fizic, așa încât caut... (Înregistrarea nu se aude bine aici)

D: Te simți de parcă nu mai există nicio provocare? Asta vrei să spui?

T: Da. Toată lumea este în rai.

D: Tot satul este fericit?

T: Da... nicio provocare, da. Am ajuns la „bucurie”, toată lumea.

D: Deci simți că nu mai e nimic de realizat?

T: Da, îmi cunosc rolul. Așa se simte. Există o armonie.

D: Și nu este suficient?

T: Da. Există doar sentimentul de mulțumire și fericire, așa că încep să îmi spun: „Simt că există anumite sentimente care mă cheamă”. Sunt fericit, dar ceva mai mult se întâmplă cu mine, dincolo de înțelegerea mea. Mă simt mulțumit. Simt bucurie. Dansăm. Ne jucăm. Totul e bine! Dar dincolo de asta, există această chemare interioară. Ce este asta? Ce e oare?

D: A apărut dintr-o dată, sau ai început să simți asta treptat?

T: Treptat. Toți simțim asta. Și acum încep să mă întreb: „Ce e asta?”

D: Și ceilalți din sat simt că există ceva mai mult, în afară de ceea ce fac?

T: Da. Simțim această prezență, în inimile noastre.

D: De obicei când oamenii găsesc fericirea, ei cred că asta este tot ce există.

T: Da, așa fac. Noi așa am făcut! (Râde)

D: Foarte puțini oameni ajung vreodată în acel punct în care nu mai este nimic de realizat și sunt fericiți.

T: Da, este rar, dar suntem acolo. Nu numai eu, toți suntem acolo. Nu știu ce căutăm, dar suntem cu toții în acest loc. Nu știu dacă ei își dau seama.

D: Dar ai spus că simți o „prezență”. Ce vrei să spui?

T: E ca și cum ceva ar avea grijă de noi toți. E un fel de căldură care ne înconjoară. Ca și cum cineva ar avea grijă de noi... și ne supraveghează.

D: O persoană?

T: Nu. Un Creator. Oh, e atât de bine! E ca și cum ar fi o prezență nevăzută, peste tot în aer. Este o calitate. Și este atât de bună!

D: Ai spus că ești conștient de asta de ceva vreme?

T: Da, dar nu atât de mult ca acum. E de netăgăduit că începe să se simtă ca și cum... înainte era invizibil, dar acum se simte ca și cum nu mai este invizibil. Simt asta. O simt pe corpul meu... orice ar fi.

D: Hmm...începe să prindă mai multă substanță, vrei să spui?

T: Da, și e peste tot. Asta simt. Ca norul... când simți norul în jurul tău. Jos este ceață dar când ești în ea, îți dai seama că e mai mult decât ți-ai fi imaginat. Capătă mai multă substanță, da.

D: Deci în seara asta când stai acolo uitându-te la apă, simți mai mult?

T: În noaptea asta spun: „Cine ești? Vreau să știu. (Cu blândețe) Vreau să te cunosc! Te aud. Te simt. Interacționezi cu noi! Ce ești? Tu știi ce faci. Te ascult, te simt. Te văd. Vreau să știu mai mult."

D: Primești vreun răspuns?

T: Da. Ea îmi răspunde: „Sunt în jurul tău. Eu sunt însăși ființa ta. Sunt în interiorul tuturor lucrurilor. Sunt substanța creației și mă mișc peste tot, în toată lumea. Eu sunt spiritul care se mișcă prin toate lucrurile. Este o calitate din care este făcut totul. Și mi-ai ascultat chemarea. Eu sunt Sursa vieții tale. Eu sunt suflarea vieții (cu blândețe și dulceață). Sunt vântul care bate....” Și simt că nu am nevoie să știu exact ce este, din punct de vedere mental. Vreau să o simt. Vreau să vorbesc cu ea. Simt că răspunsul nu se află în încercarea de a rezolva asta, cât pur și simplu în comunicarea „Salut! Ai venit!” Și nu este doar „Salut!” Este un alt mod de a comunica. Simt că mă duc dincolo de mine însumi.

D: Este un sentiment bun?

T: Oh, da! Dar este neobișnuit, pentru că acum văd și simt asta. Încep să dispar. (Un rîs delicat) Acum încep să simt că sunt EA!” Încep să dispar, dar... Îmi schimb doar înțelegerea despre cine sunt.

D: Dar asta e un lucru bun, nu-i așa? Dacă asta e ceea ce vrei?

T: (Râde) Da, dar îmi este puţin frică. Pentru că este diferit. Dincolo de orice aş putea avea... dincolo de ceea ce înţeleg... Nu ştiu. Şi mă simt confortabil cu frica, dar este acolo. Am încredere. E dincolo de mine şi trebuie să treacă dincolo de mine. Doar aşa pot avea încredere. Singura modalitate de a avea încredere este să trec dincolo de mine. Ceva dincolo de mine ştie ce face şi eu nu am nevoie să ştiu. Am doar încredere. Asta e tot ce trebuie să fac, să am încredere şi să fiu deschis.

D: Îţi spune ce vrea să faci?

T: Nu, nu trebuie să fac nimic. Se întâmplă pur şi simplu.

D: Adică vrea să foloseşti această informaţie sau acest sentiment pentru ceva?

T: Da. Să am încredere că există o interacţiune inteligentă între simţul meu de sine şi viaţa microcosmică.

D: Vrea să ai aceste informaţii, pentru a ajuta satul?

T: Da. Îmi cere să accept această trezire şi să mă desfăşor în ea. Să mă las purtat dincolo de tot ceea ce credeam că sunt. Să am încredere în ea, să am o relaţie cu ea şi să fiu larg deschis, în infinit. Şi să învăţ cu ea, când dau drumul la tot. O voi întrupa atunci când va comunica cu mine şi o voi putea conţine. Voi merge printre oameni şi ei vor şti, şi ne vor deschide uşile. Nu simt că ar trebui să îi fac să se schimbe. Eram fericiţi. Dar există mai mult. Există mai mult. Ei pot afla mai multe, dacă vor. Nu li impune asta. Dar dacă vor să ştie mai multe, aşa cum am deschis eu acum relaţia cu Creatorul, putem merge mai departe, prin alegerea fiecărui om. Ne schimbăm. Mergem într-un loc nou.

D: Simţi asta?

T: Sunt în ea. Sunt în ea, în corpul meu. Celulele mele dispar. Parcă ar fi vapori. O simt şi simt că este vorba despre eliberare. Este vorba despre a fi liber. Este vorba despre a ne elibera. Cu toţii suntem liberi să alegem. Este un dar care ni se oferă gratuit.

D: Ar trebui să îi înveţi pe ceilalţi cum să facă asta?

T: Dacă doresc. Trebuie să le permit să aleagă asta, mai degrabă decât să merg să îi caut eu.

D: Deci experimentezi asta, apoi te vei întoarce în corpul tău? Ieși din corp și intri înapoi, sau ce faci?

T: Da. Știam că o pot face.

D: Vei putea să le spui celorlalți cum să o facă.

T: Da, este ușor.

D: Și vei merge înainte și înapoi, o vreme. Poți controla asta, nu-i așa?

T: Da, și nu sunt doar eu. Este ea. Ea face asta. Nu eu. Eu doar sunt prezent. Ea face totul. Îmi dă instrucțiuni pentru a fi în spațiul în care trebuie să fiu, apoi se ocupă de tot. Eu fac puțin. Ea face mai mult. Eu primesc. Mă umple. Îmi arată. Nu știu unde mă duc. Știu doar că devin „întinderea”. Cunosc expansiunea. Corpul mi se extinde în vapori, se extinde în cer și mă „adun” în acel spațiu apoi mă reformulez, ca să pot menține spațiul. Ca să fiu apoi cu prietenii mei, cu oamenii pe care pur și simplu îi iubesc și apoi o las să aleagă, pentru că are și ea o relație și cu ei, nu știu ce anume. Nu am nevoie să știu. Ea face asta. Va fi o împărtășire. Va fi ceva împărtășit împreună. Va fi extraordinar și vom obține asta. Vom primi asta. Pe măsură ce ne deschidem inimile împreună și ne deschidem spiritul împreună, pe măsură ce ne deschidem sufletul.

D: Ceilalți oameni din sat vor observa ceva diferit la tine?

T: Unii se vor speria. Unora le va fi frică, iar alții vor fi bucuroși. Am atins pacea, iar asta va genera puțină reașezare.

D: Puțină ce?

T: Reașezare. (Râde)

D: Dar crezi că este timpul sau ce este asta, crezi că este timpul să te miști în altă direcție?

T: Da. Este singurul lucru care se poate întâmpla. Este singura alegere. E limpede ca cerul senin. Am atins pacea inimii. Am obținut iubirea inimii. Am obținut grija pentru ceilalți, comunitatea, cooperarea, împărtășim bucuria, dar acum este mai mult. Suntem gata pentru mai mult. Dar nu toată lumea este pregătită pentru asta. Văd că nu toți vor înțelege. Dar asta sunt acum. Da. Voi

modela din inima mea, orice va fi dorința inimii mele.

D: Dar mă gândeam că, dacă viața ta este atât de liniştită, nu sunt multe schimbări pe care vrei să le faci, nu-i așa?

T: Dar aceste schimbări există, pentru că sunt noi descoperiri de făcut.

D: Ce fel de descoperiri?

T: Ei bine, ce este albastrul? Ce are de spus albastrul? Acum cunoaștem culoarea portocalie. Portocaliul este o strălucire caldă. Dragostea hrănitoare a unei mame, familia, strălucirea căldurii dintre doi îndrăgostiți. Este acea strălucire caldă de a fi împreună. Albastrul... poate să arate răcoros și să devină mai întunecat. Se poate schimba. Este misterios. Ce este asta? Nu știm. Este „nevăzutul”. Lumina este căldura care devine vizibilă. Ce spune „nevăzutul” acum? Da, schimbarea este bună.

D: Ești singurul din sat care pune întrebări?

T: Încep să văd că mai sunt și alții. Ei merg în pădure, în junglă, lângă copaci și privesc tonurile albăstrii. E indigo... e la amurg. Ei au trăit o vreme fericiți. Iar acum vor să meargă mai profund.

D: Pare a fi bine. Dar pentru cei mai mulți oameni, ar fi perfect doar să fie fericiți.

T: Da, e țelul suprem. Dar ne păcălește. Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna această inteligență ne aduce către ceva nou. Nu există sfârșit. Și acesta este unul din acele momente în care tot jocul se schimbă și spui: „O, Doamne!” Întotdeauna este așa. Nu există niciun zid de care să te lovești și care să fie sfârșitul. Am înțeles culoarea portocalie, dar există mai mult decât culoarea portocalie. Mai este ceva. Întotdeauna există mai mult, întotdeauna. Nici măcar nu trebuie să facem ceva. Ea vine la noi. Ne cheamă! Eu nu am făcut nimic. M-a chemat.

D: Dar ai fi putut refuza.

T: Oh, da, aș fi putut. Mi-am pus această întrebare și am rămas în tăcere. Mă gândeam: „Ce este? Lipsește ceva?” Și am continuat să ascult.

D: Crezi că este o evoluţie naturală?

T: Întotdeauna. Da.

D: Pentru că ai spus că nu există sfârşit. Există doar o schimbare constantă.

T: Da, cred că asta este natura vieţii. Nu sunt doar eu aşa. Aşa este.

D: Deci ai făcut o descoperire importantă în noaptea aceea, nu-i aşa? (Da) Şi o vei folosi pentru a face bine, nu-i aşa?

T: Întotdeauna. Este ceea ce sunt. Eu sunt toate astea. Este pentru bine, pentru că este în noi toţi. Noi suntem toate astea! Este ceea ce sunt. Este singura alegere.

D: Asta este o adevărată revelaţie.

Am decis că era timpul să îl mut într-o zi importantă, deşi nu aveam idee unde va duce asta. Apoi l-am întrebat ce vede.

T: Nu văd decât lumină. La început văd Soarele. Acum sunt înăuntru. E doar lumină în jur.

În mod normal, asta experimentează oamenii când mor şi îşi părăsesc corpul. Aşa că am întrebat: „Ai părăsit acea viaţă?”

T: Nu, sunt încă acolo dacă vreau să fiu, dar în acelaşi timp sunt lumina... Soarele.

D: Poţi fi în două locuri deodată?

T: Da... mai mult. E greu de descris. Sunt pe insulă şi mă uit în sus la Soare şi sunt cuprins în el. Aşa că sunt încă în Soare în timp ce mă plimb cu oamenii, cu prietenii mei.

Unii au descris acest lucru în acelaşi mod, atunci când sunt cu Dumnezeu, Sursa.

D: Cum se simte să fii în Soare?

T: Clar... relaxat. Există un continuum care păstrează un ciclu. Cicluri, ciclicitate, ciclicitate, dăruire, dăruire, expansiune, extindere, curgere, esență, lumină, viață, viață, viață, putere, libertate, libertate, pace, claritate, căldură... furnicături. Te simți ca și cum ai fi acolo. Ai ajuns! Nu mai ai un loc unde să pleci. Nu mai e nimic de făcut sau de câștigat. (Râde) Este energie, energie pură! Și se mișcă odată cu vântul. Dacă vrea să se miște, se va mișca. Dacă nu, stă aici.

D: Pare a fi un loc perfect în care să mergi. Asta vrei să spui?

T: Nu știu dacă este, dar știu că în acest moment mă simt ca și cum aș fi lumină pură.

D: Dar ceilalți din sat? Și ei se simt așa?

T: Strălucirea începe să... da... strălucesc și ei... unii dintre ei. Arată ca și cum ar străluci ca un foc, este lumină în corpul lor. Ceva strălucește din interiorul lor. E atât de frumos... flăcări. De culoare coral. De culoarea piersicii. Sunt strălucitoare. Ca o lampă în interiorul unei ființe umane. Strălucește în exterior.

D: Majoritatea fac asta? Poți să vezi?

T: Mă uit la ei. Unii din ei sunt încă întunecați. Unii din ei se aprind. Arată ca o ființă umană strălucitoare, ca și cum ar străluci un Soare prin ei. Și alții au o nuanță mai închisă, aproape neagră... mai întunecată. Ca un copac.

D: Deci nu li se întâmplă tuturor oamenilor?

T: Nu, nu li se va întâmpla tuturor.

D: Deci trebuie să continui să mergi așa înainte și înapoi, sau ce trebuie să faci?

T: Nu mai merg înainte și înapoi, pentru că suntem deja acolo. Am trecut printr-o

transformare.

D: Ce vrei să spui? Explică.

T: La început m-am extins, ca să trec dincolo de percepţia mea despre cine sunt. Am răspuns chemării. Am ieşit afară şi m-am extins. Fă cu mine ce ştii. Eu nu ştiu. Arată-mi. M-a transformat. Am intrat în oameni. Şi alţii s-au transformat. Şi alţii au auzit, au ascultat, s-au extins şi s-au transformat. S-au deschis dincolo de ei înşişi.

D: Dar familia ta?

T: Ei sunt acolo. Nu toţi... unii... câţiva dintre ei. Nu toţi. Mama mea? Da.

D: Atunci ai mers în alt loc?

T: Da. Acest alt loc suntem noi.

D: Ce s-a întâmplat cu corpurile voastre fizice, când eraţi în acel loc diferit de pe insulă?

T: Sunt la fel, dar mult mai luminoase. (Râde) E ca şi cum te-ai transforma dintr-o stâncă într-un Soare strălucitor! (Râzând mai tare) Ceilalţi oameni arată ca nişte pietre care stau acolo pe loc.

Relatarea era foarte asemănătoare cu o altă relatare din Ei au umblat cu Isus, care descria o mulţime adunată pentru a-l asculta pe Isus. Oamenii din mulţime arătau ca nişte bulgări de cărbune şi nu erau conştienţi de diamantul ascuns în interiorul lor.

D: Ceilalţi nu s-au schimbat?

T: Nu, ei nu vor să se schimbe. Dar toţi ceilalţi s-au transformat. Sunt atât de luminoşi!

D: Sunt curioasă. Dacă te schimbi aşa, se întâmplă ceva cu corpul fizic?

T: Da, dar este încă acolo. Dar e frumos! Este modelabil. Este ca un contur. Arată ca o lumină uriașă care strălucește. Este superb! E ca interiorul unui fruct de papaya! Parcă ai lua un fruct de papaya și te uiți la el din lateral. Învelișul exterior al fructului de papaya este forma corpului, dar imaginează-ți că, în interior, carnea fructului strălucește cu lumină pură ca lumina soarelui. Dar încă mai vezi căptușeala exterioară, care strălucește ușor. Vezi coaja papayei și este modelabilă. Oamenii pot face ce vor. Dar există un alt mod de a înțelege viața, un mod cu totul nou. Noi nu ne dăm seama de multe lucruri. Dar tot ce trebuie să știm vine la noi. Ne învață să iubim într-un mod nou. Avem permisiunea. Nu trebuie să faci nimic. Ești în mișcare, dacă trebuie să fii în mișcare. Dacă trebuie să fii nemișcat, rămâi nemișcat. Este libertate. Este expansiune... dai drumul la tot.

D: Dar îți vei trăi în continuare viața în corp, ca înainte?

T: Da, dar va fi diferit.

D: Adică erai într-un corp și găseai hrană pentru a avea grijă de familie. Asta va continua?

T: Da, dar într-un alt mod... într-un mod nou, nou, nou. Voi avea grijă de ei în continuare și le voi aduce hrană, dar va fi prin informare. Vor exista moduri mai subtile de a ne hrăni. Ne vom hrăni corpurile, iubindu-ne unii pe alții. Ne vom hrăni în alte moduri. Nu mai e nevoie să mergi la vânătoare! Există un alt mod de a te hrăni. O energie nouă. Absorbim energie, ca hrană.

D: Deci vei continua să locuiești în ambele locuri? (Da) Pare a fi foarte bine. Este doar ceva diferit.

T: Da, este doar ceva diferit. Este un mod mai înalt de a înțelege viața. Nu e chiar atât de diferit. Este doar o formă mai înaltă, mai rafinată.

Descrierea vieții lui nu părea să se schimbe, așa că m-am gândit să mergem la ultima zi din viața lui și să aflăm cum a murit. Dar el a spus: „Nu sunt sigur că există o ultimă zi în acea viață”.

D: Te referi la corpul fizic?

T: Nu sunt sigur că există o degradare și o distrugere a corpului fizic. Cred că este doar un continuum. Îți poți schimba forma acum. Parcă am fi făcuți din lumină. Și putem modifica lumina oricum vrem. Avem un corp de lumină, așa că... nu văd o moarte în viața asta! Dacă vreau să fiu altceva, mă transform pur și simplu în acel lucru.

D: Îți place să te transformi astfel? (Da) În loc să lepezi un corp.

T: Da, este atât de multă viață în acest corp. Este etern. A trebuit să ne extindem pentru a ajunge acolo. Am ajuns acolo. Doar ne schimbăm. Vrem să mergem pe altă planetă? Mergem. Ne schimbăm forma, cum fac șamanii. Este o combinație de energie luminoasă din organism. Corpul de lumină poate fi reorganizat. Suntem energie. Suntem energie pură. Viața ne-a învățat că suntem energie pură. Asta am devenit. Dansăm cu viața. Am auzit chemarea. Am devenit lumină. Am devenit energie pură. Doar modelăm energia. Dacă vrem să ne modelăm într-un copac, ne modelăm pur și simplu într-un copac. Și când vrem să renunțăm la forma de copac, o facem. Dacă vrem să ne modelăm ca o stâncă, o facem. Dacă vrem să ne modelăm ca o planetă, o facem. Ne dăm seama că suntem energie. Înțelegem că această energie este, este, este. Deci nu văd un sfârșit. Văd doar energie. Sfârșitul se referă acum la ce vrei să schimbi. Cum vrei să îți modelezi energia? Vrei o schimbare față de cum e acum? Cum vrei să te transformi? Cum vrei să îți reasamblezi moleculele? Este atât de interesant! Ai putea deveni un apus de soare! Apoi poți intra din nou într-un corp.

D: E minunat! Poți face orice vrei. Este o mare putere în asta.

T: Oh, da, și este din inimă.

D: Dar nu mai există un corp. Nu a mai rămas nimic solid în urmă? Ai spus că te poți pur și simplu remodela?

T: Acum sunt un apus de soare deasupra apei, în fața casei noastre. (Râde) Și nu sunt numai eu. Toți am devenit un apus de soare.

D: Frumos, frumos. Orice este posibil. Tot ce trebuie să faci este să își dorești asta. (Da) Este minunat, minunat! (Da) Ești conștient că vorbești printr-un corp fizic?

T: Chiar acum, da.

D: Când vorbeşti cu mine? (Da) Şi poţi avea acces la acea putere, nu-i aşa? (Da) Putem folosi această putere? (Da) O putem folosi prin corpul fizic al lui Taylor? (Da) Pentru că poţi realiza orice, nu-i aşa? (Da) De asta trebuia să ştie Taylor aceste lucruri?

T: Da. Şi de asemenea, face parte din educaţia „Noii Căi”.

D: Deci ne îndreptăm cu toţii spre asta? (Da)

M-am gândit că cel mai simplu mod de a folosi această energie, ar fi pentru a ajuta la vindecarea problemelor de natură fizică, din corpul lui Taylor. „Am dori să folosim această putere în corpul lui Taylor, pentru a face unele modificări. Corpul lui Taylor este dezechilibrat acum, nu-i aşa?

T: Da.

D: Are mai multe zone care sunt dezechilibrate, iar această putere pe care a descoperit-o acum poate repara orice, nu-i aşa?

T: Oh, da! Poate face orice! Este uimitor! Nu există nimic ce să nu poată face.

I-am cerut să facă o scanare corporală şi să vadă pe ce trebuie să se concentreze mai întâi. Chiar dacă nu convocasem SC-ul, ştiam că această putere poate face aceeaşi treabă. S-a concentrat mai întâi asupra picioarelor lui Taylor.

T: Trebuie să lucreze la picioare. Acolo sunt pietre, ca oamenii aceia adormiţi. Aduc căldura strălucirii în picioare. Vizualizez asta şi le încălzesc. Se simte ca o rocă de lavă care străluceşte în foc, de la picioare până la genunchi. Acum ajunge până la coapse.

D: Dar genunchii? Poţi repara stricăciunile de acolo?

T: Absolut! Facem asta acum! Le încălzim. Le topim. Dăm viaţă pietrelor care erau acolo.

D: Minunat, minunat! Corectezi genunchii? (Da) Vrem ca Taylor să îşi poată folosi din nou picioarele.

T: Da, da. Picioarele se încălzesc. Da, viaţa revine în ele. Ele au dormit.

D: Este un mod bun de a o spune. A venit timpul să îi treziţi picioarele, astfel încât să poată face treaba pe care o au de făcut.

T: Da. (Cu dor) Ele au nevoie doar de strălucirea luminii iubirii de la Dumnezeu Creatorul, de a fi luate în seamă. Vă văd acolo. Vă aduc strălucirea. Voi dormiţi. De ce aveţi nevoie? Iată, vă umplu de căldură. Vă umplu cu căldura creaţiei şi cu energiile topite ale Soarelui, ale vieţii însăşi.

D: Taylor a învăţat deja lecţiile pe care trebuia să le înveţe, aşa că nu trebuie să se mai chinuie cu boala, nu-i aşa?

T: Nu, nu mai trebuie. El a recepţionat mesajul. Şi-a făcut temele. El a ascultat. Nu mai este nevoie să îi atragem atenţia prin boală. Avem deja atenţia lui. El ştie să asculte. Va putea să îşi îndoaie genunchii. Va putea să îi îndrepte. Picioarele sunt aşa, pentru că au fost dezactivate. Acum se reactivează. Revin la viaţă. Se trezesc. Au fost plecate o vreme. Ele îşi recapătă propria lor conştienţă. Au fost ca pietrele. Acum devin fiinţe strălucitoare. Viaţa revine în ele acum.

Am văzut de multe ori SC-ul lucrând astfel. Ei spun că folosesc energie, de obicei energia luminii albe, pe care o aduc în corp pentru a face vindecări. Taylor a intervenit: „E atât de fierbinte! E ca un vulcan!”

SC a reluat: „Picioarele au fost moarte, dar prind viaţă! Somnolenţa, da, moartea... se trezesc în lumina veşnică... în strălucirea Soarelui. Oasele şi muşchii se încălzesc. Revin la viaţă. Este atât de simplu! Vor avea nevoie de exerciţii fizice. El va lucra cu multă sârguinţă, reconstruind cu bucurie muşchii şi întărindu-i. Reîntărirea muşchilor, căldura din oase şi căldura din somn. (Le place să lucreze noaptea, când persoana doarme. Atunci mintea conştientă nu

poate interveni.) Și da, strălucirea neîntreruptă dă viață și celulele vor dansa, și orice negativitate se va elibera de acolo.”

Apoi s-au apucat să lucreze la toate părțile corpului lui Taylor unde acesta avea probleme, inclusiv la șolduri, unde suferise o intervenție chirurgicală și avea o proteză metalică de șold. „Șoldurile au fost operate. Le vom întări. Se vor reconfigura. Se vor întări. Ele sunt bine. Nu trebuie să fie îngrijorat din cauza lor. Este doar un impediment trecător, pentru că vom putea remodela corpul. Pe măsură ce devenim energie, vom remodela corpul... chiar și metalul. Totul este posibil. Doar ne mișcăm și modelăm energia. O vom direcționa aici, dacă este necesar. Va topi și remodela metalul, care va deveni mai puternic. Dacă există locuri în care metalul este puțin mai slab, îl vom încălzi și îl vom întări. Cartilajul din șolduri care a fost pierdut, poate fi regenerat. Va necesita reconfigurarea energiei corpului, la scară „întreagă”. Asta va dura puțin mai mult, dar este posibil. Se va întampla. Este o realitate. Va dura puțin mai mult din cauza metalului și din cauza înțelegerii conștiente în relație cu trăirea vieții în această lume a materiei și înțelegerea ei de sine, ca energie. Deci va fi o școală. O învățătură. El învață pe măsură ce ne schimbăm, așa cum am făcut pe insulă, în timp ce ascultam „albastrul”, în timp ce ascultam misterul. Aceasta este învățarea și am mai fost aici. Am mai făcut asta. Există o învățare. Deci corpul se va dizolva și va intra într-un apus de soare și se va întoarce și vor apărea șolduri noi, de exemplu. Vor fi din os. Nu vor mai fi din metal. Cartilajul se va regenera. Va fi complet așa cum a intenționat Creatorul, pentru că Creatorul va remodela acest lucru.”

Voiam ca SC să se concentreze pe celelalte probleme fizice, dar m-au oprit: „Am să mă ocup de asta, dar mai întâi vreau să spun ceva despre șolduri. Există ceva ce aș vrea să împărtășesc. Șoldurile au trecut printr-o transformare chiar acum. Ele se reformulează chiar acum. Energia se realimentează. Este căldură acolo. Se solidifică. Devine un corp foarte puternic și solid. Se reconstituie, se reconstruiește. Se transformă și energia este acum la fel ca atunci când am devenit lumină. Se mișcă de la sine! Eu doar privesc. Urcă pe picioare în șolduri și întărește, întărește, întărește, vindecă, vindecă, vindecă. Transformare pozitivă, restaurare, regenerare. Este ca o forță vitală și se mișcă în tot corpul. Eu doar o observ.”

De multe ori atunci când se lucrează la o vindecare masivă, clienții aruncă pătura de pe ei și simt căldură. Când se trezesc sunt transpirați, iar hainele și patul le sunt ude. Energia care este folosită generează căldură, pe măsură ce acționează.

Această minunată energie vindecătoare a trecut prin corpul lui Taylor, prin toate organele. Avea multe probleme în corp, așa că acest lucru era necesar. În astfel de cazuri, cel mai bine este ca SC să facă o scanare corporală, astfel încât să poată acoperi totul dintr-o dată, mai degrabă decât să treacă de la organ la organ. „Toate organele se vindecă. Se transformă. Lumina lui Dumnezeu, Lumina Creatorului, trăiește în fiecare moleculă din acest corp. Ea știe ce să facă. Reconfigurează totul. Mă extind, ca bărbatul din viața de polinezian. Mă extind și devin ea și ea mă cheamă. Mă cheamă și îmi vorbește în interiorul acestui corp. Este direcționarea unei inteligențe. Sunt deschis să primesc expansiunea în grația absolută a expansiunii totale, a bunăstării perfecte.”

D: Pentru că până și celulele au inteligență. Fiecare parte a corpului are o inteligență.

T: Absolut! E ca o mișcare! E ca un flux de lavă, care urcă de la picioare în sus. Mătură totul în cale. Lumină, iubire, Sursă. (Râzând zgomotos) Nu trebuie să fac nimic! Tot ce am de spus este să spun: „Sursă, sunt aici!” Sunt pregătit pentru scopul tău pentru mine. Te iubesc! Sunt deschis să primesc transformarea ta, pentru a fi modelarea intenției tale. Voi fi orice vrei să fiu. Se mișcă. O simt peste tot. Prin fiecare celulă, prin fiecare moleculă. Și le furnică. (Râde) Ele strălucesc ca niște tăcuni aprinți, cu lumină și viață și iubire și sărbătoare veselă! Viața este veselă! Este starea noastră naturală de a fi. Preafericita stare de bucurie! Eu o primesc.

În timp ce lucra, am întrebat care este scopul lui Taylor în această viață. Aceasta este ceea ce eu numesc întrebarea „eternă”, la care toată lumea caută răspuns. Acum că avea un corp complet nou, ce trebuia să realizeze cu el?

T: Scopul lui Taylor este de a întruchipa inocența iubirii și de a primi din acest loc inocența iubirii, interacțiunea directă cu „Întregul”. Să fie în fiecare moment iubirea de semeni, iubirea de sine, exprimarea iubirii.

D: Bine, dar ce vrei să facă în viață? Ce fel de loc de muncă să aibă?

T: Să exprime cea mai mare bucurie a sa. El ştie deja care este aceasta. El este aici ca o expresie a transformării. Această expresie pe care am comunicat-o este scopul lui, care este multidimensional. Este transformarea unei forme în alta, trecând de la densitate la energie şi lumină. Ne amintim că suntem lumină, astfel încât să avem cea mai mare libertate. El va exprima chemarea din interiorul său prin muzică şi va remodela realitatea prin sunet. (Taylor preda lecţii de muzică.) Este ceva diferit. El va preda muzica sufletului în fiinţă, nu cu un instrument, ci prin instrumentul fiinţei voastre. Noua muzică suntem NOI, cântând cântecul vieţii! (Râde zgomotos) Va fi capabil să creeze orice cu ceea ce ştie, cu sunet şi lumină şi iubire. I-am dat cheile universului creaţiei! Şi nu trebuie să meargă să caute nimic, pentru că va veni totul la el! Şi nu o va face pentru el. Cea mai mare bucurie a lui va fi să se exprime liber, ca o expresie a mea. El va fi cu prietenii săi şi încet-încet îi va topi prin exemplul bolii sale, ca o solidificare a înţelegerii noastre despre conştiinţa „blocată”. Topirea corpului său este o reflectare din interiorul său, care spune: „Eşti energie pură!” El va preda muzica sufletului. Când cineva este cu Sursa, când cineva este din Sursă, energia vine. Vom deveni una, ca lumină pură. Îi vom învăţa pe alţii, spunând: „Care este cel mai mare vis al tău?” El va spune: „Să creăm frecvenţele, din fiinţa noastră.” Fiinţa va spune doar ceea ce îşi doreşte, iar el îi va ajuta să se manifeste complet în viaţa lor. Să îşi realizeze visele cele mai incredibile. Şi în timp ce predă această muzică, le va arăta cum să facă asta. Ei au pensonul cu care pot crea această viaţă, în toate felurile. Ei pot locui oriunde. Ei pot fi orice. Le putem reconfigura întreaga viaţă. Nu există nimic care să nu se poată face. Totul este posibil. Această metodă, prin lecţiile sale de aici şi prin muzica sa, va fi o pensulă care va repicta întreaga realitate. Tot ce trebuie să facă este să înceapă şi să-şi acorde ceva timp, pentru că este nevoie de timp pentru adaptare, pentru a vedea ce vor să devină, ce pot fi. Căci ceea ce experimentăm este ceea ce suntem. Pe măsură ce ei deţin această energie, ea va putea fi văzută în interiorul lor. Se va vedea şi în afara lor, când vor fi gata. Ei vor păstra energia, pentru a o vedea. Îmi doresc ca el să trezească oamenii să înţeleagă că sunt una cu Creatorul. Ei vor evolua în direcţia alegerilor lor, pe care le vor vedea prinzând viaţă. Şi la un moment dat vor începe să înţeleagă că ei sunt acea lumină strălucitoare, ca fiinţele de lumină. Şi vor deveni Sori şi mă vor cunoaşte.

D: Acesta este drumul pe care mergem acum, drumul viitorului?

T: Este calea noastră. Aceasta este calea noastră acum!

D: Acesta este Noul Pământ despre care tot vorbim?

T: Este vorba despre Noul Pământ!

Am continuat să întreb despre progresul scanării corpului și despre vindecare. „Corpul revine la viață, ca și cum ar fi fost mort. Era adormit. A fost ignorat și s-a densificat. Era inconștient. Acum este viu. Conștiența este prezentă aici și acum. A recepționat chemarea, la fiecare nivel. S-a făcut acum. Restabilirea completă a sănătății, la fiecare nivel. Lecțiile sunt învățate. Spiritul din acest corp își cunoaște scopul. El știe cum să navigheze aici. O parte a problemei era că nu știai cum să navighezi în siguranță. În fiecare dimineață în care se trezește, vor fi schimbări. În fiecare dimineață în care se trezește, va fi un corp nou la care se trezește. În acest moment în care vorbim, în fiecare clipă, el simte că are un corp nou. Renaște în fiecare clipă. În fiecare clipă, apare un corp nou. Acesta este doar începutul și îl vom educa acum.”

Capitolul 8

EU SUNT TU!

Am avut două cazuri la un an unul după altul și în locuri diferite, care aveau ceva în comun. Acesta este unul din motivele pentru care descopăr teorii și concepte pe care alți cercetători nu le cunosc. Acest lucru se datorează faptului că întâlnesc sute și sute de oameni de pe tot globul și adun piese dintr-un puzzle gigantic care atunci când sunt unite, formează o imagine nouă și provoacă gândirea. Pentru mine este uimitor să văd că totul începe să se adune la un loc și să capete sens.

* * *

Am făcut această sesiune în camera mea de hotel, în timp ce călătoream și țineam prelegeri, în anul 2008. Anna voia să exploreze un incident de timp lipsă petrecut la New Orleans, pe care îl asocia cu OZN-urile sau cu un posibil scenariu de răpire extraterestră. Acesta era singurul lucru pe care dorea să-l exploreze. După interviu, Anna s-a dus la baie. Când s-a întors am intrat și eu la baie, înainte de a începe sesiunea. Ceea ce am văzut m-a făcut să tresar și am chemat-o în baie să vadă și ea. La mijlocul podelei era o grămadă mare de hârtie igienică. Părea că cineva a desfășurat aproape jumătate de sul și a îngrămădit-o în centrul podelei. Mai devreme pusesem o rolă nouă pe suport, care părea neatinsă. Am întrebat-o dacă hârtia era acolo când ea a fost la baie și a spus că nu, nu fusese nimic acolo. Cel mai ciudat era că nu părea să provină de la noua rolă. De unde apăruse atâta hârtie igienică? Și cum a apărut atât de repede, între momentul în care a ieșit ea și am intrat eu? Acest incident părea a prevesti că se va întâmpla ceva neobișnuit, în timpul sesiunii. Habar nu aveam ce anume. Dar era evident că gremlinii erau din nou la lucru.

Când am început sesiunea, am dus-o înapoi la New Orleans noaptea târziu (în jurul orei 11), la data potrivită. Am întrebat-o ce vede. Ea, soțul ei Chad și prietena lor Jacqueline, se aflau pe o stradă din Cartierul Francez. Primele impresii pe care le-a avut au fost de mirosuri neplăcute. „Cartierul francez

miroase oribil! Mirosul... e cald... foarte fierbinte... ceea ce înrăutățește mirosul.”

D: De unde crezi că vine mirosul?

A: (În șoaptă) De la oameni. Nu sunt oameni acolo, dar mirosul... mirosul persistă.

D: Unde te duci?

A: Ne plimbăm. Nu știm unde. Doar mergem pe jos.

D: Mirosul nu te deranjează atât de mult încât să te țină departe de acolo?

A: Mă deranjează. Sunt reticentă, dar i-am spus lui Jackie că vom face asta, că vom merge acolo. Începem să înaintăm, iar Chad ne arată drumul. Trecem de numărul 711 pe strada Bourbon. Și nu există oameni. Nu e nimeni nicăieri. Strada e goală, fără oameni.

D: În mod normal este așa?

A: La numărul 711 pe strada Bourbon este un restaurant, cu o curte mare și un bar mare la etaj. Dar nu e nimeni... nimeni. Nu văd chelneri. Foarte ciudat. E un loc mare și... nu e nimeni. Stăm puțin acolo și plecăm. Ieșim afară pe ușă. Vom merge la Bârlogul Dragonului. Întotdeauna e activitate la Bârlogul Dragonului.

D: Ce vezi când ajungi acolo?

A: Nu e nimeni... Urc la etaj. Ușa e închisă. Dar nu e niciodată închisă aici. Văd un anunț... o „taxă de acoperire”. Nu am mai plătit niciodată o taxă de acoperire, până acum. Nu are sens. Nu, nu vom plăti pentru a intra acolo. Ne întoarcem pe scări, toți trei. Am plecat de aici! Mergem mai departe. Ieșim pe ușa din dreapta și e o clădire alături, apoi dăm colțul. Clădirea din colț este o stație de pompieri, dar nu vedem pompieri. Nu e nimeni... nimeni. Traversăm strada... pe lângă localul lui Charlie.

D: Sunt mașini în jur?

A: (În șoaptă) Nu. Nu sunt deloc mașini.

Acest lucru s-a mai întâmplat şi în alte cazuri pe care le-am investigat. În cartea Custozii am inclus astfel de relatări, în care nu erau oameni sau maşini în jur. În astfel de cazuri, clienţii mei vorbesc despre „Sunet mort” şi „Zona Crepusculară”. E ceva foarte înfricoşător. Întotdeauna se simte ca şi cum ar fi păşit în altă dimensiune sau ca şi cum s-ar afla între dimensiuni, într-o zonă în care totul vibrează la o frecvenţă diferită, care îi face invizibili pe cei din jur. Acest fenomen este de obicei asociat cumva cu experienţele cu extratereştri, ca şi cum aceştia ar fi capabili să oprească sau să manipuleze timpul şi spaţiul.

Apoi Anna a văzut prima persoană. „Un tip simpatic în uşă la Checkpoint Charlie, vizavi de staţia de pompieri. Un portar... cu chip drăguţ şi prietenos. Ne zâmbeşte. Traversăm strada, dar nu intrăm. (Confuză) Nu e nicio persoană... nu e nimeni acolo. Ciudat... nu e nici un barman. Vrem doar să mergem acasă, dar totuşi căutăm un loc unde să ne aşezăm. Nu e nicio distracţie... e plictisitor... plictisitor. Vrem doar să mergem acasă, dar ne aşezăm. În faţă la Checkpoint Charlie sunt câteva trepte. Ne aşezăm acolo, pur şi simplu. Plictisitor... E atât de plictisitor.”

D: Ce se întâmplă mai departe?

A: Sunt în apartamentul meu şi e ziua.

Deci acolo era intervalul de timp lipsă. Voiam să aflu ce s-a întâmplat în acel interval, aşa că am dus-o înapoi când stăteau pe trepte. I-am cerut să vadă ce se întâmplă în continuare. A spus: „Nu ştiu. E un gol.” Acest lucru a supărat-o, aşa că am vorbit cu ea explicându-i că este în regulă să îşi amintească. Era timpul să aflăm ce s-a întâmplat. Putea să privească totul ca un observator dacă voia, şi puteam avansa încet. A fost nevoie de mai multe încercări, deoarece părea să fie blocată pe trepte şi incapabilă să avanseze scena. Apoi perseverenţa mea a dat roade. „Văd lumini. Lumini prin sticlă. Văd treptele. Un semn pe care scrie „Checkpoint Charlie”. Clădirea are ferestre de sticlă. Şi văd o lumină ciudată prin sticlă... care se mişcă. Ce este asta? Nu pot fi lumini de la o maşină.”

D: Ce faci mai departe?

A: Sunt atât de entuziasmată. Știu că se va întâmpla ceva. (Încet) E o lumină. Nu mă simt speriată. O aud pe Jacqueline. Simt că ea spune: „Ce naiba e asta?” (În șoaptă) Nu înțeleg de unde vine lumina. Simt că ne îndreptăm spre lumină, apoi mă simt luminată. E un sentiment bun. Nu văd de unde vine. (În șoaptă) Mă mut în lumină, sau se mișcă în noi? (Începe să plângă.) Sunt fericită! Atât de fericită! Iubire... simt iubire. E frumoasă! Frumoasă! Frumoasă!

D: Unde ești, când simți această iubire?

A: La marginea unui crater. Stau chiar lângă ea... braț la braț cu ea. Simt o asemenea iubire! Nu îmi amintesc să mai fi simțit așa ceva vreodată.

D: Lângă cine stai?

A: Lângă ea! E mai înaltă decât mine. Pare a fi perfectă... proporționată perfect, cu un corp perfect, cu păr perfect și piele perfectă. Simt că mă iubește. Sunt entuziasmată. Mă simt ca o fetiță... ca o fetiță fericită. Mă simt ca o fetiță foarte copilăroasă. Sunt atât de entuziasmată!

D: Ce mai vezi, în afară de crater?

A: O clădire mare de metal în crater, care nu se simte a fi foarte adânc. Și nu îmi este frică. Nu am nicio teamă.

D: Asta e bine. Ce mai vezi în afară de clădire?

A: Caut în jur oameni, mașini, dar nu văd nimic.

D: Sunteți doar voi două?

A: Ea și cu mine, iar acum sunt oameni în spatele nostru... un mic grup adunat... cam ciudat. Sunt în spatele nostru. Există doar o clădire... cu un gard mare de metal în jurul ei... o clădire mare de metal, cu lumini mari pe ea, ca niște reflectoare. Luminile sunt chiar deasupra clădirii. Și stelele sunt atât de frumoase. Mă uit la toate stelele din fața mea.

D: Femeia asta care stă lângă tine, care e atât de perfectă, întreabă-o cine este?

A: Sunt curioasă. (În șoaptă) Aș vrea să știu cine ești. Ea spune: „Eu sunt tu!” (Anna plângea acum.)

D: De ce te emoționează asta?

A: M-au regăsit. (Continua să plângă, emoționată.) Sunt eu.

D: Roagă-i să explice, ca să poți înțelege.

A: Te rog ajută-mă să înțeleg cine ești. Spune că ea sunt eu. (Plânge din nou) E atât de frumoasă... perfectă... și spune: „La fel ești și tu.”

D: Este adevărat, pentru că și tu ești perfectă. De ce vrea ea să știi asta?

A: Trebuie să îi aduni. Ea spune: „Trebuie să îi aduni pe ceilalți. Să îi aduni pe ceilalți, ca să se pregătească. Venim. Să se pregătească pentru venirea noastră.” Îmi spune să nu îmi fie frică.

D: Ce vezi?

A: Văd multe lumini, care se mișcă deasupra. Lumini care se mișcă înainte și înapoi, ca un dans. Dansează. – Nu-ți fie frică, Anna. Doar te scanează.”

D: De ce te scanează?

A: De ce? Fiindcă mă ajustează. (Râde) Acum tu ești Anna. Tu ești Ana acum. (Începe să plângă incoerent) Nu, nu îi voi nega. Ei știu că nu sunt nebună. Îmi voi aminti și le voi spune tuturor. Le voi spune tuturor celor care vor asculta, cât de frumoasă ești.

Anna era copleșită de emoții din ce în ce mai mult, așa că am întrebat-o pe persoana frumoasă și perfectă dacă poate să vorbească cu mine, în loc de Anna. Ea a fost de acord și vocea s-a schimbat.

D: Anna a petrecut câțiva ani încercând să înțeleagă ce s-a întâmplat în acea noapte. Poți să-i spui, ca să se oprească din căutări?

A: A fost cu noi de multe ori.

D: Ea a simțit o mare iubire, de parcă ar fi știut că a mai fost acolo. E adevărat?

A: Întotdeauna.

D: Ai spus că a fost cu tine de multe ori. Este corect?

A: Ea a știut întotdeauna. Ea sunt eu. Ea este noi. Ea s-a luptat mereu... Mereu a crezut că este adoptată. Te iubim. Te iubim, Anna. Nu mai pune întrebări. (O altă voce ciudată.) Nu mai pune întrebări. A venit timpul. E timpul ca Anna să facă un pas și să-și ia locul. S-a terminat cu rușinea. Oamenii o cred pe Anna și o vor asculta. O vor asculta.

D: Ce vrei să le spună oamenilor?

A: Că noi suntem iubire. Noi suntem iubirea.

D: Cine ești tu, ca ea să știe ce să spună? Ești o ființă, un spirit sau ce?

A: Dimensiuni diferite... dimensiune.

D: Acolo a fost dusă în noaptea aceea? A fost pe Pământ sau în altă dimensiune?

A: Dimensiune.

D: Ești în altă dimensiune? Ai spus că ești ea, deci ești o altă parte din ea? Am înțeles corect?

A: Ai înțeles corect.

D: Ești o altă parte a ei, dintr-o altă dimensiune? (Da) Când oamenii se gândesc la OZN-uri sau extratereștri, se gândesc la o navă spațială fizică și la ființe fizice. Este corect?

A: Totul este la fel.

D: Chad a fost dus într-un alt loc decât Anna, nu-i așa?

A: Eu vorbesc doar cu ea.

D: Dar ai dus-o în acest loc din cealaltă dimensiune, ca să se poată întâlni cu tine. Este corect?

A: (Părea că Anna vorbește din nou acum.) Ca să o pot vedea... ca să te văd pe tine și pe ei... familia mea. Familia mea... aceasta este familia mea. Familia mea... (În șoaptă) Acele lumini... familia mea. Luminile sunt familia mea. Eu sunt tu. Tu ești eu.

D: Anna a intrat într-un corp fizic. A trebuit să părăsească lumina și familia?

A: O parte din ea a făcut-o.

D: S-a oferit să vină ca voluntar? (Da) Știu că vin mulți voluntari, nu-i așa? (Da) Acesta este motivul pentru care nu-și amintește prea multe despre copilăria ei?

A: Totul s-a schimbat. Ea s-a schimbat. Anna s-a schimbat. Mai mult din Anna a venit mai târziu.

D: Mai mult din ea a intrat în corpul fizic mai târziu?

A: Mult mai mult. E aproape complet diferită acum.

D: De ce s-a întâmplat așa?

A: Pentru ca să facă față.

Acesta era încă un tipar care se repetă. Mi-au spus că uneori energia sufletului care vine este atât de diferită (din cauza locului de unde provine), încât ar fi imposibil ca întreaga energie a acelui suflet să intre în bebeluș, înainte de naștere sau la naștere. Ar fi prea puternică. Adeseori mama va avea avorturi spontane, până când se ajustează cantitatea de energie și frecvența energetică potrivită, deoarece copilul (și de multe ori mama) nu poate face față afluxului mare de energie. În aceste cazuri, doar o parte din suflet este pusă în copil, atunci când se naște. Apoi pe măsură ce copilul crește, din ce în ce mai multă energie sufletească poate să intre și să se integreze. Dar acest lucru nu este cunoscut niciodată la nivel conștient.

D: Are legătură cu corpul fizic?

A: Totul e înăuntru...totul e înăuntru. Ea arată la fel. Dar e foarte diferită. Au avut loc multe schimbări... multe schimbări ale Pământului... multe.

D: A fost ceva treptat sau s-a întâmplat în acea noapte?

A: Nu, nu, nu... într-o perioadă lungă de timp.

D: Ai spus că trebuie să se schimbe, ca să poată face față. La ce trebuie să facă față?

A: La frică. O frică îngrozitoare.

D: De unde vine frica?

A: Din pântec... în interiorul mamei.

D: Oh, dinainte să se nască. Frica venea de la mamă sau de la ea?

A: Medicii au încercat să o avorteze, pentru sănătatea mamei. Au încercat să întrerupă sarcina.

D: Ce a fost în neregulă cu sănătatea mamei?

A: Otrăvirea sângelui de la picioare. Avorta copilul sau amputa picioarele.

D: Și Anna simțea această frică, pentru că era în pântec?

A: Ea știa.

D: Ce s-a întâmplat?

A: Am adus-o cu două luni mai devreme. Mama era foarte bolnavă.

D: Așa că Anna a simțit o mare teamă, pentru că a fost expusă la această teamă și era în structura ei celulară, în acel stadiu. E adevărat? (Da) Ai lucrat cu ea pentru a scoate asta din celulele și sistemul ei?

A: Ajustare. Pentru asta sunt ajustările. Face parte din energia meteo. Trebuie să o folosească. Să folosească elementele. Să devină una cu ele.

D: Va ști cum să facă asta?

A: Îi este foarte frică... foarte frică... să se adune.

D: De ce îi este frică?

A: De ceea ce urmează.

D: Ce urmează?

A: Pământul se schimbă. Se vor întâmpla multe lucruri. O schimbare... schimbare majoră... schimbare majoră. Ea trebuie să îi adune pe ceilalți. Mulți... venim... mulți.

D: Cine vine?

A: I-am arătat. Cerul e plin... plin... oriunde te uiți... înconjurat... plin complet... fără cer, doar nave spațiale. Suntem pe cale să ne schimbăm. O schimbare... o schimbare majoră.

D: De ce este plin cerul de nave spațiale?

A: Ca să ne ridice, ca să ne adune.

D: De asta trebuie să îi adune pe ceilalți?

A: Ei o așteaptă.

D: Asta înseamnă că nu va merge toată lumea?

A: Mulți... nu.

D: Doar anumite persoane vor fi luate fizic?

A: Da. Vor fi luate. Iar cei care nu sunt luați, vor ști. Mulți vor vedea. Nu mai e mult timp. Simt că am rămas fără timp! (Supărată) Ajutați-mă!! Ajutați-mă!!

D: Ai de gând să o ajuți pe Anna să știe ce să facă?

A: (Exclamă) Sunt atât de fericită! Sunt atât de fericită că începe acum! (Uşurată) Tu o ajuți!

D: Spunându-i asta acum?

A: Tu ai primit-o.

D: Eu o ajut să înţeleagă. Asta vrei să spui? (Da)

Anna mai avea o întrebare. Credea că are ceva în braț. „Anna are întotdeauna nevoie de dovezi.”

D: E ceva în braţul ei?

A: Entitatea ei. Ea este şi nu este ea. Noi o ghidăm.

D: Asta are ceva de a face cu ajustările care se fac în corpul ei?

A: Da. Este adevărul. Întreaga cunoaştere stocată.

D: În acel dispozitiv atât de mic?

A: (În şoaptă) Nu este mic.

D: La radiografii pare mic. Dispozitivul are acces la toate cunoştinţele. Asta vrei să spui?

A: La toate cunoştinţele.

D: Ar trebui să fie eliminat?

A: Anna nu îl va elimina niciodată. A încercat odată.

D: Oamenii nu prea înţeleg pentru ce sunt aceste implanturi. Dar este important pentru sănătatea corpului ei, ca ajustările să rămână acolo. E adevărat?

A: Pentru cei care vor asculta.

D: Dar o vei ajuta cu sugestii și intuiții, ca să știe ce are de făcut?

A: Deja am început.

Se pare (și entitatea a confirmat acest lucru) că atunci când oamenii cred că au fost luați la bordul unei nave spațiale, acest lucru nu este întotdeauna adevărat. De multe ori sunt duși în altă dimensiune.

Au spus că au comunicat cu Anna noaptea când ea dormea și că acest lucru va continua în mod constant. Este întotdeauna mai bine și mai ușor pentru ei să facă această muncă noaptea, pentru că mintea conștientă nu poate interveni și nu își va aminti nimic, mai târziu.

* * *

Al doilea caz a fost cel al unui arhitect care a venit din Canada să mă vadă, la cabinetul meu din Arkansas. Mânat de curiozitate, explora metafizica și căuta cu disperare sensul misterios al vieții. Știa că trebuie să fie mai mult în viața lui și că ignora cumva ceea ce era cu adevărat. Voia să treacă la următorul nivel, oricare ar fi fost acesta. Nu cunoșteam răspunsul, dar știam că SC îi va spune orice ar fi potrivit să știe.

Greg a trecut printr-o viață foarte banală și simplă, ca pescar pe o corabie cu pânze. Totul se derula normal (și plictisitor), până când l-am mutat într-o zi importantă și a văzut ceva neobișnuit pe cer. Nu știam dacă era legat de viața trecută pe care o explorăm sau dacă a sărit într-o altă viață. Acest lucru nu era clar în acel moment, dar am vrut să urmăresc ceea ce vedea.

G: Văd ceva în aer, pe cer. La dreapta... ceva rotund. E ca argintul. E foarte mare, iar acum soarele se reflectă pe el. Atârnă acolo pe cer.

D: Ce crezi că este?

G: Știu ce este. Este un fel de navă spațială. Mă întreb doar ce caută acolo și dacă voi avea șansa să intru în ea. Vreau asta. Mă uit pur și simplu la ea. Nu se mișcă. Sunt două nave. Este una mai întunecată în spate. Este mai unghiulară... mai mare... mult mai mare. Simt cum plutesc în spațiu, privind-o. Mă interesează nava mai mare. Mi-ar plăcea să intru în ea.

D: Cum arată, pe măsură ce te apropii?

G: Metalică... arată de parcă ar fi de aluminiu? Din panouri, cu niște chestii pe ea. Are ferestre. Sunt foarte aproape acum. Plutesc în jurul ei. Este foarte mare. Se deschide o ușă și intru în navă. Înăuntru este plin de lumini multicolore.

D: Ce altceva mai vezi, în afară de lumini?

G: E o cameră mare, plină de oameni care stau pe scaune cu spătar înalt. Nu pot să disting ce sunt acești oameni sau cum sunt îmbrăcați. Unul din ei poartă o robă albă și stă în spatele scaunelor.

D: Vrei să intri în camera unde sunt scaunele?

G: Da. Vreau să știu cine sunt ei. Acum stau în fața lor. Bărbatul în robă albă îmi pune întrebări, dar nu înțeleg ce spune.

D: Îl cunoști pe acest om?

G: Nu mi-e frică.

D: Ce te întreabă?

G: Mă întreabă de ce sunt acolo. Nu știu. Asta îi spun... nu știu. El așteaptă răspunsul meu. Îl întreb cine este. El spune: „Cine crezi că sunt?” Dar nu știu ce să răspund. Este dificil. Îi spun că aș vrea să știu cine este. Cred că a spus: „Eu sunt tu!”... dar mintea mea se blochează. Eu spun: „Cum pot fi tu?” El spune: „Poți fi eu, atunci când poți crede că ești eu.”

D: Ce crezi despre asta?

G: Este incomod, pentru că îl văd dincolo de mine, mai mare decât mine. Mă simt mai puțin decât el, așa că el nu poate fi eu.

D: De ce nu?

G: Ei bine, dacă ar fi eu, nu ar fi acolo sus și nu s-ar îmbrăca în alb.

D: De ce te simți mai puțin decât el?

G: Nu știu. De ce stau toți acești oameni pe aceste scaune?

D: Roagă-l să-ți dea mai multe informații despre unde te afli și despre ce se întâmplă.

G: (Respiră adânc) Suntem într-un loc pe care l-am proiectat. El îmi spune că eu am creat toate astea.

D: Ce vrea să spună?

G: Că am creat această navă spațială de dragul întâlnirii, pentru a mă întâlni pe mine însumi. Deci trebuie să fi creat nava spațială, ca loc de întâlnire. Dar suntem în aer. Suntem în aer.

D: Întreabă-l de ce ai creat-o?

G: Ca să merg dincolo de unde sunt... să merg dincolo de unde am fost... să nu plutesc doar în aer privindu-l.

D: Pentru a găsi mai multe răspunsuri, vrei să spui?

G: E mult mai mult... Pentru a găsi mult mai mult decât răspunsuri... pentru a ști. Pentru a ști totul. Pentru a ști mult mai mult.

D: Te poate ajuta să găsești aceste informații?

G: Da, poate. Îmi este familiar acum. Eu stau lângă el. Toată lumea e îmbrăcată în alb.

D: Vrei să spui că îți este cunoscut?

G: I-am auzit vocea și îi recunosc pielea. Are această piele interesantă. (E nedumerit) Este foarte netedă și puternică. Mă simt reconfortat să văd puterea care îi emană din piele. Fața lui este calmă, vocea lui este calmă.

D: Dar el spune că este tu? (Da) A spus că ai creat acest loc de întâlnire. Unde există el, când se află în lumea lui?

G: În mintea mea! Și eu sunt cu el în mintea mea, așa că... Dar este foarte real... împrejurimile sunt foarte clare, ceea ce am creat... Aceasta este o cameră frumoasă. Strălucește în mii de culori și lumini, care ies de pretutindeni.

D: Ai creat asta ca să te întâlnești cu această entitate?

G: Da. Nu știu dacă eu am creat totul. Nu, nu am creat eu totul. Am avut ajutor.

D: Cine te-a ajutat?

G: El.

D: Și el a crezut că e timpul să aveți această întâlnire?

G: Da. El m-a întâmpinat. Știa că vin și toți oamenii care stăteau pe aceste scaune știau și ei. Au ajutat și ei. Toată lumea ajută la crearea acestei camere și a culorilor în continuă schimbare. Și mă pot mișca liber. Mă mișc așa cum îmi doresc. Mă mișc pe verticală. Este frumos.

D: Să-l întrebăm de ce se întâmplă asta?

G: Pentru că așa vreau. Acolo de unde am venit, nu e frumos. Nu mi-am dat seama de acest lucru, până nu am păşit prin uşa navei spaţiale. Culorile... varietatea... frumusețea varietății. Pot să gândesc orice vreau și pot face culorile să intre și să iasă din pereți. Aceste haine de culoare albă... le pot adapta în orice fel vreau. Și îi pot muta pe oamenii care stau în aceste scaune, în poziții diferite. Acolo de unde am venit nu era rău. Dar nu era atât de colorat... nu era atât de dinamic. Și eram singur, plutind în jur. Nu mă simțeam singur, dar eram singur. Pluteam în spațiu. Era puțină lumină, apoi am creat această navă spațială. Presupun că le-am creat pe amândouă. În față era un fel de navă pilot, iar în spate era aceasta în care am intrat.

D: Când pluteai în spațiu, aveai un corp?

G: Nu știu. Eram conștient și mă puteam mișca după bunul plac. Mă puteam mișca foarte ușor.

D: Să aflăm mai multe despre asta. El este mai conștient de ceea ce se întâmplă decât ești tu?

G: Cred că este, da, la fel și unii din oamenii de pe scaune. Ei știu mai multe decât mine. M-au lăsat să îi mut după bunul plac. Habar n-am de ce m-au lăsat să fac asta. Par să se amuze.

D: Poate că râd fiindcă înțeleg mai multe lucruri decât tine. (Am râs amândoi)

G: Se pare că ei știu că nu le voi face rău. Nu le pot face rău, așa că mă lasă să mut aceste scaune de colo colo. Ce amuzant!

D: Să vedem dacă putem obține niște răspunsuri, de la acest om cu care vorbești. Vezi dacă îți poate spune ce se întâmplă.

G: Mă învață cum să îmi folosesc mintea și intenția. El mă învață cum să îmi controlez dorința, pentru că pot întoarce scaunele cu susul în jos. Dar aleg să nu o fac. Pentru că nu vreau să fac rău nimănui, deși știu că ei nu pot fi vătămați. Dar există cumva o modalitate de a face asta, iar ei știu că îmi place să mă joc.

D: Vrei să te joci folosindu-ți mintea?

G: Da. Pot așeza scaunele în orice mod vreau, dar trebuie să fie potrivit pentru ei. Asta mă învață el.

D: Ai vrut să înveți cum să îți folosești mintea?

G: Da. Se pare că îmi place, așa că da, cred că îmi doresc asta. Simt că mă aflu în acest loc, anume ca să învăț procese creative despre care nu știam înainte.

D: Vezi dacă îți poate explica acest proces, astfel încât să îți amintești.

G: Este un fel de manipulare. Am puterea de a manipula lucrurile și trebuie să învăț cum să o fac, ca să nu scape de sub control. Nu este o chestiune de forță. Este o învățare a unui mod de a fi. Când mișc scaunele ele răspund la mișcarea corpului meu, așa că trebuie să învăț cum să am mai mult control asupra puterii pe care o dețin.

D: Care este scopul de a învăța cum să muți lucrurile?

G: Pentru plăcerea de a o face și pentru a nu le face rău celorlalți. Văd că asta îi face să râdă. Pentru ei este amuzant. Cred că mă învață ca să pot face totul singur. Ei sunt fericiți împreună. Dacă eu stau pe loc, ei revin la poziția lor de pe scaune, ca atunci când am intrat. Dar pot influența felul în care se simt ei, prin modul în care mă mișc. Vrea să învăț cum să îmi controlez puterea.

D: Ai putere?

G: Se pare că da. Se pare că învăț că am putere.

D: Dar dacă nu este controlată, poate crea probleme?

G: Da. Poate crea probleme și le poate face rău oamenilor. Ori eu nu vreau așa ceva.

D: Ce vrea să faci cu această putere?

G: Vrea să-i învăț pe cei din acest grup cum să o facă singuri. Să lucreze de unul singur. Să nu mai fie atât de dependenți unul de celălalt, pentru că ei lucrează numai în grup. Ei își pot crea propria fericire.

D: Spuneai că ți-a spus că el este tu. Ce vrea să spună prin asta? Poate să îți explice, ca să înțelegi?

G: Dacă poate susține asta în capul meu, pentru că nu simt că sunt el. Nu simt că sunt el, dar o parte din mine o simte.

D: Încercăm să înțelegem. Mai are ceva ce vrea să-ți arate sau să-ți spună?

G: Vrea să-mi arate cum să folosesc lumina. El poate crea muzică din lumină și din vibrații diferite. Pot face aceste tije să intre și să iasă. Fiecare tijă are o melodie diferită și pot crea cu ele acorduri și melodii. Sunt nenumărate poziții și el îmi arată cum să fac. Fiecare melodie are o culoare diferită și fiecare culoare are un ton. Nu există un ton și o culoare separate. Există un ton de culoare. Fac muzică, cu ele. E foarte distractiv. Am o stare de bine... un sentiment de fericire.

D: Întreabă-l dacă știe ceva despre Greg, care este în viață pe Pământ în acest moment?

G: El mă cunoaște bine.

D: Să-i spunem că Greg vrea să deschidă ușa puțin mai larg, pentru a afla mai multe. (Una dintre cererile sale din timpul interviului)

G: Da, el deschide ușa mai larg. Îmi arată lucruri pe care nu știam că le pot face. Dacă am încredere în mine... dar este mai mult decât încredere. E ca și cum trebuie să o fac și apoi știu cum și funcționează, dar totul este nou. Nu este doar mintea. E o parte din mine care e mai mare decât mintea. Este întregul meu. Este totalitatea mea. Este Totul din mine. Este această totalitate din mine, care face asta. De aceea este atât de ușor să fac toate aceste lucruri deodată, deoarece există multe părți din mine, conștiente de toate lucrurile deodată. Toate sunt părți din mine. Iar eu învăț. Pot face lucrurile individual sau le putem face împreună, dar toți sunt eu.

D: De ce vrea să știi asta?

G: Pentru a fi întreg. El știe că vreau să fiu întreg. El vrea să fiu întreg.

D: Asta a fost una din întrebările lui Greg – cum poate deveni întreg?

G: Asta vrea el să îmi spună. Sunt la nivelul următor.

D: Acesta e nivelul următor?

G: Acesta este un nivel. E vorba de a ști că tot ceea ce sunt influențează orice altceva, așa că trebuie să știu cine sunt. Trebuie să fiu conștient de faptul că fiecare mișcare a mea creează o undă. Lumina este mintea. Lumina este în minte. Pot face asta cu mintea mea. Așa că trebuie să folosesc tot ceea ce sunt într-un fel de armonie pentru ca totul să funcționeze, și asta fac.

D: Asta înseamnă că Greg în corpul său fizic, poate afecta multe lucruri diferite?

G: El poate face asta, dar pur și simplu nu crede. El este foarte puternic. Și trebuie să învețe că tot ceea ce face și spune, afectează oamenii din jurul lui. Trebuie să înțeleagă puterea pe care o are asupra lor. El nu înțelege că îi influențează pe toți cei care îl ascultă... Trebuie să știe că este iubit veșnic, fără teamă. El poate merge mai departe. El trebuie să știe asta. El trebuie să trăiască așa cum este cu adevărat, în alte dimensiuni. Trebuie doar să meargă cu asta și să nu se abțină... de la nimic. El învață, dar trebuie să facă un salt. Să facă un salt.

D: Ce vrei să spui prin salt?

G: Dincolo de frica de ceea ce gândesc oamenii... dincolo de frica de părerea oricui... dincolo de frica de tot ce este în lumea asta. (Cu blândețe) Nu te mai teme și totul va fi clar. Greg este profesor. El trebuie să învețe și să vindece. Când nu va mai avea frică, totul îi va fi clar. Să nu se mai lase înrobit de frică.

D: Frica este o emoție umană foarte puternică.

G: Da, dar te poți distra învățând-o. Asta ne învață omul în alb. Greg este un vindecător. El știe asta. Are o capacitate înnăscută de a vindeca. Dar încă nu a învățat să o folosească. Cuvintele lui sunt vindecatoare, pentru unii oameni. Să înveți libertatea minții... libertatea de a nu te teme. Pur și simplu să nu îți fie frică... Asta ar fi cea mai mare vindecare. Să ajuți oamenii să iasă din frică. Lumea este un loc nebun dar și frumos, în același timp. Există atât de multă frumusețe, care să te ajute să îi vindeci pe cei răniți. Oamenii sunt sclavii propriei lor gândiri... ai propriei lor frici. Sunt sclavii a ceea ce cred, care este adesea eronat. Dar să-i ajuți să iasă din asta cu iubire, nu să le dictezi. El le dictează altora prea mult, ce să facă. Trebuie să renunțe la asta. Trebuie să înceteze... Oamenilor nu le place asta. El vede adevărul și se confruntă cu el. Dar nu e bine să faci asta prea mult... funcționează foarte rar. A iubi... iubirea este cea mai bună confruntare. Ei au nevoie să fie atrași în lumină, ca niște copii. Fiecare situație este diferită, dar o vei putea aborda dintr-un punct al compasiunii... dintr-un punct al egalității, din care stai lângă omul în alb și operezi schimbări. Să nu mai amenințe niciodată! I-a amenințat din cauza fricii, pentru că i-a privit fără iubire. Fii natural... fii amabil și dacă lumea nu te aude, pleacă. Lasă-i în pace. Prezintă-le doar opțiunile de a trăi. Poți trăi în întuneric și poți trăi în lumină. Poți trăi oricum vrei și totul este bine. Întotdeauna există o alegere. El trebuie să înceteze să mai fie Dumnezeu. Acesta este doar egoul din el. Să fie el însuși și restul va urma de la sine.

D: El a spus că vrea să aibă toate cunoștințele.

G: Nu știe că nu le poate avea pe toate, dar își dorește asta. Este în regulă pentru că le va da drumul, dar trebuie să meargă înainte. Trebuie să se întâmple treptat.

D: Deci acesta este primul pas?

G: Da. Este un pas bun. El trebuie să fie capabil să folosească cu amabilitate și frumos multiplele sale fațete, așa cum a făcut cu scaunele și cu muzica. Vom

anima opțiunile și vom face oamenii să râdă, în timp ce îl ascultă. El se pricepe la animație. O poate face muzical și cu desene animate. O poate face cu arta lui. O poate face cu mintea. O poate face cu cuvintele lui. Ar trebui să le folosească pe toate pentru a-i face pe oameni să râdă, în timp ce ascultă povestea universului... Să facă lumină. Trebuie să fie lumină și să fie amabil, apoi trebuie să se retragă și să îi lase în pace.

D: Să nu se confrunte cu ei. Doar să le spună o poveste și îi lasă să se hotărască.

G: Corect. Nu e nevoie să le spună oamenilor că nu există sfârșit. Asta îi sperie. Trebuie să asculți oamenii. Să îi întrebi ce au nevoie să știe, în loc să le spui ce crezi tu că ar trebui să știe. Pentru majoritatea oamenilor, asta este prea mult. Ascultă-i, ca să afli ce au nevoie să învețe. Ei îți vor arăta întotdeauna asta, dar numai dacă știi să îi asculți.

Mesajul de despărțire a fost:

Învață să ai încredere. Învață să ai pur și simplu încredere. Asta e foarte important. Nu mai fă presupuneri. Este o pierdere de timp. Ai ceea ce e necesar să știi. Trebuie doar să ai încredere.

Secțiunea 3

VIEȚI PE ALTE PLANETE

Capitolul 9

TRANSPORTORUL

Când a intrat în scenă, Regina se afla într-o navă spațială mare. „Pare a fi dintr-un metal gri, dar simt că nu este chiar metal. Are uși care se deschid și se închid automat.” Se simțea oarecum incomod, pentru că se afla într-un mediu străin. „Nu cred că aparţin aici, dar nici nu îmi e frică. E un fel de tensiune nervoasă. Simt că sunt oameni în cealaltă cameră. Îi pot vedea. Nu știu de ce pentru că nu există ferestre, dar îi pot vedea.”

D: Cum arată?

R: Au o formă ciudată. Prima impresie pe care am avut-o e că au ceva alb în jurul capului. Nu e ca și cum i-aș putea vedea... Eu doar...

D: Îi simți? Ar fi o modalitate de exprimare mai potrivită?

R: Da, este un cuvânt mai bun.

D: Privește în jos, la corpul tău. Ce fel de haine porți?

R: Nu știu. Simt că am haine rupte cu găuri în ele, ca și cum aș fi fost într-un accident sau așa ceva... Nu știu.

D: Haine vechi zdrențuite, vrei să spui?

R: Pare a fi o uniformă, nu e o îmbrăcăminte normală și e cam ruptă, dintr-un motiv oarecare. Dar nu știu unde sunt.

D: Vom afla. Ești încălțată cu ceva?

R: Cu un fel de cizme de lucru. Totul este de aceeași culoare gri. Am spus că e o uniformă, dar pare mai degrabă o salopetă. Simt că am avut un fel de accident și de aceea este ruptă.

D: Ți-a fost rănit și corpul sau s-au rupt numai hainele?

R: Cred că am fost rănită, dar nu simt nicio durere. Pot să văd prin partea care s-a rupt, dar nu e ca la oameni. Văd... (Vorbește cu ea însăși, oarecum confuză) oase sau așa ceva... Sunt de aceeași culoare. Nu pare a fi piele și sânge și alte chestii de genul ăsta.

D: Deci vrei să spui că atunci când salopeta s-a rupt, a fost vătămat și corpul?

R: Da, și cred că ar trebui să fie reparat în acest loc.

D: Cum se simte corpul tău, masculin sau feminin?

R: Nu știu... poate masculin? Se simte mai degrabă ca androgin.

D: Uită-te la mâinile tale. Cum arată?

R: Nu prea arată a mâini. Cred că lucrează ca niște mâini, dar sunt mai... sunt mai solzoase. Am degete. Adică am ceva care funcționează ca degetele, dar nu este plăcut la vedere. Nu cred că sunt om.

D: Ai idee cum este fața ta?

R: Hmm, cred că sunt unul din oamenii aceia. Capul este din lumină, ceea e este ciudat. Are o formă de ou și pare a fi făcut din lumină. Nu știu dacă există ochi și alte lucruri. Pare a fi făcut din lumină.

D: Deci este diferit de corpul uman. Dar trebuie să fie fizic, dacă poți fi rănit.

R: Nu m-a durut, dar....

D: Ai fost vătămată într-un fel?

R: Am fost avariată, dar nu doare. Parcă aș avea o parte de lumină și o parte fizică. Am văzut ceva întunecat în costum, dar toate capetele par albe.

D: Cum te-ai deteriorat? Nu trebuie să experimentezi, poți doar să privești. Ce s-a întâmplat?

R: S-a ciocnit un transportor. Există tuburi prin care se circulă. Transportorul se deplasează între diverse locuri, prin acel tub. A făcut așa (scoate un zgomot de fluier) și a dispărut. Și s-a întâmplat ceva. Nu știau dacă îl vor putea repara, dar

l-au recuperat. Situația este destul de tristă.

Trebuia să îmi dau seama ce e cu acest transportator, înainte de a putea înțelege ce s-a întâmplat.

D: Adică ai fost în ceva care trecea prin tuburi? Cum era obiectul care trecea prin tuburi?

R: Nimeni nu se gândește la asta. Pur și simplu faci vâj... (scoate un zgomot) și pleci.

D: Nu trebuie să fii într-o mașină sau așa ceva?

R: Te referi la transportator.

D: Deci îți transportă tot corpul? (Da) Și ai avut o coliziune?

R: Nu este un corp, este felul nostru de a călători. Când vor să meargă repede, merg în transportor.

D: Transportorul te duce în alte locuri?

R: Sau la distanțe mari.

Mă gândeam că ar trebui să fie într-un vehicul sau ceva de genul ăsta, ca să fie transportați prin tuburi. Dar se pare că nu era necesar un vehicul. Probabil că trupul era teleportat (ca în serialul Star Trek).

D: Ce anume a produs coliziunea? V-ați ciocnit de ceva?

R: Da. Era în tub. Nu știu cum s-a întâmplat, dar a fost un accident grav și ei nu au știut. Ne-au recuperat și ne-au scos afară.

D: Ai spus „noi”. Deci eraţi mai mulţi?

R: Eram câţiva. Nu mulţi, doar câţiva indivizi. Dar nu îi văd pe ceilalţi. Nu ştiu dacă sunt oameni. Ceva a mers prost. Le-a fost greu să... Era la limita a ceea ce „ştiau să facă”. Dar pot face multe, aşa încât ne-au recuperat.

D: Ai spus că a fost la limită? Ce vrei să spui?

R: La limita capacităţii lor de a ne recupera. A fost dificil, dar au făcut tot posibilul.

D: Şi apoi te-au adus cumva pe nava asta în care eşti acum? Crezi că te-au adus aici ca să poată repara corpul? Să vedem ce se întâmplă.

R: Lucrează la altcineva, iar eu aştept să lucreze la mine. E un grup de fiinţe.

D: Te duc undeva, ca să poată lucra la tine?

R: E de cealaltă parte a unui perete.

D: Spune-mi ce vezi când te duc acolo.

R: Există o masă şi o mulţime de partiţii automate, ca nişte pereţi. Poate zece şi masa.

D: Deci nu îi cunoşti pe aceşti oameni, dar sunt la fel ca tine?

R: Nu cred că sunt la fel ca mine, dar suntem comparabili. Lucrează împreună. Nu este o reparare manuală. Fac asta cu mintea. Ei lucrează cu mintea.

D: Nu trebuie să folosească unelte?

R: Nu, nu folosesc unelte. Fac doar... (scoate un zgomot ca nişte clicăituri). E doar lumină. Sunt doar raze de lumină. Nu ştiam ce se va întâmpla, dar acum sunt mai bine. Stăteam întinsă pe masă, dar acum mă ridic în picioare. Văd raze de lumină de diferite culori. Începe de la cap şi merge în jos şi razele au culori diferite, care se schimbă. Celelalte fiinţe stau în cerc şi privesc ce se întâmplă. E o maşină cu lumină în vârf, iar ei îşi trimit gândul în ea.

D: Maşina amplifică gândul?

R: Cred că da.

D: Cum te simți când trece lumina prin tine?

R: Mă simt bine. Reorganizează totul în mine. Mă simt... nu știu... parcă aș fi mai înalt și parcă m-ar fi pus la loc. Nu doare. E relaxant.

D: Și știe la ce parte a ta să meargă, pentru a face reparații.

R: Cred că am fost medic.

D: Vorbește-mi despre asta. De ce crezi asta?

R: Cred că am făcut același lucru și eu. De aceea nu mă deranjează ce fac ei. Dar ceea ce fac ei este mult, pentru că ei știu cum să... cum să reordoneze viața. Ei înțeleg cum să facă piesele să funcționeze din nou corect. Ei nu pun doar un plasture pe deasupra, ci știu cum să restaureze totul. Ei știu cum să remedieze lucrurile. „Remediere” nu este cuvântul potrivit.

D: Intră în miezul problemei? (Da) Și acolo fac reparațiile. Deci dacă ești unul din ei și știi cum să faci asta, atunci ai multe cunoștințe despre cum să îți folosești mintea?

R: Da, da. Dar m-am rănit.

D: Dar dacă ești medic, unde îți faci treaba? Cum arată locul unde lucrezi și locuiești?

R: Mergem pe diferite planete. Mergem în locuri diferite... Energie... Gândește mai clar (vorbea fără șir). Susținem planeta Pământ. Facem multe. Lucrăm și în alte locuri, dar acum lucrăm pe Pământ.

D: Dar asta nu este casa ta. Nu provii de acolo? (Nu) Ai avut o planetă de baștină?

R: Da. Avem o planetă de origine. Nu are problemele cu care se confruntă Pământul. A evoluat deja către o conștiință a bunăstării, care este mereu acolo. Avem oportunitatea să mergem pe Pământ acum, iar apoi vom merge în alte locuri.

D: Deci, celălalt loc unde ai început, a evoluat până în punctul în care nu mai trebuie să te întorci acolo?

R: Ne putem întoarce acolo. Acolo era furnizorul de care aveam nevoie. Ne-am întors acolo. Putem merge acolo oricând vrem.

D: Unde locuiești acum? La bordul navei?

R: Acum sunt la bordul acestei nave, pentru că a trebuit să fiu reparat. Nu am putut face asta de unul singur. Era o reparație amplă. Era nevoie de mai multă energie. Altfel aș fi putut să o fac singur. Nu a fost o situație normală. Nici măcar nu știau dacă pot să facă asta. Au încercat să ne repare.

D: Dar locul în care lucrezi în mod normal... era o planetă?

R: Nu era o planetă... era un loc diferit care nu face parte din realitatea voastră, care nu face parte din locația voastră în timp. Noi ne putem deplasa între locuri și în timp, cu sistemul nostru de transport. Există locuri pe planetă în care te poți deplasa prin timp și spațiu mult mai repede, și noi le folosim.

D: Știți unde se află?

R: Știm unde se află și le folosim, pentru că este mai ușor și mai rapid să facem asta și este mai comod. De obicei, totul merge bine când le folosești. Acesta a fost un incident neașteptat.

D: Dar ai spus că acum vei ajuta Pământul?

R: Multe entități au venit să ajute Pământul, în decursul unei perioade lungi de timp. Pământul evoluează și noi am venit de multe ori, și vom veni de multe ori. Am nevoie de ceva timp pentru a reorganiza corpul pe care îl folosesc, apoi îmi voi continua munca.

D: Cu alte cuvinte, ai nevoie de ceva timp ca să te odihnești?

R: Da. Timp ca să mă reorganizez mai bine, pentru a lucra. Sistemul corpului se reorganizează, ca să poată face munca pe care trebuie să o facă.

D: Și ai capacitatea de a face asta, dar în acest caz ai nevoie de mai multă energie și de oameni care să lucreze cu ea.

R: Da, această treabă necesita mai mulţi oameni. Au folosit o procedură nouă, pentru a mă face capabilă să funcţionez.

D: Vei fi unul dintre cei care vor ajuta Pământul acum?

R: Am mai ajutat Pământul şi înainte. Am venit pe Pământ, în mod regulat. Am avut şi alte locuri de muncă, dar acum misiunea mea e pe Pământ.

D: Când ai venit pe Pământ înainte, ai venit într-un corp uman?

R: Într-un corp de lumină. Înainte am venit doar într-un corp de lumină. Dar de data asta folosesc corpul acesta.

D: Când ai venit pe Pământ înainte, te-ai transformat în ceva sau ai rămas într-un corp de lumină?

R: Am rămas într-o formă de lumină, pentru că era mai uşor să folosesc energia. Văd că am folosit locuri care îţi sunt cunoscute. Am folosit piramidele. Noi folosim piramidele pentru a amplifica energia, în cuvintele voastre. E ca acordarea cu oamenii, dar poţi face o muncă amplă dintr-un punct energetic cu acţiune vastă, mai degrabă decât la nivel individual. Există locuri pe Pământ din care poţi stimula mulţimi de oameni, nu doar câte un singur om.

D: Şi piramida este unul dintre aceste locuri? (Da) A fost folosită pentru a afecta mulţi oameni, dar foloseşte un amplificator. Cum se realizează asta?

R: Aducem energie. Energiile luminoase care eram noi, vibraţiile înalte şi rezonanţa spirituală pe care le putem... „amplifica” este cuvântul. Le amplificăm... aşa cum difuzezi muzică. Amplificăm şi emitem acele energii şi întotdeauna există oameni care le pot primi. Unii oameni sunt receptori mai buni decât alţii, aşa că venim cu un semnal. Avem un semnal şi apoi emitem folosind piramidele. Au mai fost şi alte locuri, dar ăsta e cel cu care sunt familiarizată.

D: Oamenii din vremea mea (poate că ştii despre ce vorbesc)... unii oameni cred că piramidele sunt morminte. Nu prea înţeleg la ce au fost folosite.

R: Acţionau ca un semnal. Erau amplificatori. Nu, nu erau morminte. Dar mai există şi alte locuri care au fost folosite. Foloseam şi munţii, la fel ca piramidele.

D: Pentru a emite această energie? (Da) Deci energia a fost amplificată pentru

a fi folosită pe Pământ?

R: Da, era folosită pentru a accelera evoluţia ADN-ului.

D: La oamenii de atunci?

R: Şi unii oameni... unul din motivele pentru care a existat atât de mult conflict pe Pământ, a fost faptul că unii oameni erau receptori buni, iar alţii nu. Unii oameni puteau simţi sau accesa „cunoaşterea” şi asta îi făcea cu adevărat diferiţi. Asta a creat conflicte. Oamenii nu mai erau la fel. Unii mergeau înainte, alţii nu. S-a generat în mod intenţionat o creştere, dar s-a creat şi un conflict. E ca şi cum ai avea două specii diferite, care nu mai erau compatibile.

D: Şi una a dezvoltat resentimente faţă de cealaltă, când au început să evolueze?

R: Nu ştiu de ce aveau resentimente, pentru că nu ştiau care e diferenţa. Dar ştiau că există o diferenţă şi asta a creat intuitiv un conflict.

D: Nu aţi ştiut că se va întâmpla asta?

R: Nu cred că am înţeles cu adevărat amploarea conflictului care va apărea. Nu cred că am înţeles consecinţele. Unii oameni... Când auzi o melodie, nu trebuie numaidecât să alegi să o cânţi. La fel este şi în acest caz. Când se amplifică informaţiile, nu trebuie să alegi numaidecât să creşti odată cu ele, aşa că nu există o interferenţă în liberul arbitru. Dar cred că nu ne-am dat seama de diferenţa care va apărea între oameni – lipsa de creştere pe care o vezi la unii oameni, în comparaţie cu evoluţia de creştere a celorlalţi. Ne-am gândit că ar fi bună mai multă accelerare. Lucrurile au decurs altfel decât ne aşteptam dar totuşi s-a produs o accelerare importantă a evoluţiei, fără abuzarea liberului arbitru. Unii oameni au ales să crească, alţii nu.

D: Ce s-a întâmplat până la urmă, în acea perioadă?

R: Acelaşi lucru se întâmplă şi astăzi.

D: Mai folosiţi piramidele şi astăzi?

R: Încă mai sunt folosite. Sunt folosiţi şi mulţi munţi. De obicei sunt folosite locurile care au activitate vulcanică.

D: Cum poţi folosi activitatea vulcanică?

R: Rezonanța generează activitate vulcanică. Generează reacţii. Activitatea vulcanică este normală pentru planetă. Dar vine atâta energie, când folosești acești munți. Există un munte, există o entitate care este conştientă în statul Washington, unde vin în mod regulat nave spațiale. Sunt atrase acolo de rezonanța constantă a întregii energii, care creează presiuni. E ca și cum ai umple o cameră cu multă energie. Multă, multă, multă energie care se extinde, se extinde, se extinde și generează astfel activitate vulcanică. Ei nu consideră că activitatea vulcanică este negativă. Este doar muntele sau energia, care face ceea ce trebuie să facă. Muntele reține energie. Se umflă, se calmează. Se contractă și se umflă, în mod constant.

D: Deci aceasta este una din sarcinile tale, să menţii această energie? Sau ce trebuie să faci?

R: Ei bine, energia care apare este un produs secundar al lucrării energetice, al acelei amplificări. Așa cum oamenii de pe Pământ cunosc sunetul și fac conversație, dar nu își dau seama că nu pot auzi toate sunetele. Când spuneți „sunet” recunoașteți că ați auzit ceva, dar unele efecte vibratorii pe care le-ați numi „sunet”, sunt dincolo de auzul oamenilor din aceste vremuri. Astfel există sunete ale energiei vindecătoare, acea cunoaștere a expansiunii, pe care nu le auziți numaidecât. Dar ele sunt acolo, rezonând.

D: Deci cum folosești acest lucru? Ce faci cu el?

R: Pe planeta voastră se produce în prezent o expansiune a conștiinței. Acest lucru se desfășoară într-o perioadă foarte lungă de timp. Deci se generează această expansiune, dar nu este întotdeauna atât de ușor ca oamenii să crească. Ai crede că expansiunea în gândire ar face viața mai ușoară, dar de fapt expansiunea în gândire nu face neapărat ca viața oamenilor să fie mai ușoară. Există o mulțime de schimbări care vin odată cu ea, când oamenii experimentează o perioadă conflictuală, fiindcă există atât de multă amplificare a sunetului, a undelor sonore, a undelor de gândire și învățare, care se răspândește pe planetă chiar acum. Există o descărcare de energie atât de mare, încât generează schimbare. Iar schimbarea intră întotdeauna în conflict cu incertitudinea.

D: Deci asta faci acum? Asta e treaba ta? Crezi că se întâmplă chiar acum?

R: Ei bine, e ca și cum am fi doi dintre noi aici. Există un corp fizic și apoi există o persoană care a fost aici, dar acum simt că este diferită. Nu știu.

D: Mă întrebam dacă știi că vorbești printr-un corp fizic. (Da) Înțelegi ce spun? (Da) Nu te deranjează să știi asta, nu-i așa?

R: Nu. Asta produce un conflict pentru această femeie, dar se descurcă destul de bine.

D: Te referi la cea pe care o numim Regina?

R: Corect. Ea se descurcă bine cu ideile pe care le primește. Ea știe lucruri pe care alții nu le știu, e din cauza asta. Ea nu înțelege de ce oamenii se comportă așa. Ea este o ființă din energie foarte avansată care se află acum într-un corp fizic, care trăiește în realitatea fizică. Informațiile din mintea ei provin dintr-un loc diferit de acest corp, ceea ce creează în ea un conflict. Asta nu e întotdeauna bine pentru ea. Dar nu mă deranjează, pentru că nu sunt chiar în corpul fizic.

D: Dar ești un aspect al ei? De asta ai intrat în ea?

R: Suntem cu toții aspecte ale celorlalți, după suflet. Primesc o descărcare de informații. Aspectele Pământului nu sunt aceleași. Ea are văluri foarte subțiri de conștiență, așa că este foarte ușor pentru ea să exploateze aspecte ale multor entități sau ființe și să obțină informații care se deplasează între realități. De fapt s-a depășit pe sine și a luat-o puțin înaintea informațiilor care ar putea fi acum descărcate pe planetă, și se întreabă care este scopul ei. Ea se întreabă: „De ce știu asta, când nu pot face nimic în privința asta”. Are acest fel de întrebări în minte. Asta se datorează faptului că acele voaluri sunt atât de subțiri încât ea a văzut lucrurile destul de bine la momentul respectiv, dar pe măsură ce mergem înainte, vin mult mai multe informații. Vor fi mai multe lucruri de făcut și cineva trebuie să conștientizeze ce trebuie să fie difuzat, iar ea recepționează lucrurile înaintea curbei. Ea le primește și apoi este ca un mic far, dar nu trebuie să spună ceva. Ea poate sta nemișcată și este ca un mic turn de radio, prin care ideile trec pur și simplu în conștiința generală.

D: Dar știi că ori de câte ori fac această lucrare, duc oamenii înapoi într-una din viețile lor anterioare, conform modului liniar în care vedem noi lucrurile. De aceea mă întrebam de ce ai fost contactată. Ai fost într-una din celelalte vieți ale ei?

R: În gândirea voastră, este o realitate din timp și spațiu pe care a accesat-o întâmplător. Ea nici măcar nu înțelege în mod conștient ce se întâmplă, atunci când se întâmplă așa ceva. Ea se conectează atât de ușor la asta, încât pare a fi la doar un centimetru distanță și pare a trăi în două realități... în trei realități. Iar realitățile se scurg înăuntru și înafară, și de aceea acest lucru este important.

Am crezut că e timpul să aduc sesiunea la scopul pentru care a venit Regina la mine. Avea probleme fizice serioase și m-am gândit că această ființă ar fi foarte potrivită pentru a ajuta la vindecare. Din moment ce știa să folosească și să manipuleze cantități mari de energie, m-am gândit că ar putea ajuta. Așa cum s-a văzut din vindecarea care a avut loc pe nava spațială, ea știa cum să folosească energia pentru vindecre. Așa că am întrebat-o dacă ar vrea să lucreze pe Regina. „Este o pacoste să trebuiască să facă atâtea injecții și să își facă griji pentru corpul său fizic. Nu vrem asta, nu-i așa?”

R: Nu, i-am folosit corpul puțin cam dur. Acest lucru nu este întotdeauna bun.

D: Ce cauzează diabetul?

R: Creierul ei funcționează la un nivel și corpul funcționează la un alt nivel. Există un conflict. Există un conflict în dinamica fizică, ceea ce nu este ușor pentru corp. Caut o soluție.

D: În munca mea, cauza problemei provine de obicei din viețile trecute sau dintr-o anumită situație din viața actuală. Dar povestea ei nu pare să corespundă cu așa ceva.

R: Povestea ei nu se potrivește cu asta. Ea ca un fel de „bebeluș în eprubetă” în care am descărcat informații, dar s-a depășit capacitatea corpului fizic de a reține energia. Capacitatea ei de a recepționa și de a se mișca înainte și înapoi, a făcut-o candidatul perfect pentru astfel de experimente. Poate că asta nu pare ceva pozitiv, dar ea are capacitatea de a muta munții. Ea are capacitatea de a gândi „în afara cutiei”, în afara modului cum gândesc oamenii în mod obișnuit. Ea are această abilitate și realizări anterioare care depășesc înțelegerea umană, așa că s-a oferit ca voluntar pentru această misune. Nu este un accident. Aceste descărcări s-au făcut în urma unui acord, dar a fost prea mult. S-a creat un

conflict asupra căruia nu ne putem concentra doar parţial, pentru că expansiunea ei este scopul nostru principal. Expansiunea ei. Ea este ca o antenă. Este ca „un bebeluș în eprubetă”, pentru transmițători. Am descărcat, descărcat și descărcat și i-am extins capacitatea, i-am extins capacitatea și i-am extins capacitatea. Dar acest lucru a provocat efecte secundare în corpul fizic. Asta e marea problemă acum. Noi nu trăim într-un corp, de aceea cred că nu suntem suficient de sensibili față de problemele care pot apărea. Nu înțelegem că trupul se poate supraîncărca. Nu avem nimic, nu avem cuvinte care să exprime empatie pentru corpul său fizic.

D: Dar acum înțelegi că a apărut o problemă? (Da) Și o poți ajuta? (Da) Știu că va aprecia ajutorul. Ea trebuie să trăiască în acest corp fizic.

R: Și vrem ca ea să trăiască mult. Ea nu își dă seama cât de mult face, la nivelul ei. La fel ca tine, are multe cărți de scris. (Râde) Ea a stat pe loc. Ar trebui să fie activă. Înțelegem dilemele din viața ei, preocuparea ei pentru copiii ei și soț, pentru școală. Înțelegem toate aceste lucruri din experiența ei umană, dar mai are mult de lucru. Îi transmitem informații de foarte mult timp și ea știe ce ar trebui să facă.

D: Să revenim la corpul ei. Diabetul provoacă tot felul de efecte secundare. Spune-mi ce vezi, când te uiți în corpul ei.

R: Pancreasul este foarte afectat de energiile fluctuante și corpurile energetice sunt și ele afectate. Și tu experimentezi asta. Nu în măsura în care o face ea dar simți energia, așa cum o simte ea. Ea a întrebat anterior de ce zahărul din sânge este când mare când scăzut, când mare când scăzut. Ei bine, așa se comportă vibrația sa extremă. Sus și jos, sus și jos. Un lucru care ar ajuta cu adevărat este să continue să mediteze. Dacă ea face o lucrare energetică și apoi se concentrează pe... (se întrerupe ca să se gândească)... corpul ei lucrează sus și jos, sus și jos, sus și jos. Nu știu cum să explic.

A spus că ar putea lucra asupra pancreasului și să-l readucă la normal, dar trebuia să aducă mai multă energie, pentru a face asta. I-a chemat pe alții să vină să ajute. Au venit imediat. „Îi scanează corpul, pentru a vedea dacă s-au produs stricăciuni. Există stricăciuni.”

D: Cauzate de diabet?

R: Cauzate de fluctuația frecvențelor. Asta este de fapt ceea ce a afectat capacitatea organismului de a controla zaharurile. Observ. Ei sunt specializați, iar eu doar ajut circuitele lor energetice. Ei trec prin corpul ei adăugându-și energia la energia ei, astfel încât corpul să aibă suficientă putere pentru a merge spre vindecare. Organismul în sine are toate informațiile de care are nevoie, pentru a rămâne într-o stare de sănătate perfectă. Dar pentru că energiile fluctuează atât de mult, dăunează abilităților. Ei adaugă culoare, vibrație și putere, cred că asta e cea mai bună exprimare. Ești mai obișnuită cu termenul „energie”, dar gândește-te la energie și adaugă putere acestei energii. Acum lucrează la un blocaj din gâtul ei. Și la un blocaj de la mijlocul spatelui, care i-a strâns energia și puterea. A încetinit o parte din puterea și capacitatea corpului de a se vindeca. Deci ei elimină blocajele, blocajele energetice, astfel încât organismul să poată primi mai multă energie pentru creier și pentru organele afectate. Toate au fost afectate, dar ea a reușit să supraviețuiască în acest corp, pentru că a fost un instrument.

D: Este un instrument valoros și vrem ca ea să îl folosească în continuare. Deci s-a descurcat bine, chiar și cu fluctuațiile energiei?

R: Da. Și-a păstrat optimismul. Chiar și atunci când era obosită sau bolnavă, își păstra gândirea pozitivă și mergea înainte. Lucrăm la spate, la gât și la inimă. Funcționarea inimii a fost redusă. Netezim energia și eliminăm blocajele. Eliberăm calea către ochi. Are unele blocaje.

D: Ea a spus că celulele din ochi au rupturi. Poți lucra la asta?

R: Da. Curățăm plutitorii. Operăm anevrismul din ochi. Maxilarul a deranjat-o foarte mult.

D: Mi-ai spus în trecut că uneori această afecțiune se datorează faptului că persoana nu poate vorbi, că nu poate exprima ceea ce are nevoie să exprime.

R: În cazul ei, cauzele sunt de o natură mult mai fizică. Are efecte secundare de la medicamente pe care nu trebuia să le ia. Le-a luat o vreme sperând că vor ameliora diabetul și vor ajuta pancreasul, dar i-au înrăutățit starea în restul corpului. Efectele secundare au fost din cauza medicamentelor, mai mult decât din cauza diabetului. Acum va fi mai bine. Îi scanăm tot corpul cu culoare. Culoarea este importantă. Sunetul este important. Este ca și cum ai lua un filtru

şi ai peria cu el prin corp... în trei dimensiuni.

D: Ea a spus că glicemia a fost atât de mare încât trebuie să o verifice la fiecare câteva ore, ca să ştie ce injecţii să îşi facă.

R: Da, a scăpat de sub control. Încerc să văd dacă o putem vindeca complet. Ar trebui să se observe o diferenţă. Ar trebui să apară la test. Asta îi va demonstra că există miracole. Lucrăm la un miracol pentru ea, chiar acum.

D: Îmi arătaţi miracole tot timpul. Ştiu ce puteţi face. E frumos să lucrez cu voi.

R: Femeia asta ştie despre ce e vorba. Te-a văzut lucrând bine cu noi. Ea a înţeles că de fapt era vorba mai mult de capacitatea ta de a lucra cu energii mari, decât despre hipnoză. Hipnoza face parte din aceasta dar în imaginea de ansamblu a lucrurilor, tu ai capacitatea de a lucra cu energie. Ambele sunt importante, dar este un dar pe care îl ai. Chiar dacă s-ar putea să nu îţi dai seama de asta, aluneci şi tu spre alte realităţi. Când îţi faci munca, nu e nevoie să ştii când se întâmplă, dar întrebările pe care le pui, toate imaginile pe care le obţii şi o mare parte din ceea ce faci... este muncă interdimensională.

D: Treaba mea este doar să încerc să ajut oamenii.

R: Dar energia ta este cea care îţi permite să faci asta.

D: De asemenea, încerc să-i învăţ şi pe alţii cum să te contacteze.

R: Da. Faci o treabă bună. Lucrăm la pancreas, iar pancreasul reacţionează în moduri în care nu ştiam că ar putea răspunde. Vrea să se facă bine. Lucrează cu noi, colaborează complet cu noi. Are propria sa conştienţă, separată de mintea ei. Are propriul său microunivers. Va fi echilibrat de acum încolo. Sunt multe entităţi aici, care lucrează la asta.

Ne apropiam de sfârşitul şedinţei şi voiam să fiu sigură că au terminat de lucrat la pancreas. „Vom fi vigilenţi şi vom continua să lucrăm cu corpul ei. Vom fi mai conştienţi. Vom avea grijă de corpul ei şi o vom ajuta. Pancreasul este probabil cu 80 până la 90 % mai bun acum. Ea va observa o mare diferenţă. La început am avut unele îndoieli că am putea transforma acest pancreas înapoi într-un pancreas sănătos, dar vedem că îşi revine în întregime. Chiar dacă nu este în

transsă, putem continua să lucrăm cu ea.

Capitolul 10

DEVORATORUL DE PLANETE

Când April a coborât în scenă se afla într-un patio, în interiorul unei structuri mari de piatră galbenă. Era o construcție elegantă ridicată pe un munte înalt, deasupra mării. Niște stâlpi susțineau un baldachin. Părea a fi o reședință luxoasă. A văzut că purta un costum strâns pe corp, cu mâneci lungi și jambiere foarte strânse. Era făcut dintr-un material metalic ciudat, moale ca o țesătură. Pe deasupra purta o tunică albă scurtă și o curea de pânză aurie. Întreaga ținută i s-a părut ciudată. A văzut că era un bărbat tânăr și foarte înalt, cu păr negru și drept. Surpriza a venit când am întrebat despre culoarea pielii. „Pielea are o tentă gri. Nu este chiar verde, dar are o culoare ciudată. E aproape ca un maro deschis, cu o nuanță verde. Am mai fost în acest loc, dar nu locuiesc aici. I-am cerut o descriere mai clară a acelui loc situat sus, deasupra mării.

A: Este o reşedinţă, dar e şi un loc de întâlnire. Un sediu unde oamenii se întâlnesc. Acolo locuiesc oameni, dar e și un sediu unde se țin ședințele de consiliu, ședințele de strategie.

D: De asta eşti acolo? (Da) Mai sunt şi alţi oameni acolo sau eşti doar tu?

A: Nu, mai sunt şi alţii înăuntru. Unii sunt afară, alţii sunt înăuntru.

D: Seamănă cu tine?

A: Nu. Sunt rase diferite, din locuri diferite. Diferite forme de viaţă. Ne întâlnim aici. Unii din ei nu au corpuri umanoide. Faţa mea nu este ca o faţă umană normală.

D: Mă întrebam despre asta. Ce este diferit la ea?

A: Nu este reptiliană, dar este oarecum cornoasă sau solzoasă. Are un fel de creste şi vârfuri şi nu este netedă. Părul este lung.

La început am presupus că vorbeam cu un bărbat normal, dar acum a devenit evident că această creatură nu era umană. Și-a descris ochii. „Sunt foarte mari și negri și au o acoperitoare dublă, o pupilă în interiorul unei pupile. Este ciudat.” Nu simțea că ar avea un nas adevărat, dar avea gură.

D: Te hrănești cu ceva?

A: Consum lichide.

D: Deci nu trebuie să consumi alimente solide? (Nu) Ai spus că ai venit din alt loc. Este pe planeta asta?

A: E în altă parte. Majoritatea acestor oameni au venit din alte locuri. Aceasta este o „adunare”. Este o întâlnire de strategie și planificare.

D: Aveți adesea astfel de întâlniri?

A: Nu prea des. Aceasta este o întâlnire specială.

D: Așadar, toți au fost convocați să se întâlnească acolo? (Da) Există o numită denumire pentru acest grup? Se pare că ați mai fost împreună.

A: Este un consiliu. Sunt reprezentate diferite galaxii, diferite planete.

D: Întâlnirea va avea loc în această clădire?

A: Da, există o zonă în interior, care seamănă cu Olimpul. Este o întâlnire (nu de zei), ci o întâlnire a ființelor de pe diferite planete.

Am condensat timpul și l-am mutat înainte, la întâlnire. Am întrebat dacă este cineva la conducere.

A: Există o zonă mare ca un cerc scufundat, cu trepte și scaune în care stăm cu toții, cu o platformă rotundă ridicată în centrul cercului. Acolo e un glob holografic mare, cu proiecția unei ființe sau conștiințe care conduce întâlnirea.

D: Deci această persoană sau ființă se află în altă parte și este proiectată în acest glob holografic, unde poți să o vezi.

A: Da, este o transmisiune în direct. Aceasta nu este singura întâlnire. Mai sunt și altele simultan. Întâlniri în diferite locuri către care se transmite. Este o adunare.

D: Să aflăm de ce a fost convocată întâlnirea. De ce se ține această întâlnire specială?

A: Există un fel de criză sau urgență care reprezintă o amenințare pentru... simt că e vorba de multe planete. A apărut ceva care se mișcă în spațiu-timp prin univers, care creează multă energie întunecată și pare să cuprindă planete întregi.

D: El știe de unde a venit energia întunecată?

A: Da, dar nu spune. Este o forță care a pătruns cumva dintr-un alt univers, ceva din afara spațiu-timpului nostru. Ceva străin. Nu ar trebui să fie acolo. Se răspândește și pe măsură ce înaintează, modifică planetele. Le întunecă și parcă le-ar mânca. Consumă planetele care nu au un câmp puternic.

D: Afectează energia acestor planete?

A: Planetele care nu bănuiesc nimic, nu au un câmp puternic de lumină în jurul lor. Sunt absorbite sau înconjurate. Sunt înglobate în această energie. Este ca și cum lumina acestor planete s-ar stinge, și trebuie să fie întărită. Este ceva ca un câmp de forță, ceva întunecat. O ființă vie gazoasă, care se hrănește cu planete.

D: Când absoarbe planeta, afectează formele de viață care se află pe planetă?

A: Le transformă și se pare că extrage viața de pe planete. Lasă în urmă doar planete lipsite de viață.

D: Și cineva a descoperit că se întâmplă acest lucru?

A: Da. Nu au înțeles ce se întâmplă. Am văzut câteva resturi. Planetele care aveau viață s-au schimbat și le-a luat ceva timp să își dea seama ce se întâmplă. Inițial nu știau ce se întâmplă dar când au aflat, au vrut să ne informeze. Acum trebuie să alertăm liderii sau consiliile de pe diverse planete. Să îi anunțăm că acest lucru este acolo, ca să poată crea o strategie de a întări lumina de pe

planete, astfel încât să poată respinge acest fenomen. Pentru că se hrănește cu planetele slabe și le lasă în pace pe cele puternice.

D: Asta înseamnă că planetele slabe sunt mai negative?

A: Sunt mai puțin evoluate. Lumina lor este mai slabă. Locuitorii lor nu sunt conștienți, sunt deconectați. E vorba de planete unde există conflicte, planete care nu sunt în armonie.

D: Și ce vor ei să faceți, tu și celelalte ființe, în privința asta?

A: Există un plan pe care liderii îl cunosc. Noi suntem un fel de emisari care ducem informații pe planetele noastre, astfel încât acestea să se poată unifica și educa, ca să își schimbe frecvența astfel încât să devină mai puternice, mai strălucitoare, cu un câmp de lumină mai puternic.

D: Și cum vor să faci asta?

A: Există un fel de cutie holografică. Cred că termenul potrivit este o „tabletă”. Ceva ca o carte sau o tabletă care conține instrucțiunile sănătoase, pe care trebuie să le luăm cu noi și să le ducem acasă.

D: Ți s-a dat un astfel de dispozitiv?

A: Da. Bâzâie și este plin de electricitate și culoare, de parcă ar fi viu.

D: Acest dispozitiv vă va oferi instrucțiuni despre ceea ce ar trebui să faceți?

A: Este ceea ce trebuie să iau cu mine și să livrez pe planeta mea. Tuturor li se dă un astfel de dispozitiv.

D: Să mergem mai departe, când duci informațiile înapoi pe planeta ta. Descrie cum te întorci acasă.

A: Au creat un vârtej care se deschide ca un fel de gaură de vierme. O deschidere în care pășește fiecare, pentru a merge înapoi în lumea lui.

D: Deci știe unde să vă ducă?

A: Da, unul câte unul, pe rând.

D: Să mergem înainte, când ajungi pe planeta ta. Cum arată locul unde mergi?

A: Văd turle înalte, clădiri înalte şi ascuţite. Este un oraş imens, care se învârte încet pe suprafaţa planetei. Nu este ataşat la sol. E ca şi cum s-ar ocupa cu extracţia minieră, dar nu sunt mine. Sunt nişte tuburi care intră în planetă ca nişte ace... sunt conectate la planetă. Ca şi cum planeta ar hrăni oraşul cu energie. Fundaţia nu se mişcă, dar oraşul se învârte încet. Centrul are mici vârfuri în el. De-a lungul marginilor sunt aceste turnuri uriaşe şi se generează o energie între vârfurile lor. Ca atunci când baţi ouăle pentru bezea şi se creează un vârf ascuţit. Aşa arată de-a lungul marginilor.

D: Ai o slujbă sau ce faci în acel oraş? Să vedem ce faci.

A: Sunt un intermediar. Un fel de curier, un om de legătură.

D: Ai adus cu tine tableta?

A: Da. Unii dintre noi nu au reuşit. Au fost atacaţi. Găurile de vierme au fost cumva întrerupte şi au fost interceptaţi. Nu au reuşit să se întoarcă pe planetele lor.

Părea a fi ceva asemănător cu sesiunea Rebeccăi. Părea a fi acelaşi tip de transportator, descris prin termeni diferiţi.

A: Această energie întunecată pare a şti ce vrem să facem şi i-a împiedicat pe unii din noi să se întoarcă acasă.

D: Pare a fi un fel de inteligenţă.

A: Este inteligenţă. Este o inteligenţă superioară.

D: Chiar dacă este o formă negativă.

A: Noi nu o considerăm negativă. O vedem ca pe o formă de viaţă care nu aparţine acestui univers. Încearcă să îşi găsească drumul înapoi, dar s-a rătăcit şi consumă ce întâlneşte în cale. Face ceea ce face şi în linia noastră temporală,

este ceva distructiv.

D: Deci este confuză.

A: Da.

D: Nu aparţine aici?

A: Nu. E doar ceea ce este, dar distruge planete. Acolo unde aparţine în mod firesc, există alte legi şi alte fiinţe ca ea. Acolo nu este distructivă. Este un spaţiu diferit, o realitate dimensională diferită.

D: Deci în acel spaţiu ea este în armonie, pentru că aparţine acolo.

A: Corect. Ceea ce face aici nu este ceea ce face acolo.

D: Deci s-a dezechilibrat şi a ieşit din armonie. (Da) Deci ce vor face oamenii voştri, pentru a încerca să îndrepte situaţia?

A: Trebuie să adune oamenii şi să îi instruiască, să le transmită informaţii, să îi înveţe cum să întărească câmpul la nivel de populaţie şi la nivel de planetă, ca să amplifice energetic forţa din fiecare fiinţă. Şi această tabletă este o tehnologie care atunci când se activează emite un câmp şi antrenează populaţia cu acel câmp, care amplifică bioforţa şi declanşează transformarea. Radiaţia, strălucirea, bioforţa şi conştientizarea devin mai puternice. Fiecare membru al populaţiei este conectat... se realizează o unitate ca şi cum toţi sunt conectaţi, iar câmpul planetei este întărit. Transformă câmpul energetic al planetei.

D: Asta va putea alunga cealaltă energie.

A: Nu îi place lumina. Se fereşte de lumină.

D: Deci trebuie să măriţi lumina oamenilor şi a planetei?

A: Chestia asta vine dintr-o lume întunecată. Nu îi place lumina.

D: Este cu adevărat inocentă. Nu cunoaşte diferenţa.

A: Nu. Singura strategie este de a face lumina mai strălucitoare. Trebuie să protejez tableta şi să ajut la activarea populaţiei, care se face în etape. Nu se face

totul deodată. Sunt mai multe etape care trebuie parcurse, pentru a nu se crea dizarmonie. Schimbarea trebuie să fie integrată, astfel încât să existe o linie temporală pentru formele biologice actualizate.

D: Deci trebuie să fie un proces gradual. (Da)

Se părea că va fi un proces lung și entitatea va fi foarte implicată în el. Așa că am decis să o las acolo pentru a-și continua munca și să chem SC-ul, ca să putem obține răspunsuri legate de April din această viață fizică. Desigur, primul lucru pe care am vrut să îl știu a fost de ce i-a arătat acea viață ciudată și ce legătură are ea cu April. SC are o logică foarte diferită de a noastră, care are însă întotdeauna sens, când se adună toate elementele.

A: Treaba ei este să ducă lumina, să activeze lumina. Este provocarea sa. Dar ea nu își face treaba. Începe și se oprește. Începe și se oprește. Începe și se oprește.

D: În cealaltă viață, acest lucru a fost o provocare foarte mare, nu-i așa?

A: Da. Și au existat multe amenințări.

D: În acea viață, a fost capabilă să facă față acestei provocări?

A: A existat o interferență. Nu a reușit să își termine treaba. A trebuit să o termine altcineva. Era o treabă riscantă, să aduci iluminarea. Forma ei de viață a fost distrusă. Existau ființe care voiau puterea, care voiau să oprească trezirea. Aveau alte interese și trupul acelei ființe a fost distrus, dar nu înainte să predea ștafeta mai departe.

D: Deci a reușit să predea ștafeta? (Da) Dar ce legătură are asta cu ea, în această viață?

A: I s-a dat încă odată în grijă o tabletă care este vie. Dar a rămas în ea memoria incompletă a sentimentului de vină, care nu înțelege că de fapt nu a fost vina acelei entități.

D: A fost o misiune importantă.

A: Era o misiune importantă care implica anumite riscuri şi ea era conştientă de acele riscuri. Toţi au riscat. Dar acum are o reticenţă în a-şi asuma acest rol, fiindcă are sentimentul că de data asta nu are cui să dea mai departe informațiile.

D: Și ce crezi despre asta?

A: Este indusă în eroare. Mai sunt şi alţi oameni cărora poate să le transmită informațiile. Ea nu știe că există, dar ei există. Are o tabletă vie, care trebuie transmisă. Procesul trebuie să înceapă. Ea a fost de acord, pentru că a mai făcut asta. Dar importanța misiunii și dezamăgirea de a nu putea menține integritatea procesului au înghețat-o și a început să se îndoiască de abilitatea sa de a-și face treaba. Este bine pregătită, dar se îndoiește de ea însăși. Asta face parte din condiția umană, dar ea a cedat mai mult decât se aștepta, în fața programului de frică.

D: Este ceva uman.

A: A preluat și o amprentă suplimentară a colectivului, pentru a înțelege cât de adâncă este frica umană.

D: Este ceva ce trebuie depășit.

A: Da, dar este înrădăcinat mai profund decât era de așteptat.

D: Unde a fost ea în acea viață, în universul acesta sau într-un alt univers?

A: În universul acesta. Nu în această parte a lui, într-un sector îndepărtat din celălalt capăt. Procesul mai este încă în desfășurare. Acest univers încă mai are în el această „ființă”. Este încă rătăcită aici și se deplasează prin acest univers. Și se pare că mai sunt una sau două ființe ca ea care și-au găsit drumul în acest univers, deci este necesar să ne întărim lumina, ca să îndepărtăm aceste ființe.

D: Vor fi îndepărtate când vor sta în energia amplificată.

A: Da, în lumină. Există o cale, o strategie. Există o deschidere prin care aceste ființe pot să se întoarcă în lumea lor. Există un anumit sector care trebuie iluminat aproape ca un câmp de aterizare, pentru a putea direcționa aceste ființe mai aproape de punctul lor de intrare, ca să își găsească drumul înapoi.

D: Dar cum s-au rătăcit la noi, în primul rând?

A: A fost o ruptură în spațiu-timp. A existat o altă energie care a creat o deschidere, dacă vreți, în universuri, în dimensiuni, un flux de realitate.

D: Asta s-a făcut din neatenție?

A: A fost un experiment care a mers prost și acum nu mai pot închide spărtura, până când aceste ființe nu își găsesc drumul înapoi.

D: Deci nu pot continua să plutească în derivă?

A: Nu. Există o forță direcționată să ilumineze un anumit flux de planete, pentru a ajuta nu doar planetele, ci și pentru a redirecționa aceste forțe, aceste entități, înapoi în propria lor dimensiune.

D: Adeseori se întâmplă astfel de accidente atunci când oamenii vor să experimenteze, jucându-se cu ceea ce nu ar trebui.

A: Există o ignoranță care face parte din evoluția cosmică universală, care nu cunoaște existența altor tărâmuri dimensionale. Atunci când sunt întreprinse anumite acțiuni, ele deschid foarte adesea zone de existență care sunt necunoscute și neașteptate.

D: Deci asta a cauzat problema. April ar trebui să aducă un anumit tip de cunoștințe, în vremea noastră. Asta a venit să facă aici. Ea nu poate renunța la această misiune, nu-i așa?

A: Nu poate și nu vrea. Ea trebuie să îndeplinească ceea ce a început și nu a încheiat pe planeta cealaltă. S-a oferit ca voluntar pentru a fi din nou curier, pentru a fi intermediar. Un mesager care să aducă această forță vie care își eliberează treptat energia aici, pentru a-i ajuta și pe alții care au venit aici ca să facă asta. Unii se eliberează, alții nu.

D: Ajungem la condiția umană. Ea influențează oamenii. April știe că trebuie să înceapă să facă ceva, dar simte că trebuie să se mute din locul unde se află acum.

A: Trebuie să se mute. De asta am făcut-o, în mod deliberat, să se simtă incomod, într-un mod dureros și traumatizant. Pentru a ne asigura că integritatea scopului nu este compromisă de cei care sunt blocați în frică.

D: Bănuiam că ai ceva de a face cu asta. Ca să ajungă acolo unde trebuie să se mute. (Râde) Știu cum lucrezi.

A: Da. Am fost toleranți o vreme, pentru că au existat lucruri importante pe care trebuia să le înțeleagă. Finalizarea a avut loc acum câteva luni. Compromisul și conflictul în care era au fost accelerate, pentru a se alinia cu o linie temporală mai mare. Există o nouă receptivitate, ca să zicem așa, pentru munca ei. La un anumit nivel, știa dinainte că va fi în pericol. Această entitate a protejat-o, așa cum i s-a cerut să o facă.

D: Ea simte că trebuie să se mute, dar nu știe unde să meargă. Poți să o sfătuiești?

A: Este important să fie la înălțime, să nu fie izolată dar să fie înconjurată de natură, copaci, aer curat. Să locuiască la o distanță acceptabilă de un orășel. Nu este bine pentru ea să fie într-un oraș. Factorul de distragere a altor energii pentru o ființă cu sensibilitatea ei, este prea mare. Trebuie să stea pe un deal undeva deasupra unui oraș, nu la nivelul orașului. Energia de la înălțime este importantă, pentru obținerea clarității.

Părea exact ca locul în care locuiesc eu – pe un munte, în afara unui orășel. Un loc în care să mă retrag și să îmi încarc bateriile, după ce am fost bombardată de energiile agitate ale marilor orașe, în timpul călătoriilor mele în întreaga lume. Am o nevoie disperată de acest contrast, de acest echilibru. Eu spun că trăiesc în două lumi: în lumea din călătoriile mele și acasă.

Apoi i-au oferit informații mai detaliate despre viitoarea sa locuință. „Un loc cu dealuri și copaci unde este protejată de natură, unde își trage forța din energia acestei planete. Ea este profund conectată cu această planetă, nu atât cu oamenii ei, cât cu pământul însuși.”

A: Ea vrea o ieșire ușoară.

D: Dar nu există o cale de ieșire ușoară, nu-i așa?

A: Nu există o cale de ieșire ușoară, când are de îndeplinit această misiune.

Ieșirea ușoară este pură ignoranță. Ieșirea ușoară este să adormi din nou. Dar ea nu se află aici pentru așa ceva. Ea este o călătoare nu numai între lumi, ci și în explorarea propriilor abilități. Are la dispoziție multe instrumente. Primul din ele este să își creeze un spațiu în interiorul minții în care să poată să înceapă să lucreze, acum că a văzut tableta vie de pe cealaltă planetă. Știe foarte clar cum arată. Ceea ce a adus cu ea că nu este o tabletă materială, ci este o tabletă holografică informațională vie, care o va menține acum pe drumul cel bun. Ea a învățat multe și are acum o înțelegere mai bună a fricii și a efectelor ei paralizante.

Am lucrat la problemele ei de natură fizică și SC a spus că durerea persistentă pe care o are în spate și în zona pelviană se va atenua, de îndată ce va începe să își facă treaba și să meargă în direcția care i-a fost destinată.

A: De aceea este imperativ să o scoatem din acel mediu înainte ca trupul ei să înceapă să se scurtcircuiteze, cu acea energie care iese din ea. Acum că are o direcție, nu mai are nevoie de conflictul din corpul ei, pentru a o motiva. Este o ființă încăpățânată și pasionată. Este obișnuită cu adversitatea dar a încercat să se asemene prea mult cu ceilalți, pentru a fi acceptată. Dar nu așa merg lucrurile, în cazul ei. Acceptarea sa va veni prin exprimarea darului pe care îl are, nu prin acceptarea limitărilor celor din jur. Va fi surprinsă când va descoperi ce cred oamenii despre ea. Munca ei este, după cum știi, o parte din Val (Cele trei valuri de voluntari). A acceptat prea ușor programul de insuficiență și inadecvare, care a fost perfect pentru evoluția umană, dar care nu corespunde puterii din ea și scopului pentru care se află aici. O ajutăm să își schimbe viteza de la mașină, ca să zicem așa, ca să poată face un pas înainte. Ea are viziunea, motiv pentru care a fost aleasă această planetă, unde va vedea că își poate îndeplini misiunea, înțelegând că face parte dintr-o echipă foarte numeroasă.

Ședințele de consiliu la care am dus-o încă se mai desfășoară, în mod simultan. Ele continuă pentru că acea ființă există în continuare în dimensiunile universului și încă mai rătăcește prin ea. Acesta este și motivul pentru care este activat Pământul. E timpul să fie activat pentru că se află în calea acelei ființe și conform directivei de lucru, este nevoie de iluminare.

Când am transcris această sesiune m-am gândit că Pământul nostru este probabil una din planetele cărora li se trimite energie, pentru a creşte lumina. Este una din planetele care au nevoie de ajutor. Se pare că sarcina anumitor voluntari este să răspândească lumina pentru a ajuta la ridicarea vibrației planetei noastre, astfel încât forța întunecată rătăcită să se îndepărteze de ea.

Mesajul de despărțire a fost:

Ea trebuie să știe că este iubită, fără nicio îndoială. Ea este iubită de multe ființe simultane, în realitatea simultană care poate fi în formă umană, dar este conectată la orice formă în care se află. Și deși pe cealaltă planetă celălalt corp se vede ca pierdut, în paralel acest lucru încă nu s-a întâmplat. Și de aceea este important ca ea să știe că misiunea poate fi îndeplinită și că nu este singură. Ceea ce a adus-o aici este iubirea. Am auzit rugăciunile ei, foamea ei, cererile ei, când nu se putea accesa. Nu a fost clar pentru ea ce abilități are, pentru că a văzut atât de multe lucruri şi a fost pe atât de multe planete, încât uneori îi este greu să îşi dea seama ce este ea şi ce nu este ea. Apreciem încă odată contribuția pe care o aduci în viața unor ființe ca ea, faptul că ajuți la ridicarea luminii de pe această planetă și din multe alte lumi.

Capitolul 11

PORTALUL DE ENERGIE

Carol nu a aşteptat să se termine inducţia. Era deja într-o viaţă trecută, când i-am cerut să vadă locul frumos. A descris multe clădiri albe şi complexe arhitecturale situate sus, în munţi. Clădirile erau construite într-o zonă montană în jurul unei serii de cascade şi erau înconjurate de mulţi copaci. Erau clădiri foarte înalte, cu ferestre mici şi vârfuri triunghiulare. Privea scena de sus şi am întrebat-o dacă vrea să coboare, ca să o poată vedea mai bine. „Voi căuta un loc unde să aterizez. (Pauză) Am găsit un loc, dar nu pot coborî. Simt această energie copleşitoare. Vine din mediul înconjurător. Acesta este un loc foarte sacru, care generează o energie puternică."

D: Ai spus că ţi-ar plăcea să explorezi, nu-i aşa?

C: Da, dar îmi e teamă.

Am asigurat-o că este protejată şi că se poate adapta la energie, pentru a nu o afecta.

C: Acum se încălzeşte mai mult. Este foarte puternică. Mult mai puternică decât energia cu care sunt obişnuită.

În cele din urmă s-a adaptat şi a reuşit să găsească un loc în care să coboare. „Există un loc vizavi de cascadă. E din beton şi din dale de ceramică, de culoare gri. Nu e nimeni acolo. Seamănă cu o grădină. Este un loc de unde poţi supraveghea terenul şi cascada. Nu văd oameni. Ar trebui să merg pe o potecă spre clădiri, ca să văd dacă este cineva acolo. Sunt un pic ameţită. Energia este puţin prea mare." I-am spus că se poate adapta şi nu o va deranja în perioada scurtă de timp cât vom fi acolo. A început să se descrie. „Corpul meu este înalt,

de culoare gri. Ochi mari, urechi mici, fără păr. Degete foarte lungi. Nu pot să îmi dau seama de ce gen sunt, dacă am un gen. Dar corpul este foarte agil. E un corp foarte puternic, foarte agil, capabil să se mişte cu viteză."

D: Deci este un corp bun. Ai spus că trebuie să urci pe o potecă?

C: Da, urci pe o potecă. E singura modalitate de a ajunge la clădirea principală.

D: Bine, hai să mergem acolo sus. Cum arată clădirea, când te apropii de ea?

C: (Respiră adânc) Oh... E o energie copleşitoare! E foarte puternică!

D: Cum arată exteriorul clădirii?

C: E foarte înaltă! Partea dinspre mine a clădirii are o culoare gri cu alb. Are prea multă sticlă neagră. (Respiră adânc) Văd o uşă.

D: Vrei să intri acolo?

C: Încerc să ajustez energia. Deschid uşa şi văd nişte scări în spirală. Urc repede pe scări... de parcă aş fi îndrumată acolo. Da. Cineva îmi face cu mâna, de parcă ar spune „Vino pe aici!"

D: Cum arată persoana care face cu mâna?

C: Este invizibilă. E energie pură... o energie albă pură.

D: Să mergem să vedem unde vrea să te ducă. Putem condensa timpul foarte uşor. Unde vrea să mergi? Ce vezi?

C: Nu văd nimic. Dar e clar. E ca şi cum am plutit în sus şi energia nu mai este grea. E doar lumină. Se pare că nu mai sunt în clădire. Plutesc în nori... într-un nor alb.

D: Vezi pe cineva acum?

C: Nu, dar ştiu că ei sunt în spatele meu. M-au adus acolo ca să simt asta. Doar pentru ca să plutesc acolo şi să simt asta. Şi să fiu liberă.

D: Poţi vorbi cu această energie?

C: Ei vor să fiu acolo... doar ca să simt. Pot să pun întrebări, după ce simt. Simt claritate... liniște sufletească... fără obstacole... E prea greu. Și energia îmi înfășoară fața. Nu știu ce înseamnă asta. O întreb. Dar nu o întreb în cuvânte. Pe măsură ce îmi vin în minte întrebările, le comunic telepatic. (Pauză) Întreb despre lumină... despre faptul că sunt acolo. Energia mă acoperă. Mă protejează de la centrul din spate al capului, până în partea din față a capului. Sunt foarte ameţită. Se învârte. Se simte parcă m-aș mișca înainte și înapoi.

D: Îi poţi întreba de ce vor să experimentezi energia?

C: A atinge...a vindeca.

D: Cere-le să explice.

C: Încerc să ajustez energia, pentru a pune întrebarea. Să iubești... să nu îți fie frică să iubești. (Râde) Sunt doi. Ei continuă să îmi facă semne cu mâinile. Ei vor să mă rotesc. Sunt sus în aer și mă rotesc. Încerc să mă adaptez la energie, iar ei vor să mă rotesc. Îmi tot arată cu mâinile, să mă rotesc în sensul acelor de ceasornic. Brațele mele întinse se rotesc. (Am râs amândouă).

D: Întreabă-i: „Unde suntem? Unde este acest loc?"

C: (Râzând) Ei spun: „Acest loc face parte din ceea ce este Divin. Este un fel de portal.” Un portal, un vârtej prin care intră energia. Acolo este stocată energia pentru a te schimba, a te transforma și a fi.

D: Și ce legătură asta are cu clădirile pe care le-a văzut Carol mai înainte?

C: Asta este în interiorul clădirii. Vortexul, portalul este în clădire.

D: Unde sunt aceste clădiri? Este un loc fizic?

C: Nu pot să-l descriu... nu sunt capabilă să merg acolo fizic.

D: Deci nu este un loc de pe Pământ? (Nu) Aceasta e singura cale prin care poţi merge acolo?

C: Corect. Nu poți merge acolo fizic.

D: Îți pot explica ce a fost corpul lung și înalt pe care l-a văzut Carol?

C: Corpul acela a fost folosit pentru a mă duce acolo.

D: Este un corp pe care îl are Carol într-o viață fizică?

C: Da și nu.

D: Cere-le să explice. Pare a fi un corp fizic.

C: Da, a fost fizic, dar a fost folosit doar pentru ghidare. A fost folosit fizic, pentru ghidare.

D: Deci corpul acela nu se mai folosește neapărat, asta vrei să spui? (Da) Părea a fi un corp ciudat. Ea trăiește în acel corp, în altă parte? (Nu) Era doar ceva necesar pentru a ajunge acolo? (Da) Nu putea marge acolo ca Carol?

C: Putea, dar e prea multă energie. Este prea puternică.

D: Și acesta este un portal unde este stocată energia?

C: Da. Un vortex. Este locul în care intră un vârtej de energie care este stocată pentru transformare, pentru ceea ce cred ei că este necesar pentru tine.

D: Când au voie oamenii să meargă acolo?

C: (Râde) Trebuie doar să ceară! Ei spun: „Trebuie doar să ceară!”

D: Trebuie să fie un anumit moment din viața lor când au nevoie de energie, sau ce vrei să spui?

C: Nu, ori de câte ori ai nevoie de asta, poți să ceri.

D: Și apoi poți descărca energia în corpul tău fizic?

C: Ei fac asta pentru o ajustare. Ei fac asta pentru a ajusta energia și percepția. Modul de a gândi.

D: Mă întrebam de ce a trebuit să meargă Carol acolo. Este ceva de care are nevoie în acest moment?

C: Da. Și aceasta a fost o modalitate convenabilă de a o aduce aici.

D: Care este scopul pentru care primește această energie acum?

C: (Râde) Sunt doi și m-au prins de cap. M-au așezat peste capul lor și mi-au spus: „Acum fii unul dintre noi!”

D: Ai spus că energia trebuie să se transforme și să se ajusteze. Carol are nevoie de o ajustare?

C: Da. Avea nevoie să simtă, să înțeleagă cum să simtă, cum să fie, cum să gândească corect... în modul corect. Ea este adaptată acum.

D: S-a acomodat? (Da) Foarte bine. Ai spus că i-au pus capul pe al lor și i-au spus că este unul din ei?

C: „Fii unul din noi.”

D: Ce vor să spună prin asta?

C: Să fii doar iubire, iubire pură.

Începeam să înțeleg de ce se întâmpla asta. Când Carol a venit la sesiune, era foarte deprimată. Ea a spus că vedea numai răul în lucruri și în oameni. Locuia la New York și vedea în jur doar ură și un comportament animalic. Acest lucru îi deformase percepția despre viață și despre oameni. Ei încercau să o facă să vadă din nou binele din oameni. Acesta era motivul ajustării. Au spus: „Va ieși din această stare. Dar trebuie să fie puternică. După ajustare, se va comporta cu iubire.”

D: Acest lucru îi va schimba felul în care vede oamenii. (Da) Pentru că există mult bine în oameni, nu-i așa? (Da) Chiar și într-un loc aglomerat ca New York. (Am râs amândouă).

Când Carol a coborât pe Pământ, a pierdut din vedere de ce se află aici. S-a prins în lumea fizică, în negativitate. Ei știau că are nevoie de ajustare pentru a o readuce pe drumul cel bun, ca să înceapă să vadă altfel oamenii și lumea. Apoi am pus întrebarea la care toată lumea care vine la o sesiune, vrea un răspuns: „Care este scopul ei în viață?”

C: (A chicotit.) Să fie. Să existe și să se bucure de viață.

Pare a fi ceva simplu și au spus-o de multe ori, dar pentru mulți oameni este dificil să înțeleagă și să aplice acest lucru în viață.

D: Ea spune că nu este fericită aici și că tot vrea să se întoarcă acasă, dar nu știe unde ar trebui să meargă. Pur și simplu nu îi place aici.

De câte sute de ori am auzit asta? Am întrebat: „Carol a mai trăit pe Pământ?” Părea a fi unul dintre voluntari.

C: Da, de multe ori.

D: Ai crede că s-a obișnuit cu asta, nu-i așa?

C: Da, dar acum e diferit. A existat un gol. A fost o așteptare sau un gol, apoi a venit aici. Multe vieți. Multe vieți consecutive, apoi a fost în locul dintre ele, apoi a venit aici.

D: Unde a fost ea în acel interval?

C: Am studiat. Am studiat pentru a fi aici.

Pentru mine era evident că se refereau la școlile din lumea spiritului.

D: Dacă a existat un decalaj trebuie să fi fost fericită acolo, făcând asta.

C: S-a simțit confortabil, da.

D: De ce a trebuit să revină aici, dacă îi plăcea să studieze acolo?

C: Pentru a învăța ceva. S-a oferit ca voluntar, pentru a învăța ceva. Pentru a se raporta la ceea ce învăța.

D: Ce este diferit în această perioadă, în care a ales să fie aici?

C: Este mai ușor. Cred că este mai ușor decât în trecut și în viitor. Este ușor, față de cum va fi în viitor. În viitor poate fi mai greu.

D: Ei nu i se pare ușor.

C: Oh, este ușor.

D: Asta a fost, în mare parte, din cauza felului în care privea lucrurile, nu-i așa?

C: Da, dar am schimbat asta.

D: Da, această energie va face o mare diferență. (Da) Acum va începe să vadă binele și frumusețea. Era peste tot în jurul ei, dar nu o vedea. Este adevărat?

C: Foarte adevărat.

Am început să pun întrebările pe care le pregătise ea. Una din întrebări era dacă ar trebui să se mute din New York. Ei au subliniat cu enfază că ar trebui să plece de acolo. Au spus că va fi mai fericită oriunde altundeva, numai să iasă din energia New York-ului. Lucra într-un spital și fiind empat, capta energia negativă de acolo. Aceasta era o mare parte din problema ei, așa că i s-a spus să părăsească acel job. Ea se gândea să meargă la școala veterinară și să lucreze cu animalele. I-au spus că ar fi o alegere excelentă. „Este foarte afectată de energia care iese din oameni. Trebuie să fie precaută și să aibă grijă să se protejeze.”

I-au dat mai multe sugestii şi au lucrat asupra corpului ei fizic. Cele mai multe din simptomele ei erau cauzate de situaţia nefericită de la servici şi de faptul că îşi făcea prea multe griji. Au reuşit să curăţe totul. I-au explicat că multe din problemele pe care le-a avut cu iubitul şi cu părinţii, proveneau din vieţile trecute. Trebuia să ia atitudine, să riposteze şi să îşi exprime sentimentele, şi atunci karma se va rezolva. Înainte să părăsim acel loc energetic special, i-am rugat să îi mai ofere Carolei încă o explozie de energie amoroasă. S-au conformat. După chipul ei zâmbitor, mi-am dat seama că se simţea minunat.

D: Nu a mers într-o viaţă anterioară. Ai crezut că este mai important să o aduci în acest loc energetic?

C: Da. Ea cunoaşte acest loc. A mai văzut locul ăsta.

D: Deci era mai important să o duci acolo, mai degrabă decât într-o viaţă trecută? (Da)

De asemenea, era important să ştim că există acest loc puternic de stocare a energiei, ca să putem merge acolo dacă este necesar, pentru a ne reface propria energie.

Capitolul 12

O SANTINELĂ SINGURATICĂ

Judy a coborât într-un mediu ciudat pe care îi venea greu să îl descrie, pentru că nu semăna cu nimic familiar. A fost la fel de confuză când a încercat să se descrie pe sine. Voi condensa foarte mult conversația, pentru că a fost nevoie de multe întrebări pentru a determina despre ce e vorba. Așa ceva se întâmplă adesea, atunci când clientul nu intră într-o viață trecută normală. Asta se întâmplă din ce în ce mai des. Într-o astfel de situație interogarea devine o artă de a obține informații fără a conduce clientul. Trebuie să las clienții să furnizeze orice informații primesc, ceea ce este dificil, dacă nu se pot raporta la nimic. Dar tocmai acest lucru conferă valabilitate acestui tip de sesiuni. Ar fi mult mai ușor să inventezi o viață trecută tipică (chiar dacă știu că niciuna nu poate fi inventată), decât să explorezi ceva atât de diferit.

Mai întâi a încercat să descrie ce era în jur: trepte din beton, cu grinzi metalice în spatele treptelor. „În vârful treptelor sunt niște platforme mici, din beton. Stau pe platforma de beton și văd sub mine trepte care coboară, apoi sunt alte platforme și alte trepte. Apoi grinzile negre de oțel formează un fel de grilă.” Nu era în corp, ci se privea stând acolo, pe una din aceste platforme. Purta un costum dintr-o bucată, care îi acoperea și picioarele. „Are o culoare urâtă nisipie sau bej, maro sau gri.” Nu își putea vedea fața, pentru că purta o cască cu vizor. Avea și o centură cu mai multe lucruri pe ea. „Centura este metalică și are ceva alb. Nu este doar o centură subțire. Are niște „chestii” pe ea. Sunt un fel de containere. Pe partea de jos a căștii în jurul gâtului, sunt niște chestii care arată la fel ca cele de pe centură. Sunt din metal și au ceva alb. Casca pare să fie atașată la costum cu un fel de curea. Dar nu e ca o cască de motociclist. E oarecum lipsită de formă, pentru că este rotundă în partea de sus și coboară direct până la umeri. Intră în gât, astfel încât capul nu arată ca o minge. Vizorul acoperă fața și este foarte întunecat.” Pe măsură ce se concentra mai mult pe corp, simțea că este masculin. Dar ceva a deranjat-o: „Persoana asta nu se simte a fi foarte prietenoasă”.

J: Nu văd pe nimeni altcineva. Nu prea îmi place locul ăsta. Văd toți acești nori, dar poate e ceață... e o ceață albă în jur. Este ca și cum aceste platforme ar fi

undeva în neant. E întuneric. Am un sentiment de „sfârşitul a toate”.

D: Interesant. Simți că aparții acolo?

J: Aşa ar trebui. Păzesc ceva.

D: Este într-o încăpere?

J: Nu este o încăpere. E cumva suspendat... Nu pot să îmi dau seama unde poate fi așa ceva. Nu are niciun sens pentru mine. Acum văd că mai e ceva. E un fel de clădire de culoare nisipie acolo jos, în stânga mea. E ca şi cum ai fi la nivelul de sus într-un stadion şi vezi treptele astea, care coboară sub tine. În stânga este o clădire ca la marginea unui stadion. Clădirea coboară în pantă, odată cu scările care coboară.

D: Clădirea aceea are ceva de a face cu tine?

J: Ciudat. Clădirea are aproape aceeaşi culoare cu hainele pe care le port.

D: Acest loc este afară? Poți să vezi cerul?

J: Este afară. Cerul este negru, cred că e noapte. Nu e nimeni altcineva prin preajmă.

D: Nu e nimeni altcineva prin preajmă și tu păzești ceva? (Da) Ce păzești?

J: Locul acesta. Simt că este un avanpost sau ceva de genul ăsta, iar eu sunt singur acolo.

D: Ai spus că ai sentimentul că nu erai foarte prietenos.

J: Nu, cred că asta e mai mult pentru că nu sunt foarte fericit acolo. Sunt acolo pentru că trebuie să fiu acolo.

D: Dar dacă eşti numai tu în acest loc, nu te simți singur?

J: Nu ştiu dacă am astfel de sentimente. Mă simt oarecum ca un automat. Stau acolo ca un paznic sever. Dar nu ştiu cine ar putea apărea.

D: Deci asta e treaba ta... să păzeşti locul acela şi să vezi dacă vine cineva? (Da) Dar ai spus că ai senzația ciudată că ar fi suspendat undeva?

J: Această clădire este doar o parte a întregii structuri. Nu știu dacă e suspendată, din cauză că e toată ceața asta albă în jur... și este noapte. E frig.

D: Doar stai acolo, sau te poți deplasa dintr-un loc în altul?

J: M-aș putea mișca. Dar trebuie să stau aici, ca să văd dacă vine ceva.

D: Simți că ești acolo de mult timp?

J: (În șoaptă) Simt că am fost acolo dintotdeauna. Există o parte din mine care „doar face asta”, dar mai există și o parte din mine căreia nu-i place asta. Vreau să se termine.

D: Acolo vin oameni uneori?

J: Nu sunt oameni. S-a întâmplat ceva și de aceea sunt acolo... ceva amenințător. E ceva negru care zboară. Vine din dreapta.

D: Poți să vezi din nou ce s-a întâmplat. Povestește-mi.

J: S-a întâmplat după ce am fost adus acolo. Văd chestia asta neagră care huruie și are lumini aprinse. Este mare și huruie și vine spre mine. Trebuie să trag în ea.

D: Ai arme?

J: Aveam atunci. Nu știu de ce stau acolo și nu țin nimic în mână.

D: Dar la vremea aceea ai avut arme?

J: Da. Am un fel de armă care produce o explozie mare când trage în chestia aia neagră... Este o navetă spațială. Huruie, huruie și este foarte amenințătoare. Nu e mare.

D: De ce simți că trebuie să tragi în ea?

J: Pentru că o amenințare. Pentru acest loc și pentru mine și de asemenea, este ceea ce ar trebui să fac. Pentru a apăra ce e aici.

D: Ce s-a întâmplat când ai tras cu arma?

J: A fost o explozie uriașă albă, portocalie și galbenă. E ca și cum chestia asta

neagră se desface în bucăți, cu multă lumină. S-a destrămat.

D: S-a mai întâmplat așa ceva și altă dată?

J: Da, dar erau mai mari. Aceasta avea lumini mici portocalii.

D: A trebuit să le dobori și pe cele mai mari?

J: Nu, asta a fost înainte. Au venit înainte să fiu eu pe platformă. Dar nu știu unde am fost înainte. Cele care au venit înainte erau mult mai mari.

D: Au existat și alte ființe acolo, pe vremea aceea?

J: Da, eram mulți.

D: Erau ca tine sau arătau diferit?

J: Arătau ca mine.

D: Apoi ce s-a întâmplat?

J: Au venit navele mari și negre, cu lumini portocalii. Erau foarte mari. Au distrus totul. De aceea nu văd că a mai rămas ceva. Nu a mai rămas nimic. Sunt doar treptele... (Vorbea cu un ton pierdut)

D: Deci, când au venit dușmanii, au distrus toate celelalte ființe care erau acolo?

J: Așa trebuie să se fi întâmplat. Nu a mai rămas nimic. De aceea sunt singur. După o vreme am doborât o navetă mai mică. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic. Doar stau aici și aștept.

D: Poate că nu va mai veni nimeni și nu te vor mai deranja.

J: Cred că nu, dar nu se știe niciodată.

D: Dar nu erai acolo, când toate celelalte ființe au fost distruse?

J: Am fost acolo. Am fost. Nu trăgeam în nave.

D: Cum ați fost distruși?

J: Am fost împinși și striviți de ceva care venea din această navă mare și neagră. Un fel de forță care ne-a împins pur și simplu în jos. Și gata. Ne-a terminat. Doar ne-a împins. Văd toate aceste cadavre peste tot. Sunt peste tot! Nu se aud țipete. Navele negre au această forță, pe care o direcționează unde vor. Și pur și simplu doboară oamenii cu ea.

D: V-au distrus în acest fel? (Da) Dar tu cum se face că nu ai fost rănit? Poți vedea din nou ce s-a întâmplat.

J: Eram în acea parte a clădirii unde se află platforma. Eram acolo. Forța nu a ajuns la mine.

D: Te-a protejat clădirea? (Da) Dar ceilalți erau afară?

J: Da. Ieșiseră toți ca să se apere. Eu am alergat înăuntru.

D: Și ai văzut ce se întâmplă, dar nu ai putut face nimic pentru a împiedica dezastrul.

J: Nu, era prea mare.

D: Și după aceea dușmanii au plecat?

J: Da. Dar apoi s-a întors o navetă mică și atunci am tras în ea. Și s-a desfăcut în bucăți și s-a terminat cu ea. Acum stau de pază pe platformă.

D: Stai și aștepți? (Da) Știi de ce au venit și i-au distrus pe toți?

J: E din cauza unui conflict vechi, foarte vechi. Am fost luați pe nepregătite. Nu ne așteptam să vină. Mai târziu au trimis naveta mică, pentru că au vrut să vadă dacă a mai rămas cineva.

D: Asta are sens. Dar ai spus că erai pe planeta asta de mult, mult timp. Ce fel de corp ai? Aș crede că în cele din urmă corpul ar trebui să moară, nu-i așa?

J: Poate. Nu pare că m-am schimbat atât de mult.

D: Acum că ești în corp, poți să vezi din ce este făcut? Ce simți?

J: Nu simt nimic. Pare a fi uman, dar există și ceva inuman în el. E ca și cum ai

pune la un loc o reptilă, o insectă... şi un om.

D: Toate trei sunt combinate cumva? (Da) Trebuie să te hrăneşti cu ceva pentru a rămâne în viaţă?

J: Cred că are legătură cu ceea ce este în această cască...

D: Ai nevoie să porţi casca?

J: Casca este ținută mereu pe cap. Are de-a face cu atmosfera. Și mâncarea intră cumva prin centură, la gât prin cască şi la talie. Nu mestec alimente, nu există nici o activitate de genul asta.

D: Hrana este absorbită cumva, asta vrei să spui? (Da) Atmosfera era așa și înainte de apariţia navelor inamice?

J: Întotdeauna am purtat această cască.

D: Deci a existat întotdeauna o problemă cu atmosfera din acest loc?

J: Cred că da.

D: Când locuiai acolo înainte să se întâmple toate acestea, aveai o familie?

J: Nu cred că avem familii. Sunt doar nişte indivizi separaţi.

D: Atunci cum te-ai reprodus sau cum te-ai replicat?

J: Cred că asta se face într-un laborator.

D: Înainte să aibă loc distrugerea? (Da) Ai spus că nu ai prea multe sentimente, dar ai destule sentimente încât să știi că nu vrei să fii acolo de unul singur.

J: Da, vreau să se termine.

D: Dar oricum te simți obligat să stai acolo și să păzești planeta?

J: Nu știu ce altceva să fac.

D: Ce simți față de cei care au venit și au distrus totul?

J: Nu îmi plac.

D: Deci ai astfel de sentimente.

J: Am şi instinctul de a proteja. Dar când mă gândesc la toţi cei pe care i-am văzut mai demult care erau în viaţă atunci, nu am un sentiment de tristeţe. Nu îmi place să fiu singur, dar nu mă simt ataşat de niciunul din ei.

Am ajuns la concluzia că nu vom putea afla mai mult. Părea o situaţie fără ieşire, care putea continua o perioadă foarte lungă de timp. Aşa că m-am hotărât să îl mut înainte într-o zi importantă, pentru a vedea dacă s-a schimbat ceva în această viaţă monotonă.

D: Este o zi importantă. Ce faci acum şi ce vezi?

J: Este mult mai multă lumină. Stau pe acea platformă şi simt că mă dezintegrez... Mă topesc... Mor.

D: Ai murit dezintegrându-te?

J: Aşa cred. Deja s-a întâmplat şi nu a mai rămas mare lucru pe platformă. E multă lumină.

D: Deci crezi că e timpul să pleci din acel loc? (Da) Ai stat acolo mult timp? (Da) Şi corpul se dezintegrează? (Da) Dar asta nu te deranjează, nu-i aşa? (Nu) Oricum voiai să pleci de acolo. (Da) Şi ce se întâmplă? Doar te dizolvi şi te topeşti?

J: Da. A mai rămas o grămăjoară pe jos. Bănuiesc că este casca, dar acum are o altă culoare. E nisipie cu puţin roşu, albastru şi galben. Sunt doar rămăşiţe.

Probabil că asta s-a întâmplat şi cu ceilalţi care au murit pe acea planetă. El a spus că după distrugere erau cadavre peste tot, dar mai târziu era singur, fără nicio menţiune despre cadavre. Probabil că toţi s-au dezintegrat.

Apoi l-am dus când era deja în afara corpului şi putea privi înapoi, ca să-şi privească viaţă dintr-o perspectivă diferită. Știam că din acea poziţie, vom putea obține în sfârşit clarificări.

D: Ai spus că acesta era un loc ciudat. Era o planetă? Poţi vedea, de unde te afli acum.

J: Da, era o planetă.

D: Ce s-a întâmplat cu atmosfera?

J: Are legătură cu nava spațială neagră. Atmosfera fusese distrusă cu mult timp în urmă, din cauza rivalităţilor dintre cele două tabere.

D: Aceleaşi fiinţe au distrus atmosfera cu mult timp înainte? (Da) Dar nu au ucis toţi oamenii?

J: Nu, pentru că oamenii s-au adaptat. Au creat aceste costume, cu aceste căşti. Modul lor de viaţă s-a schimbat complet. Dar toți au fost creaţi într-un laborator.

D: Cine i-a creat?

J: Cineva care a venit din celălalt loc, cu o navă neagră. El a creat tipul meu de fiinţe. Dar era ceva în neregulă cu asta.

D: Cum arăta persoana care v-a creat?

J: Pare uman. Nu poartă cască. Văd că e om.

D: Dar ai spus că era ceva în neregulă cu ceea ce făcea el pentru a crea fiinţe?

J: Da. Celor de pe navele negre nu le-a plăcut ce făcea el.

D: Nu le-a plăcut că el crea aceste fiinţe? (Corect) Dar de ce a creat fiinţe ca tine? Ce scop urmărea?

J: Voia să creeze un soldat... care să poată lupta... acolo de unde venea el.

D: Să se lupte cu oamenii aceia?

J: Da. Este vorba despre putere.

D: Voia să construiască o armată? (Da) De asta nu le-a plăcut celorlalți? (Da) Deci ai fost construit mai mult sau mai puțin ca un robot? (Da) Așa au fost construite și celelalte ființe? (Da) Dar aveai suflet, nu-i așa?

J: Era ceva viu, da.

D: Asta trebuia să facă parte din plan?

J: Nu s-a putut abține. Nu cred că și-a dorit asta, dar nu s-a putut abține. Însă lucrurile au mers foarte prost.

D: Ce vrei să spui? Cum adică nu s-a putut abține?

J: A mers mult dincolo de ceea ce credea că face. Nu ar fi trebuit să facă asta.

D: El crea roboți. Dar nu intenționa ca ei să fie vii în niciun fel, nu-i așa?

J: Nu dorea asta. Nu.

D: Aveai capacitatea de a gândi, nu-i așa?

J: Da. Cred că a vrut să vadă cât de departe ar putea să ajungă.

D: Ai spus mai devreme că trupul părea a fi o combinație a diferite tipuri de ființe? (Da) Deci nu a fost ceva mecanic, nu-i așa?

J: Nu. Era parțial uman și parțial reptilian și insectoid.

D: Deci a știut cum să combine toate acestea, pentru a crea un tip nou de ființe? (Da) Și când le-a dezvoltat, ele au putut să gândească. A ajuns atât de departe? (Da) A trebuit să vă construiască pe fiecare separat?

J: Nu. A fost prin incubație. Aici intervine partea reptiliană. Erau niște ouă ca niște păstăi, care creșteau în laborator. Dar nu ar fi trebuit să facă asta. A făcut o combinație.

D: Mă interesează cum s-au replicat.

J: Injectează cu ceva și crește ceva ca o reptilă, ca un șarpe într-un ou. Are aceste

păstăi și le injectează. În interiorul păstăilor există plasmă, iar el injectează ceva în plasmă. Este ca un ecran gol. Ori de câte ori injectează ceva, acel lucru se combină cu plasma și creează această „formă”.

D: Deci este capabil să creeze multe forme de acest fel?

J: Da. Face asta cu fiecare din acele păstăi.

D: Dar ai spus că ceea ce făcea nu a fost corect. Era ceva în neregulă cu asta?

J: Așa au crezut cei din celălalt loc și au vrut să oprească totul.

D: Ce intenționa să facă cu aceste ființe pe care le crease?

J: Să le ducă în celălalt loc și să distrugă ce aveau acolo, ca să fie el la putere.

D: Deci își crea propria sa armată? (Da) Crezi că ar fi funcționat?

J: Ar fi putut funcționa, dar intențiile lui nu au fost bune.

D: Deci planeta de unde a venit a aflat ce face? (Da) Și au trimis nava neagră ca să distrugă totul?

J: Da. Și au venit de mai multe ori.

D: Pentru a se asigura că a fost distrus totul?

J: Nu. Prima dată au venit și au distrus atmosfera. Dar el i-a făcut să se adapteze.

D: Aceste ființe păreau destul de rezistente. Se puteau adapta, nu-i așa?

J: Atunci a apărut casca.

D: Inventatorul a fost ucis când atmosfera a fost distrusă?

J: Nu prima dată, când au distrus atmosfera. A murit când s-au întors a doua oară, când i-au ucis pe toți ceilalți. Pentru că ceilalți aveau grijă de supraviețuirea lui. Ei făceau totul, așa că atunci când nu au mai fost, el nu a mai putut supraviețui.

D: Înțeleg. Este un mod ciudat de a o spune, dar el era ca un fel de zeu, care a

creat toate aceste ființe. L-au considerat un zeu?

J: A încercat. El a încercat.

D: A încercat să aibă grijă de ei, așa că se închinau la el ca la un zeu. (Da) Dar apoi a murit și tu ai rămas singur acolo. Cum îl întreţineau și îl ţineau în viaţă?

J: El a conceput totul astfel încât atmosfera din incinta în care locuia, unde crea totul, să îi permită să trăiască. A creat hrana care îl susținea.

D: Deci trebuia să consume ceva?

J: Da.

D: Se pare că a fost un geniu!

J: A fost. Da.

D: Poate că toți ceilalți oameni de pe planeta aceea aveau aceste cunoștințe despre cum să facă aceste lucruri.

J: Aveau.

D: Toți au fost genii, în felul lor.

J: Cred că era foarte, foarte avansat. De acolo a venit. El a crezut că poate face ceva diferit creând aceste vieți, dar s-a întors împotriva propriului popor, pentru a putea fi la putere.

D: Au aflat ce face. (Da) Dar acum ai ieșit din corp. (Da) Ce ai de gând să faci acum? Ai ieșit din corp. Nu mai ești prins acolo, acum.

J: Este minunat să fii liber. Mă simt foarte ușor.

D: Vezi pe cineva? (Da) Văd că zâmbești. Probabil te simți bine că în sfârșit vezi pe altcineva, după atâta timp.

J: Da. (Ușurat) Sunt oameni pe care îi cunosc.

D: Din celălalt loc?

J: De „întotdeauna”.

D: I-ai cunoscut dintotdeauna, vrei să spui?

J: Da. (E copleşit de emoţie) Este minunat.

L-am încurajat să îmi vorbească despre asta. Plângea şi încerca să vorbească, în acelaşi timp.

J: Aici totul e fără efort. Există doar un sentiment minunat de pace! Este foarte uşor şi îi cunosc pe toţi aceşti oameni! Parcă nu aş avea nici o greautate. (În şoaptă) Am venit acasă!

D: Cum arată locul unde eşti?

J: Parcă nu aş avea nici o greautate. Este luxuriant. E pur şi simplu fără efort.

D: Cum arată celelalte fiinţe?

J: Sunt un fel de lumină, dar încă le mai pot recunoaşte. (E emoţionat).

D: Dar ai spus că simţi că ai venit acasă? (Da) A fost o viaţă ciudată, nu-i aşa?

J: Foarte ciudat.

D: Ştii că vorbeşti printr-un corp uman, chiar acum când mi te adresezi? (Da) Acest trup se numeşte Judy, nu-i aşa? (Da) De ce a trebuit să vadă Judy această viaţă?

J: Limitare. Trebuia să ştiu cum te simţi când nu ai de ales.

D: Fără liber arbitru, fără posibilitatea de a alege?

J: Fără ele. Şi în acelaşi timp, să fii conştient că te simţi prins acolo.

D: Era important să cunoască asta, nu-i aşa? (Da) Dar cum se leagă asta cu viaţa pe care o trăieşte Judy acum?

J: În viața de acum ea rămâne blocată într-un sentiment de limitare.

D: Se limitează? (Da) Dar în acea viață, nu a avut de ales.

J: O face şi acum. Se limitează cu convingerile ei limitative. Ea a uitat.

D: Ce a uitat?

J: Că este nelimitată.

D: Mi-ai spus de multe, multe ori că nu există limitări, nu-i așa?

J: Nu există.

D: Și ea a uitat asta? (Da) Deci ea și-a impus limitări? Dar asta fac oamenii, nu-i așa?

J: Da, dar acest lucru nu mai e necesar. Trebuie să-și amintească că există și o altă cale.

D: Povestește-ne despre asta. Vor fi informații utile pentru ea.

J: Are legătură cu ceea ce credem că suntem capabili să facem. Avem abilități extraordinare. Multe dintre aceste abilități nu le folosim, dar le-am folosit înainte.

D: În alte vieți?

J: În multe alte vieți.

D: Am folosit aceste abilități, vrei să spui?

J: Da. Dar acum am uitat. Nu le mai folosim. Acum creăm vieți bazate pe limitări. Acceptăm limitări. Acceptăm atât de multe limitări. Dar nu mai este necesar să acceptăm aceste limitări, acum.

D: Suntem prinși în cultura și educația noastră, și în ceea ce ne condiționează oamenii să credem.

J: Asta trebuie schimbat.

D: Adică în acest moment când lumea noastră se schimbă? (Da) Mulți oameni sunt încă prinși în vechiul făgaș, ca să zicem așa.

J: Mulți, mulți, mulți oameni.

D: Se plimbă ca niște zombi, ca niște roboți. Nu-și dau seama ce pot realiza cu adevărat. (Da) Trebuie să ieșim din asta, nu-i așa? (Da) Dacă ai putea vorbi cu ei, ce le-ai spune? Ce i-ai spune lui Judy?

J: Ești în siguranță. Nimeni nu te va răni acum. Poți să te ridici și să vorbești.

D: Și cum poate ea să depășească aceste limitări pe care și le-a impus?

J: Trebuie să își amintească.

D: Ce anume să își amintească? Cred că aceasta ar fi o informație foarte importantă pentru oamenii din vremea noastră.

J: Să aibă mai puțină rezistență. Ca această culoare maro. Simt această rezistență. E ca și cum s-ar coborî acest voal maro.

D: Nu există niciun motiv să ai acest văl, nu-i așa?

J: Nu. Trebuie să își amintească. Trebuie să își amintească de unde a venit. Trebuie să își amintească locul acela. Ea a venit din acel loc unde totul este foarte ușor și fără efort. Unde este numai iubire, atât de multă iubire.

D: Cum mai este locul acela?

J: Apartenența... este totul!

D: Te referi la locul unde mergem când murim și trecem în lumea spiritului, sau la altceva?

J: Este mai mare. A petrecut atât de mult timp în acea viață, simțind că nu aparținea. Nu făcea parte dintre ei. Dar a uitat de ACASĂ. Acasă nu există apartenență. Doar ESTE. Ea ESTE ACOLO!

D: Dar a ales să vină aici pe Pământ în aceste vremuri, nu-i așa? (Da) Și a intrat într-un corp uman? (Da) De ce a ales să vină aici acum?

J: Ca să trăiască în aceste vremuri și să își amintească. Pentru că a venit vremea „trezirii”. „Ceilalți” se trezesc aici.

D: Am o întrebare despre cealaltă viață, înainte să terminăm cu ea. Păreau a fi niște ființe fabricate artificial, nu-i așa? (Da) Dar cum a putut să intre îl ele o scânteie de viață?

J: A fost o combinație genetică.

D: Sufletul ei era în acel corp. (Da) Deci putem introduce suflet chiar și în ceva fabricat artificial?

J: Dacă luăm materialul genetic, da.

D: Deci asta implică preluarea ADN-ului? (Da) Dacă creezi ceva artificial și sufletul este dispus să intre acolo? (Da) Dar nu a fost o idee foarte bună, nu-i așa? (Râde)

J: Nu a fost bine.

D: Am mai întâlnit cazuri în care ființele erau ca niște roboți și totuși sufletul a ales să intre în ele și să experimenteze.

J: Este posibil.

D: Și oamenii care i-au creat nu și-au dat seama că există o scânteie de viață în ei.

J: Așa ceva se întoarce împotriva ta.

Am început să pun apoi întrebările pregătite de ea. Ne-am referit mai întâi la problemele ei de natură fizică.

J: În acest moment, forma ei fizică este îmbunătățită. Este transformată. ADN-ul și părți din corp. Aceasta s-a făcut pentru a-i spori capacitatea de a comunica nu numai cu cei cu care lucrează pe această planetă, ci și de a comunica într-un sens

mai larg. Avem grijă de corpul ei. Ajustări, rafinări. Toate acestea sunt necesare în acest moment. Sunt mulţi ca ea. Sunt mulţi cei care trec prin schimbări şi ajustări.

D: Asta mi s-a spus că mi se face şi mie.

J: Da. Fără frici.

D: Mi-au spus că îmi fac în mod constant actualizări. Asta vrei să spui?

J: Da. Rafinări.

D: Ajustări care să ajute corpul să funcţioneze aşa cum ar trebui să o facă? (Da) Nu îmi place să vorbesc despre mine, dar asta se întâmplă şi în viaţa mea? (Da) Pentru că lucrurile se întâmplă foarte repede acum.

J: Vei deveni un far prin care lumina se va răspândi foarte departe. Mulţi oameni o văd şi sunt atraşi de ea. Şi se vor înghesui la tine ca o molie la lumânare. Chiar dacă nu au fost conştienţi şi nu i-a interesat aşa ceva înainte, acum constată că vor să facă parte din asta.

D: Înţeleg. De aceea există acum un interes pentru filmele despre cărţile mele?

J: Da, dar nu e vorba numai despre interesul pentru munca ta de pe această planetă, ci şi despre alte forme de viaţă, care sunt atrase de tine. Activitatea ta le atrage atenţia. „O atenţie cu A mare”, ca să zicem aşa.

D: Deci, munca mea pare că se pregătește să se răspândească în lume la o scară mai mare? (Da) Ne dorim să intrăm și în domeniul filmelor și serialelor TV. (Da) Și apar oameni în viaţa noastră, la care nu ne-am gândit până acum.

J: Comunicare. Este vorba despre plantarea seminţelor la o scară largă şi mass-media este modalitatea de a ajunge la mulţi oameni.

D: Deci vom ajunge în vremuri în care se va întâmpla asta? (Da) A trecut mult timp, dar ai spus că acum totul se accelerează, nu-i aşa? Deci oamenii care apar în viaţa mea acum, sunt cei care ne vor ajuta?

J: Da şi chiar mai mult. Amândouă sunteţi mesageri.

D: Asta înseamnă că facem ceea ce ar trebui să facem aici şi nimic nu ne mai poate opri. (Da) Nu mai există limite. Nimic nu ne mai poate opri. Voi spuneţi că s-a întâmplat deja, dar nouă ne place să vedem semne. Nu ne îndoim. Dar ne place să primim semne fizice că ceva se întâmplă cu adevărat.

J: Vă vom trimite semne.

D: Bine. Nu ne spui care vor fi acele semne, nu-i aşa? (Râde)

J: Asta ar strica distracţia!

D: Aşa ai spus. Nu ar mai fi o surpriză!

J: (Cu un glas puternic) Suntem alături de tine! Eşti susţinută. Ai mult ajutor.

Mesajul de despărţire a fost:

Ea este iubită. Să nu aibă teamă de nimic, de amintiri, de încercările trecutului. Sunt doar atât: amintiri. Acum este momentul în care să trăiască. Acum este punctul central, în prezent. Ce eşti, ce crezi. Momentul este ceea ce ai stabilit. Nu trageţi după voi această karmă a lucrurilor inutile. Renunţaţi la ea. Suntem foarte încântaţi să lucrăm cu voi în acest moment, la acest nivel, cu un potenţial atât de interesant pentru această planetă. Este un moment critic. Vei putea fi eficientă numai dacă accepţi misiunea pentru care ai venit aici.

Când încheiam sesiunea, am spus că de obicei chem SC-ul, dar simţeam că oricum am vorbit cu el. Mi s-a spus că NU am vorbit cu SC-ul. Iar eu am răspuns: „Dar aţi avut toate răspunsurile.” Şi ei au spus: „Întotdeauna le avem”.

Capitolul 13

O COLOANĂ DE PIATRĂ

Când Joan a coborât de pe nor, a aterizat într-un mediu ciudat. Se vedea conturul munților, dar o ceață roșie bloca soarele. „Oh! Tocmai am văzut o explozie de lumină! E ca și cum soarele ar încerca să răsară. Dar sub ceața roșie este o culoare neagră. Acolo unde stau eu e atât de întuneric. Sunt înconjurată de întuneric. Oh! E un fulger. Nu este la fel de strălucitor ca Soarele, dar cu siguranță este mai luminos decât mediul înconjurător.”

D: Te afli în acea ceață de dedesubt, care este întunecată?

J: Da, da. E peste tot în jurul meu. E întunecată și grea. Groasă și tulbure...

D: Ca și cum lumina soarelui ar fi blocată?

J: Este. Nu sunt sigură dacă a fost un cataclism sau dacă mă aflu sub ceva.

Când am întrebat-o cum se percepe pe sine, am primit un răspuns ciudat. „Ca o coloană de piatră.” Am cerut mai multe lămuriri.

J: Dacă mă privesc din afară din lateral... arăt ca o coloană de stâncă înaltă și subțire. E o piatră maro, ca pielea tăbăcită. Nu îmi dau seama cât de mare este, pentru că o privesc din lateral. Am senzația de energie, simt că este energie în interiorul ei.

D: Mai vezi așa ceva în jur, sau ești singură?

J: Nu văd altceva decât straturile întunecate ale muntelui și ale coloanei.

D: Cum arată sau se simte pământul?

J: E întunecat, lipicios, stagnant. Ca o mocirlă negricioasă. E peste tot în jurul meu. Iar eu sunt această piatră înaltă și subțire. Nu pare a fi apărut acolo în mod firesc. Cineva a pus-o acolo.

D: În mod normal nu aparţine acelui mediu noroios, în ceață? (Nu)

Era un răspuns neobișnuit, așa că am decis să fac mai multe cercetări. Am pus-o să se deplaseze înapoi în timp, pentru a vedea cum a ajuns să fie acolo.

J: E întuneric. Simt un SUSUR ca și cum ar veni ceva de sus, ca și cum ar fi o materie cenușie care coboară.

D: Unde ești, când se întamplă asta?

J: Sunt în SUSUR.

D: Ce înseamnă asta? Că te mişti?

J: E ca și cum ai fi transportată în apă într-un râu, doar că e gros. Dar nu este greu ca apa.

D: Aș crede că ce e gros este și greu.

J: Este o chestie cenușie, cu o consistență ca de ulei gros. Dar simt că e groasă. E de culoare gri închis ca ardezia. Nu e strălucitoare. Nu e solidă. (Întâmpina dificultăți de descriere) Mă duc SSSS în jos... și curge. Această substanță... acest vehicul. Este un vehicul.

D: Vrei să spui că această substanță este un vehicul?

J: Chestia gri, da.

D: Dar nu este solid, așa cum considerăm că este un vehicul? (Nu) Este un vehicul de tip lichid? (Da) Este foarte mare?

J: Nu există nimic cu care să îl compari, pentru a vedea cât de mare este. Face doar SSSS! Și îmi dau seama că sursa este undeva aici. (Face mișcări cu mâinile)

D: De parcă ar veni de sus? (Da) Care crezi că este sursa?

J: Un obiect negru, metalic şi rotund... rotund ca o ghiulea de tun. Dar este foarte mare.

D: Deci vehiculul apos a apărut din interiorul acestui obiect rotund?

J: Vehiculul este mai mare decât sursa.

D: Şi tu eşti acest bloc de piatră?

J: Nu văd piatra.

D: Atunci cum te percepi? Ai vorbit despre SUSUR. Eşti în el?

J: Observ acest SUSUR.

D: Bine. Încercăm doar să aflăm cum ai ajuns în celălalt loc.

J: Simt că probabil... Acum sunt blocul de piatră şi observ acest SUSUR. Deci poate că sunt în acest stâlp.

D: Credeam că acest SUSUR este un alt vehicul şi te-a adus acolo.

J: Nu simt nicio legătură cu el.

D: Simţi vreo legătură cu obiectul negru rotund?

J: Nu pot decât să îl privesc. E doar o observare detaşată.

D: Deci simţi că eşti în acest bloc de piatră şi îl priveşti pe celălalt trecând?

J: SUSURUL s-a oprit şi pare că se alimentează. Nu văd unde se duce.

D: Deci se alimentează. Nu are nimic de-a face cu tine, atunci?

J: Corect. Simt că sunt doar un observator.

Uneori este greu de înţeles despre ce e vorba, în aceste sesiuni. Încă eram

nedumerită în legătură cu ce era ea și cum a ajuns acolo. Se pare că nu avea nimic de-a face cu celălalt obiect. Semăna mult cu munca de detectiv, așa că am continuat să pun întrebări. Eram hotărâtă să aflu tot ce puteam, despre orice ar fi vorba.

D: Dar ai spus că simți că cineva te-a adus acolo unde ești, în noroi. Nu ești de acolo?

J: Corect.

D: Să vedem care este originea ta. Unde erai înainte să te aducă cineva acolo? Să ne întoarcem și să privim locul unde a luat naștere blocul de piatră. Poți să privești și să înțelegi cum ai ajuns în locul acela.

J: Este o parte a ceva mai mare... Văd niște coloane scoase dintr-o faleză.

D: Faleză? Vrei să spui că e luată dintr-o stâncă sau așa ceva?

J: Este extrasă. Stâncile au diferite straturi. Și unele roci sunt ca niște coloane situate în straturi alungite, iar eu am fost extrasă dintr-unul din straturile de piatră, ca o coloană.

D: Poți să vezi cum ai fost extrasă?

J: Tocmai am fost scoasă.

D: Poți să vezi cine sau ce te extrage de acolo?

J: Nu, nu văd pe nimeni. E ca și cum extragerea s-ar produce de la sine, prin propria voință. Nu văd că ar veni cineva cu mijloace artificiale, ca să o extragă.

D: Deci coloana însăși a vrut să meargă undeva?

J: Da. E ca și cum s-ar da înapoi de acolo.

D: Deci asta s-a întâmplat? S-a îndepărtat de celelalte stânci? (Da) Și apoi te-a transportat în locul cu noroi lipicios?

J: Asta are sensul... (Nu își găsea cuvintele) De colo până colo. Nu existau

vehicule sau așa ceva. A fost doar de colo până colo.

D: Prin propria ta voință?

J: Asta este. Prin voință, da.

D: De ce ai vrut să te muți în alt loc?

J: Un alt punct de observație. O viziune diferită. O percepție diferită.

D: Și ai simțit că trebuie să iei blocul de piatră cu tine?

J: Asta este doar o parte din ființa mea. Vehiculul nostru, poate.

D: Pare un loc destul de ciudat de observat. E mai întunecat decât celălalt loc, nu-i așa?

J: Da, este. Și nu știu dacă sunt sub ceva sau nu. Nu simt că sunt înconjurată de ceva. Nu simt că sunt înconjurată de apă sau noroi. Am sentimentul distinct că sunt separată de mediul înconjurător.

D: Deci doar observi și privești?

J: Da. Observ mediul înconjurător.

D: Deci te-ai putea muta oricând în alt loc, prin propria voință? Este corect? (Pauză)

J: Mă simt blocată!

D: Te simți blocată în acest loc? (Da) Pare a fi un loc întunecat, unde nu se întâmplă mare lucru.

J: Nu există mișcare. Totul stagnează.

D: Dar au fost acolo și alte vehicule, pentru o scurtă perioadă de timp.

J: M-am oprit aici, dar nu am impresia că ar folosi la ceva.

D: Nu avea nimic de a face cu tine. (Nu) Ce faci cu informațiile pe care le observi?

J: Le păstrez.

D: În piatră? (Da)

Nu păream a ajunge nicăieri, așa că am decis să o duc înainte, la o zi importantă. Deși nu îmi puteam imagina cum ar putea fi asta pentru un bloc de piatră care stătea pe loc. Am întrebat-o ce se întâmplă și ce poate vedea.

J: Simt că piatra este încă acolo, dar energia mea a părăsit-o.

D: Nu ai vrut să mai stai în piatra aceea?

J: Am terminat. Observarea mea s-a terminat.

D: Deci a venit timpul să pleci?

J: Cu siguranță da. Piatra rămâne acolo.

D: Ce ai de gând să faci acum?

J: Eu doar plutesc.

D: Cum a fost să fii acel bloc de piatră?

J: Lung... lung și uscat.

D: Fiecare viață are o lecție. Ce crezi că ai învățat din a fi piatră?

J: Totul are o contribuție, oricât de mic ar fi.

D: Ce vrei să spui?

J: Chiar și sarcinile mici sunt o contribuție.

D: O contribuție la ce?

J: La cunoaștere. Nu, nu la cunoaștere. La TOT.

D: Chiar dacă unii oameni nu ar crede că a fost o contribuție?

J: O contribuţie la TOT ceea ce este, da.

D: Încerc să înţeleg. Cum contribui la TOT?

J: Prin extindere. Fiecare experienţă se extinde şi contribuie la TOT. De la cea mai mare la cea mai mică sarcină, totul are valoare şi un motiv.

D: Ce consideri că este TOTUL?

J: TOTUL? (Râde) SURSA! TOATE... terminologia... energia. Hm, este mai mult decât energie. Eternitate. Infinit.

D: Chiar dacă erai un obiect staţionar, ai contribuit cu ceva la totalitatea informaţiei? Asta vrei să spui?

J: Este mai mult decât informaţie. Nu este cunoaştere. Nu este informaţie. Nu mă pot gândi la cuvânt. Este mai mare decât experiența, dar experiența este cel mai bun cuvânt.

Mi-au spus de nenumărate ori că limba noastră este insuficientă pentru a explica aceste concepte. De multe ori au dificultăţi în a găsi cuvintele corecte, așa că fac tot ce pot cu vocabularul nostru limitat.

D: Unii oameni cred că ceea ce fac este neimportant şi nesemnificativ?

J: Este absolut corect.

D: Dar totul are un scop?

J: Totul contribuie.

D: Totul contribuie la „întreg”?

J: La TOTUL.

D: Dar acum că ai ieșit din acea viață, ce ai de gând să faci?

J: Vreau doar să plutesc și să fiu liberă. Eliberată din acea piatră. Nu era nicio mișcare acolo. Vreau doar să respir. Fără restricții. Doar să plutesc eliberată.

D: Știu că îți place asta, dar hai să mergem mai departe și să vedem ce se întâmplă. Unde te duci până la urmă?

J: Văd o lumină multicoloră. Ca o prismă, dar e ca un nor care se mișcă. Este un fel de alb verzui. Nu... nu este Aurora Boreală, dar are acea mișcare ondulată. Și există vene de culoare în ea.

D: Unde crezi că este asta?

J: Pur și simplu este. Nu are un loc. Doar este. Intru în ea. Este confortabil. Doar este.

Nu simțea că mai sunt alții cu ea, dar simțea că este copleșită de emoții. „Îmi vine să plâng, dar nu e un plâns rău. Nu vreau să simt asta.” Și-a pus mâna peste zona inimii, pe piept.

D: De ce nu? Ai spus că e un sentiment bun.

J: Nu e rău, dar nu sunt sigură că este bine.

D: De ce nu e bine?

J: Pentru că este trist.

D: De ce te face să te simți tristă?

J: Nu știu. Dar asta simt.

D: Ei bine, este ceva ce nu puteai simți ca bloc de piatră. Cred că asta e ceva pozitiv.

J: Este un sentiment... care este diferit de a fi în piatră. Atunci nu simțeam. Nu

aveam emoţii.

D: Stai foarte mult timp în aceste culori?

J: Am intrat şi mai adânc în ele. Sunt înconjurată de ele. De o ceaţa ondulată, verzuie şi albă... dar nu e ceaţă. Sunt şi mai adânc în ea. Mă înconjoară. Este un sentiment neobişnuit, dar e un sentiment bun.

Știam din descriere că fie se întorsese la Sursă, fie plecase în lumea spiritului. Uneori descrierea e similară. Știam că în cele din urmă va trebui să părăsească acel loc, așa că am mutat-o înainte când a plecat și am întrebat-o ce vede acum. A întâmpinat dificultăți în a recunoaște și a pune în cuvinte ceea ce vedea, fiindcă nu putea înțelege ce este. Întotdeauna îi spun clientului să facă tot ce poate. Știu că atunci când vor începe să vorbească despre asta, totul va deveni mai clar.

J: Nu știu ce văd. (Chicotește) E ca și cum aș fi într-o peșteră. Dar nu e nimic deasupra capului meu și nu este o intrare.

D: Ce vrei să spui prin peșteră?

J: E întuneric. Există lumină, dar nu e o lumină puternică. Nu e larg deschis.

D: Cum se simte corpul tău?

J: Hmm, seamănă cu o insectă. Parcă ar fi o furnică care se ridică pe două picioare, dar... e mai mare... mult mai mare.

D: Ca trupul unei furnici?

J: (A început să facă mișcări cu mâinile, încercând să o descrie) Da, cu picioare negre. În mod cert, este un lucrător utilitar. Poate să simtă și să vadă. Acest corp are funcţia de muncitor. E strict utilitar. Nu are niciun scop, în afară de îndeplinirea sarcinii sale.

D: Mai sunt şi alţii ca tine acolo?

J: Nu văd pe nimeni. Parcă aș fi la conducere, ca un supraveghetor. Dar nu văd pe alții.

D: Cum te simți când ești acolo?

J: Pur și simplu sunt.

Accesasem o altă viață ciudată. Aș fi putut să o duc mai departe, dar am decis că este timpul să chem SC-ul și să primesc explicații. Cu siguranță, o dusese în vieți foarte neobișnuite, nu în cele banale. Eram curioasă ce însemna totul și cum se aplica la Joan și la motivul pentru care solicitase această sesiune.

J: Valoarea. Totul are valoare. Indiferent ce experiență umană este, dacă este etichetată ca bună sau rea, totul are valoare.

D: A demonstrat că și un bloc de piatră are conștiență? (Da) A spus că era un observator. Asta era treaba ei ca bloc de piatră?

J: A existat un acord.

D: A mai spus că s-a mutat dintr-un loc de unde își avea originea, în celălalt loc ciudat... prin propria voință. Așa s-a întâmplat?

J: A făcut pur și simplu această alegere.

D: Deci s-a transportat dintr-un loc în altul? (Corect) Dar apoi a rămas blocată în al doilea loc.

J: A fost necesar. Era nevoie de ea. A fost necesar.

D: Dar acele vehicule ciudate pe care le-a văzut? Poți explica ceva despre ele? (Pauză) Nu păreau a fi niște vehicule pământești.

J: A fost o preluare. O transmutare a energiei din mediu. Transmutare. (Îi era greu să explice)

D: În acel loc întunecat? (Da) Fă tot ce poți, pentru că mă interesează ce

înseamnă asta.

J: Se face pentru că este necesar. Se transmută.

D: Deci energia întunecată a fost transformată în altceva? Asta vrei să spui?

J: E ca respirația. Inspiri și expiriri, transmutând prin respirație. A existat un proces de eliminare a deșeurilor de pe planeta respectivă.

D: Asta a fost ceea ce a produs straturile... e vorba de deșeuri?

J: A fost distrusă.

D: Planeta a fost distrusă?

J: A fost coruptă și distrusă. Starea sa naturală a fost distrusă.

D: A văzut straturi de negru și roșu. Aveau ceva de a face cu distrugerea?

J: Da. Cel mai bun cuvânt este „poluată”, dar a fost mult mai mult decât poluată. Planeta a fost distrusă.

D: A distrus-o cineva sau ceva?

J: Nu știu dacă a fost din propria voință sau din exterior.

D: Dar se întâmpla ceva care trebuia distrus?

J: Nu, nu trebuia să fie distrusă.

D: Ai spus că starea sa naturală a fost distrusă.

J: Este ca starea naturală a Pământului. Nu este Pământul, dar e ca și cum starea naturală a Pământului a fost abuzată, distrusă și poluată.

D: Până la punctul în care s-a autodistrus?

J: Încă există, dar energia trebuie transmutată. Trebuie curățată... curățată.

D: Când a fost distrusă, existau ființe care trăiau acolo?

J: Cred că da, dar nu erau neapărat ființe fizice.

D: Aveau o altă formă de existență?

J: Da, nu de energie fizică.

D: Solidă?

J: Era o energie conștientă. O energie individuală conștientă. Planeta era populată de energia conștientă a indivizilor.

D: Ei au contribuit la distrugere? Au provocat poluarea?

J: Au fost îndrumați greșit. Este la fel cu ceea ce se întâmplă pe Pământ. Oamenii sunt îndrumați greșit de comportamentul lacom al altora. Nu au recunoscut la timp ce se întâmplă.

D: Deci au sfârșit prin a distruge totul de pe planetă? (Da) Și s-a dus acolo ca să observe ce se întâmplă?

J: Pentru a observa starea de după distrugere.

D: Apoi celălalt vehicul, negru ca o ghiulea de tun, a direcționat această energie pentru a ajuta la transmutarea energiei negative?

J: A distruge... energia distructivă... Corect.

D: Deci a trebuit să fie transmutată înapoi într-o energie normală? (Da) Și acest lucru a fost făcut de acel vehicul rotund?

J: A fost facilitat de vehicul.

D: Dar a durat mult timp până s-a adus planeta înapoi la normal, nu-i așa? (Da) Deci asta a fost una dintre sarcinile acelui vehicul, să facă asta?

J: Și coloana trebuia să observe progresul.

D: Au existat ființe la bord sau în interiorul acelui vehicul?

J: Ființe automate. Ele facilitau operațiunea.

D: Și treaba ei a fost doar să observe și să absoarbă cunoștințele și informațiile? (Da) Dar apoi s-a dus într-un alt loc unde erau multe culori și a spus că avea o senzație ciudată în corp. Unde era locul acela, cu culorile ondulate?

J: Era o stare de început, dar era prea limitativă. Era o stare de energie. O stare de început.

D: Am avut oameni care mi-au descris (nu vreau să îți pun cuvinte în gură), dar am auzit de o stare similară, în care s-au întors acolo unde au început, la Sursă. Este ceva similar?

J: Ar fi o poartă către Sursă.

D: Când au început să experimenteze? (Da) Ea a spus că a avut acest sentiment ciudat în piept. Care era acel sentiment pe care îl trăia? Nu l-a recunoscut.

J: Nu a vrut să plece. Ea nu a vrut să plece.

D: Majoritatea oamenilor nu vor.

J: A fost o separare. Ea nu a vrut să se despartă.

Am auzit asta de multe ori, când oamenii se întorc la Sursa din care ne tragem cu toții. Ei experimentează o iubire și unire atât de mare, încât nu vor să plece și să se întoarcă în planul fizic. În timpul unei alte sesiuni, SC a spus: „I-am dat doar o mică idee despre cum este acolo. Dacă i-am da mai mult, nu ar mai vrea să se întoarcă în planul fizic". Uneori este necesar să-i reamintim clientului de unde a venit și unde ne vom întoarce cu toții în final.

D: Dar apoi s-a dus într-un loc unde a crezut că arată ca o furnică mare. Poți să-i explici ce e asta? Încercăm să o ajutăm să înțeleagă.

J: În activitatea de funcționare, există asistență.

D: A spus că simțea că este un muncitor.

J: Rolul său de atunci era să supravegheze și să asiste, dar nu era o supraveghere severă, ci mai degrabă o supraveghere blândă și îndrumătoare.

D: Bine. Ce voiai să-i spui lui Joan, arătându-i aceste lucruri?

J: Totul contează! Totul contribuie!

D: Joan a avut multe vieți ca ființă umană?

J: Prea multe. (Râde)

D: Mă gândeam că a avut numai vieți de acest fel și aceasta ar fi prima dată când a fost om. (Chicotește) Dar nu este adevărat?

J: Nu. A avut multe vieți umane. A obosit. Detestă să fie umană.

D: De ce a obosit?

J: Se atașează prea mult. Ea experimentează totul. (Ezită) Cineva îi spune o poveste și ea trăiește acea poveste. Orice. (Se lupta să își găsească cuvintele) E copleșită. Să vedem dacă pot să explic. Experiența ei nu este doar experiența ei, dacă înțelegi ce spun. Experiența altor oameni este și experiența ei.

D: Este prea empatică? Acesta este cuvântul? (Da, da) Nu este niciodată bine să fii prea empatic.

Aceasta este una dintre problemele pe care le au mulți vindecători și lucrători energetici. Ei devin prea empatici cu clienții și preiau problemele și simptomele fizice ale celorlalți.

J: Da. De asta a obosit. Ea poate auzi un lucru și apoi îl experimentează. E ca și cum ar încerca să experimenteze totul, ca să nu fie nevoită să se mai întoarcă aici. (Râde)

D: Da, am mai auzit asta. (Râdeam amândouă) Dar a spus că nu înțelege emoțiile.

J: Devin mai mult decât copleşitoare. Este prea mult. Empatia este prea mare.

D: Am crezut că nu a mai fost niciodată într-un corp uman, pentru că nu înţelegea emoţiile.

J: Ea este a tuturor şi poate că nu ştie cum să se separe de ceilalţi.

D: Asta are sens. A mai spus că nu a experimentat niciodată iubirea. Nu o înţelege. Cred că a experimentat-o, dar pur şi simplu nu o înţelege. Este corect?

J: Se teme că ar fi ca ultima picătură din pahar, că ar fi mai mult decât ar putea duce.

D: De aceea se ţine departe de ea? (Da) Ea numeşte ceea ce a experimentat, „sinucidere emoţională”.

J: Avea nevoie de o pauză. Au venit prea multe emoţii şi au copleşit-o. Dar a depăşit asta acum.

Apoi a venit timpul să punem întrebarea „eternă”, la care toată lumea vrea să afle răspunsul: „Care este scopul meu în viaţă?”

J: E nedeterminat.

D: Nu a venit cu un plan?

J: A venit pentru a ajuta. Ea schimbă energia.

D: Cum schimbă energia?

J: Parţial prin intenţie şi parţial realizând o conectare, ca atunci când pui o cheie în broască. Apoi o întorci şi broasca se deblochează.

D: Dar ea nu ştie în mod conştient că face asta?

J: Bănuieşte. Dar nu îşi acordă suficient credit.

D: Ea schimbă energia acolo unde locuiește, sau cum face?

J: Oriunde ar fi. Nu contează unde locuiește. Schimbarea energiei. Este asistență. Ea ajută la schimbare.

D: La schimbarea care vine sau la ce?

J: Suntem deja în procesul de schimbare. Ea ajută energia. O înalță. Ridică vibrațiile prin conștientizare și alegere.

D: Și face asta pentru a ajuta întreaga planetă? (Da) Explică ce vrei să spui prin schimbare. Am auzit atât de multe despre ea.

J: Întotdeauna există o schimbare care se face într-un mod natural. Este o schimbare constantă. Schimbarea de acum înseamnă vibrații mai ușoare, mai ușoare. Să vedem. Schimbarea în direcția de evoluție... și o „frecvență de vibrație mai mare". Este complexă. Frecvența. Evoluția este mișcarea înainte.

D: Mi s-a spus că momentul în care trăim este foarte important.

J: Este esențial.

D: Bine. Perioada în care trăim chiar acum este esențială. Cu toții ne-am oferit ca voluntari și am venit aici pentru a face diferite treburi. Acesta este scopul ei?

J: Pentru a ajuta, da. Ea ajută la schimbarea energiilor.

D: Dar ea nu trebuie să facă nimic în mod conștient? Oamenii întreabă: „Ce ar trebui să fac?" (Râde)

J: Intenția conștientă îi ajută pe cei care sunt dispuși și deschiși să fie asistați. Deci este aceeași monedă... doar cealaltă față a ei.

D: Pentru că nu poți face pe nimeni să facă ceva ce nu vrea.

J: Exact. Da.

D: Voia să știe dacă ar trebui să lucreze cu cristalele, deși îi este frică de energie.

J: Da. Lucrul cu cristalele o va ajuta să depășească frica asociată cu puterea. Va

fi fascinată de ele şi i se vor părea interesante. Va fi deschisă faţă de ele şi va şti cum să lucreze cu ele. Singurul lucru de care are nevoie este acest interes faţă de cristale. În ceea ce priveşte pregătirea... va învăţa singură ce să facă.

D: O altă întrebare era cum să aibă o legătură mai clară şi mai personală cu tine? Poate face asta la nivel conştient? Cum te poate contacta?

J: Doar să fie atentă şi să nu îşi facă griji de genul: „Oare fac asta bine? Există o modalitate mai bună de a face asta?" Doar să fie atentă.

D: I-am spus că oricum vorbeşti mereu cu ea. (Da, da.) Meditaţia este o modalitate bună?

J: Asta o ajută să se relaxeze, să fie mai deschisă.

D: Cum va putea să distingă dacă vorbeşte cu voi sau cu propriul ei ego?

J: Ea ştie. Ştie deja. Să aibă încredere în cunoaşterea pe care o are. Să aibă încredere în ea şi să îşi permită să se conecteze, mai degrabă decât să fie analitică în privinţa asta.

SC a răspuns apoi la întrebări de natură personală, despre relaţiile de familie. Am trecut apoi la problemele de natură fizică. SC a spus că principala ei problemă era că îşi făcea griji, în mod inconştient. Acest lucru cauza o mare parte din disconfortul fizic, din diferite părţi ale corpului ei.

J: Ea bănuieşte, ştie că există o legătură, dar nu ştie exact ce. Ea ştie că semnalul este acolo, dar nu ştie spre ce arată semnalul. O putem ajuta arătându-i că prin respiraţia ei se face o eliberare. Este uşor, atâta timp cât nu ia înapoi ce a eliberat. Se pierde în amănunte şi îşi face griji în legătură cu ele.

D: Deci ea creează lucrurile pentru care este îngrijorată?

J: Da. Ea înţelege foarte bine: „Ieşirea de pe cale". Putem uşura tensiunea, dar rămâne în sarcina ei să nu se întoarcă înapoi. A conştientizat că nu trebuie să îşi forţeze muşchii şi că trebuie să fie mai blândă cu propriul ei corp. Devine din ce

în ce mai conștientă că are un corp bun și este foarte recunoscătoare pentru el. O servește bine.

Joan avea câteva întrebări de curiozitate. Voia să afle informații despre trei lumini aurii într-o formațiune triunghiulară, pe care le văzuse pe cer cu un an înainte.

J: Era o singură navă, care era de fapt interdimensională. În starea ei de a fi din acel moment, ea a surprins mișcarea.

D: Era genul de vehicul care intră și iese din dimensiuni? (Da) De ce i s-a permis să îl vadă în acel moment?

J: A fost o validare a ceea ce știe. Uneori are nevoie de validare. Nu atât de la alți oameni, ci de o validare a adevărului ei. Asta are mai multă valoare pentru ea, decât validarea de la alți oameni. Atunci știe că este ceva real.

D: Mai are o întrebare despre ce s-a întâmplat cu ea când era la Machu Picchu, în 2008. Știi la ce mă refer? (Da) Îi poți explica?

J: Atunci am spus: „Introducem cheia în broască". Cheia a intrat în gaura cheii și s-a întors. Să vedem dacă „a deschis sau a încuiat ușa". Energia ei a fost cheia deschiderii. A fost o deschidere, o schimbare pentru a deschide o energie într-o altă dimensiune. Ceva ce nu putem vedea, ca oameni. A deblocat o energie.

D: De ce a trebuit să fie deblocată în acel moment?

J: Pentru a ajuta schimbarea, transformarea. A fost o activare.

Mesajul de despărțire a fost:

J: Ea este iubită. Totul e bine, așa cum trebuie să fie.

D: Deci nu folosește la nimic să îți faci griji?

J: Nu. Este mult mai bine să îţi consumi altfel energia, decât să te îngrijorezi. Există modalităţi mult mai bune de a-ţi consuma energia.

Capitolul 14

UN OBSERVATOR TRIMIS SĂ AJUTE PĂMÂNTUL

Când Maggie a intrat în scenă, putea să vadă doar culori. „E o culoare ca de vin rubiniu. Înainte exista un fel de tunel auriu portocaliu, dar acum este doar o culoare în jurul meu. Mă uit la ea, dar fac și parte din ea. Nu mă pot vedea deloc. Parcă aș fi în spațiul cosmic. E ca aerul. Nu e solidă. Parcă aș pluti în ea. Sunt înconjurată de ea. Nu îmi e nici frig, nici cald. Nu văd mare lucru, dar știu că sunt acolo."

Acest lucru se întâmplă din ce în ce mai des acum. Persoana simte că nu are un corp și este doar o parte din tot. Eu pur și simplu pun întrebări și informațiile vin. Apoi a început să vadă cerul albastru și niște nori. Părea că se uită în sus la ei. Apoi licăriri de nisip roșu. „E un teren destul de accidentat. Nu știu dacă sunt stânci sau copaci, dar nu e plat. Este destul de accidentat."

D: Pare a fi pustiu.

M: Da, cam așa se simte. Pare a fi gol. În mare parte sunt doar pietre și nisip și... niște bolovani, cred. Nu cred că există plante sau altceva.

Am rugat-o să se uite în jos la ea însăși. „Nu pot spune dacă sunt om. Nu știu dacă trebuie să ating pământul sau... aș putea să mă mișc fără să pășesc. Mă pot deplasa peste suprafața solului, fără să fie nevoie să o ating. Cred că există niște pietre de munte care urcă în sus, care sunt înguste și ascuțite. Pot să merg acolo și să mă uit la ele."

D: Vrei să mergi acolo?

M: Da, cred că vreau să mă uit și să văd ce sunt. Sunt niște formațiuni stâncoase înalte, drepte și ascuțite. Au niște vârfuri ca un con.

D: Vrei să spui că pietrele au vârfuri ascuțite? (Da) Sunt multe pietre ca acestea?

M: E o zonă întreagă așa. O altă parte arată ca niște copaci sau vegetație în creștere, dar are un aspect țepos. Nu arată ca niște copaci adevărați, arată ca niște fire de păr uriașe, care cresc.

D: Nu sunt ca frunzele normale, vrei să spui? (Nu) Sunt mulți astfel de copaci?

M: Da, sunt destul de mulți. E un loc care este... pur și simplu gol.

D: De parcă nu ar locui nimeni acolo?

M: Da, cred că nu era nimeni acolo.

D: Simți că ești acolo?

M: Doar mă uit la asta. Mă uit în jur și observ. Nu cred că merită să merg acolo... Nu e nimic acolo.

D: Deci crezi că ai văzut destul. Vrei să mergi în altă parte?

M: Da, cred că da. Cred că pot să zbor și să ajung unde vreau. Doar măresc destinația și sunt acolo!

D: Nu trebuie să fii într-un vehicul?

M: Nu. Doar măresc destinația, când vreau să merg.

D: Așa ești liberă. Fără restricții. (Da) Este un sentiment minunat, nu-i așa? (Da) Faci asta de mult timp?

M: Mă simt mai degrabă ca un copil, dar poate că am mai făcut-o. Simt că întotdeauna am făcut asta. Mă simt ca un copil care explorează peste tot.

D: Crezi că ai avut vreodată responsabilități, sau ai fost întotdeauna liberă?

M: Nu pot spune ce a fost înainte.

D: Ai fost vreodată într-un corp fizic?

M: Nu pare a fi un corp. E mai degrabă un cerc de energie sau așa ceva.

D: Și nu îți spune nimeni ce să faci?

M: Nu cred că există cineva pe care să-l cunosc.

D: Ai auzit de planeta Pământ? (În mod cert, acest loc nu părea a fi Pământul.) (Da) Ce știi despre el?

M: E frumos!

D: Este aproape de locul unde te afli pe acea planetă, unde copacii arată ciudat?

M: Nu știu cât de aproape este.

D: Nu contează. Poți merge oriunde vrei. Dar nu ai avut niciodată vreun motiv să mergi pe Pământ?

M: Nu. Pot să văd Pământul deasupra mea și mă întristează.

D: Ești un observator, nu-i așa? (Da) Doar privești și acumulezi multe informații? (Da)

Se pare că spiritul poate face ce dorește, până când se implică în planul fizic. Apoi odată intrat în roata karmică, se supune unor restricții.

D: Și trebuie să te întorci undeva și să raportezi cuiva?

M: Cred că trebuie să mă întorc undeva, dar nu sunt sigură unde este. Cred că mă duc și privesc. Încerc să înțeleg, apoi mă întorc și vorbesc despre asta. Așa cred. Îmi place să mă uit peste tot. Încerc să înțeleg cum merge totul. Dacă totul este în regulă sau nu.

D: Este o mare responsabilitate, nu-i așa?

M: Da. Când lucrurile nu merg atât de bine, mă întristez.

D: Ce te întristează?

M: Unele dintre creaturi, unele dintre animale, mor... Ele mor.

D: Pe unele planete, vrei să spui?

M: Nu, pe Pământ.

D: Ele nu mor și în alte locuri?

M: Da, dar Pământul pare a fi diferit.

D: Și asta te deranjează? Te întristează?

M: Simt că iubesc Pământul prea mult. Se întâmplă multe lucruri aici.

D: Dar unele dintre aceste lucruri sunt normale, nu-i așa? Oamenii trebuie să trăiască. Uneori trebuie să le facă rău animalelor, nu-i așa?

M: Pare a fi normal, dar este anormal. Pământul este o persoană. Poate că va reuși să se vindece.

D: Ai spus că uneori trebuie să te întorci undeva și să raportezi ce ai văzut? (Da) Cum este locul acela?

M: Nu sunt sigură. Cred că este departe de locul în care mă aflu. Cred că există și alte ființe sau oameni acolo, care trebuie să știe ce se întâmplă aici.

D: Ei nu pot merge să vadă?

M: Cred că ei rămân acolo și alți oameni merg și află diverse lucruri, apoi se întorc și le spun.

D: Deci faci o treabă importantă, nu-i așa?

M: Da, cred că da.

D: Faci ceva valoros. Aduci informații înapoi. (Da) Cum arată acești oameni? Ființele la care te întorci, cărora le dai informațiile?

M: Par a fi foarte înalți. Au robe, dar nu par a avea un chip. Par a fi foarte calmi.

Vor să facă lucruri bune, pentru ca totul să fie bine. Eu nu sunt ca ei, dar se pare că lucrez cu ei.

D: Unde trebuie să mergi mai departe?

M: Cred că merg și observ, apoi mă întorc. Am mai fost în alte locuri, dar Pământul este cel mai bun loc.

D: Ți-ai dori vreodată să mergi să trăiești pe Pământ și să stai acolo?

M: Da, este unul din locurile mele preferate.

D: Dacă ai face asta, ar trebui să fii într-un corp fizic, nu-i așa?

M: Da.

D: Dar atunci nu ai mai fi un observator care zboară prin preajmă. Ar trebui să intri într-un corp fizic, nu-i așa? (Da) Ce părere ai despre această idee?

M: Cred că asta este. Nu pot să fiu peste tot, așa că ar trebui să fiu într-un singur loc. Trebuie să mă hotărăsc.

D: Te ajută cineva să iei o decizie?

M: Nu. Trebuie doar să cer asta și să intru acolo.

D: E o decizie mare. (Da) Crezi că ți-ar plăcea să fii într-un corp fizic?

M: Cred că asta face parte din motivul pentru care sunt atât de tristă. Pentru că unii din ceilalți oameni care au fost aici au plecat, iar eu sunt aici fără ei. (E copleșită de emoție)

D: E în regulă să ai emoții. Încerc să înțeleg. Ce vrei să spui prin „ceilalți”?

M: Aici sunt oameni cunoscuți.

D: Te referi la cei care se ocupă cu explorarea și observarea?

M: Nu, oamenii care sunt pe Pământ. Uneori e așa de trist. Toți mor. Bătrânii mor. Trăiesc atât de puțin.

D: Durează puțin față de ceea ce făceai înainte? Făceai asta mult, mult timp, nu-i așa? (Da) Dar când te afli într-un corp fizic trăiești o perioadă scurtă de timp? (Da) De asta este trist? Dar ai putea învăța multe în trup, nu-i așa?

M: Da. Doar că... durează atât de puțin!

D: Dar nu este așa și pe alte planete din univers?

M: Pare atât de rapid pe Pământ. Nu durează foarte mult. Nu contează cât de frumos este. Durează doar puțin timp.

D: Trebuie să faci tot ce poți, într-un timp scurt? (Da) Ești conștientă că vorbești printr-un corp fizic acum? (Da) Deci ai decis să vii și să intri într-un corp fizic? (Da) Te-a sfătuit cineva înainte să intri în acest corp?

M: Cred că m-au sfătuit ființele înalte. Au vrut să vin, și am făcut-o.

D: Ți-au spus de ce?

M: Ca să le spun ce este potrivit pentru planetă.

D: Ești în continuare un observator și raportezi?

M: Da, trebuie să le dau un raport. Despre forța vitală a planetei, cum devine mai puternică sau mai slabă. Trebuie să mă conectez cu Pământul și să-i simt forța, ca să le pot raporta.

D: Maggie acumulează toate aceste informații. Când își prezintă raportul?

M: Cred că mai are multă muncă de făcut. Ea trebuie să muncească mult mai mult în această viață, înainte de a sosi timpul să se întoarcă.

D: Deci doar acumulează cunoștințele și le păstrează până atunci? (Da) Nu prezintă un raport în timp ce își trăiește viața pe Pământ?

M: Nu, nu cred.

Am întrebat dacă Maggie a mai avut alte vieți pe Pământ. A fost copleșită de emoție și nu a vrut să răspundă. Simțeam că am mers cât de departe se putea, așa

că am întrebat dacă ar fi în regulă să chem pe altcineva pentru a răspunde la întrebări, iar ea şi-a dat permisiunea. I-am mulţumit şi am chemat SC-ul. Desigur, prima întrebare pe care o pun întotdeauna este de ce a ales să îi arate lui Maggie această viaţă.

M: Ca să ştie de ce este aici. Ea trebuie să ştie asta. Trebuie să ştie că este aici pe această planetă, pentru a înţelege cum poate fi ajutată planeta.

D: Deci planeta are nevoie de fiinţe ca Maggie care să o ajute?

M: Da. Are nevoie de multă dragoste. Ea a fost aici, dar nu a acordat suficientă atenţie. Trebuie să fie mai serioasă în privinţa asta. Trebuie să fie mai serioasă în ceea ce priveşte îngrijirea planetei.

D: Deci a fost trimisă ca să aibă grijă de planetă, într-un corp fizic?

M: Da, aşa este.

D: Ea îşi îndeplineşte misiunea?

M: Cum de a fost distrasă atât de mult?

D: Ştii cum sunt oamenii. Asta fac ei. (Da) Dar de obicei când se întrupează acest tip de spirit, nu are copii, nu-i aşa?

M: Asta e partea cea mai grea.

D: Am descoperit că de obicei nu vor să aibă copii, pentru că astfel s-ar prinde aici.

M: Da, aşa este.

D: Dar ea are mulţi copii.

M: Da, asta o întristează uneori. Când se gândeşte că a făcut aşa de mulţi copii.

D: Nu s-a gândit că îşi va face karma, dacă va avea atât de mulţi copii?

M: Cred că nu s-a gândit la asta. Ea doar crea, crea, crea.

D: Da, pentru că a crea face parte din viața de pe Pământ. (Da) Ei bine, ea ar vrea să facă mai mult acolo unde locuiește, în Canada. Poți să-i spui ce ar trebui să facă?

M: Trebuie să ajute oamenii să înceapă să simtă Pământul, astfel încât să poată ajuta la repararea Pământului, pentru ca Pământul să fie din nou puternic. Oamenii pot să ajute Pământul. Sarcina ei este să cunoască oameni care pot ajuta Pământul, care să îl înțeleagă și să se conecteze la el, ca să poată ajuta Pământul. Este un proiect atât de mare. Uneori pare prea mare pentru ea. Dar cred că ar putea să o facă.

Probleme de natură fizică: Maggie avea bufeuri de câțiva ani: „Trebuie să consume mai puțină cafea. Cofeină și cafea. La fel și cu alcoolul. Și îngrijorarea poate avea ceva de-a face cu asta. Poate apela la unele tratamente hormonale, dar trebuie să se asigure că are un medic bun, care să monitorizeze situația. Un tratament natural. Fără medicamente. Ele provoacă mai multe probleme." Era îngrijorată pentru inima ei, dar disconfortul era cauzat de excesul de lichid care se întorcea în ganglionul limfatic din acea parte a corpului. SC a drenat lichidul, lăsându-l să părăsească organismul în mod natural.

Mesajul de despărțire a fost:

Bucură-te de viață și lasă lucrurile să curgă. Nu te îngrijora pentru ceea ce crezi că se va întâmpla sau pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. Înaintează pas cu pas. Nu te opri. Mergi mai departe. Asta e tot ce trebuie să faci. Doar mergi mai departe. Nu te opri. O poți face. Misiunea poate fi realizată. Doar mergi mai departe.

* * *

Într-o altă sesiune făcută în martie 2012 cu Manuel, vorbeam cu SC-ul. Completasem toate întrebările pregătire de el și făcusem vindecarea corpului.

D: Mai are o singură întrebare de curiozitate. Vrea să știe despre Soare. Soarele este o „poartă stelară” universală?

M: Da, are dreptate.

D: A spus că a văzut ființe venind și ieșind din Soare.

M: Da, îi vede tot timpul.

D: Ce sunt acelea?

M: Sunt nave interplanetare. Nave care ne vizitează. Reglează atmosfera și Soarele.

D: Reglează Soarele? (Da) Dar pot să lucreze la Soare? Este foarte fierbinte.

M: Nu, asta cred oamenii.

D: Deci nu le deranjează vehiculele?

M: Nu. Sunt făcute pentru asta.

D: Dar ai spus că ajustează Soarele?

M: Da. Activitatea Soarelui a fost neregulată și au fost o mulțime de furtuni solare, iar Soarele trebuie să își ajusteze frecvența pentru a aduce Pământul în noua dimensiune.

D: A fost dezechilibrat, ca să spunem așa?

M: Da, și asta ar fi generat multe dezastre.

D: Mulți oameni spun că există erupții pe Soare care vor arde Pământul și vor distruge Pământul.

M: Asta se întâmpla.

D:De asta au făcut ajustări?

M: Da, pentru a-l controla.

D: Au puterea să facă asta cu maşinile lor?

M: Da, o fac.

D: Noi credem că Soarele este atât de fierbinte, încât nimic nu s-ar putea apropia de el.

M: Nu aşa vedem noi lucrurile. Nu este aşa.

D: Cum este de fapt Soarele?

M: De fapt, acolo este frig.

D: Ştii cât de curioasă sunt. Întotdeauna vreau să aflu mai multe. (Râde) (Da) Spui că este frig, dar vedem foc care iese din el.

M: Da, asta este iluzia pe care o creează.

D: Cu toate acestea, căldura menţine viaţa pe Pământ.

M: Da. Razele Soarelui. Radiază şi emite raze care creează căldură, înainte de a ajunge pe Pământ. De aceea pare că este foarte cald, dar razele care coboară se încălzesc pe măsură ce ajung pe Pământ.

D: Deci când vin de fapt de la Soare, nu sunt fierbinţi?

M: Nu. Ei ajustează frecvenţa înainte de a ajunge pe Pământ, astfel încât să se potrivească cu mediul său.

D: Dar s-a dezechilibrat şi trimitea prea multă radiaţie? Este corect?

M: Da. Ei ajută planeta.

D: Mi s-a spus că există fiinţe care trăiesc în Soare. (Vorbesc despre asta în capitolul 29 din Universul convolut, Volumul patru.)

M: Când treci dincolo, da.

D: Dar aşa ceva pare imposibil. Noi credem că Soarele este atât de fierbinte.

M: Pe dinăuntru, da.

D: În interiorul Soarelui? (Da) Deci există ființe care trăiesc acolo? (Da) Și căldura nu îi deranjează, pentru că nu e direct la suprafață?

M: Poți călători în alte universuri. Este o stație multi-univers. Ori de câte ori trebuie să facă vreo ajustare sau schimbare de frecvențe pentru a nu fi afectat un alt univers, se duc acolo și își fac treaba, apoi se întorc la stație.

D: Pentru ca echilibrul celorlalte universuri să nu fie deranjat? (Corect) Deci se întorc la Soare pentru a-și obține instrucțiunile sau informațiile? Asta vrei să spui? (Da) Apoi ies ca să se asigure că celelalte universuri sunt în regulă?

M: Fac același lucru și cu alte sisteme planetare.

D: Asta înseamnă că Soarele este de fapt un fel de bază?

M: Da, pentru cei care echilibrează sistemele.

D: Deci este o Poartă Universală Stelară, ca să zicem așa. Unii oameni cred că există baze pe Pământ și sub Pământ.

M: Da, în interiorul Pământului există civilizații.

D: Dar pe lună?

M: Și acolo. Pe fața opusă a lunii.

D: Pe fața opusă a lunii, care nu poate fi văzută de pe Pământ?

M: Corect. Există structuri și civilizații acolo.

D: Dar ni s-a spus că pe acea parte a lunii este prea frig ca să se poată locui.

M: S-au făcut ajustări.

D: Deci ei trăiesc de fapt în toate aceste locuri? (Da) Și monitorizează totul? (Corect) Urmăresc totul? (Da) Dar mi s-a spus că nu pot interveni.

M: Depinde. Ei nu intervin direct. Ei sunt Observatorii. Manuel este una din aceste ființe.

D: Din cele care lucrează pe Soare sau de alt fel?

M: Din cele de pe Soare.

D: El lucrează cu ei? (Da) Asta confirmă ceea ce mi s-a spus, că de fapt facem multe lucruri în acelaşi timp? (Da) Deci, în timp ce lucrează cu ei, trăieşte şi în trupul lui Manuel. (Da) Pentru noi e oarecum greu de înţeles, dar am mai auzit de suflete care trăiesc în două locuri.

M: Da, de aceea oamenilor le vine greu să-l înţeleagă. E greu mai ales pentru apropiaţii lui.

D: Nu cred că face parte din unul din cele Trei Valuri pe care le-am mai întâlnit, nu-i aşa?

M: Nu. El nu este pe deplin conştient de aceste lucruri. El trebuie să ajute. Vom continua să ajutăm.

În munca mea a devenit evident că există multe tipuri de fiinţe care au venit pe Pământ pentru a ajuta, în această perioadă crucială. Unii participă activ, iar alţii stau pe margine şi îşi oferă energia într-un alt mod. I-au spus că era foarte familiarizat cu lucrul cu energia, pentru că era una dintre aceste fiinţe. Acesta era scopul lui în viaţă. De asemenea, trebuia să folosească energia pentru a finaliza o maşină de energie, la care lucra. I-au dat multe sfaturi despre acest dispozitiv solar, care va folosi energia Soarelui. Cine ar fi fost mai potrivit să facă asta, decât cineva care făcea parte din acel grup?

Secțiunea 4

NOI CREATORII

Capitolul 15

O ALTFEL DE PERCEPERE A LUI DUMNEZEU

Deşi în munca mea m-am obişnuit cu lucrurile neobişnuite şi ciudate, această regresie mi-a prezentat cea mai ciudată percepere a lui Dumnezeu pe care am întâlnit-o vreodată. Ea ilustrează faptul că convingerile şi aşteptările persoanei pot juca un rol important în ceea ce accesează şi ceea ce vede. Asta nu înseamnă că percepţia lui Robert a fost greşită sau incorectă. Înseamnă doar că a văzut lucrurile dintr-o perspectivă diferită. În mod normal atunci când într-o sesiune persoana se întoarce la Dumnezeu, îl vede ca o forţă energetică uriaşă sau, de obicei, ca o lumină uriaşă strălucitoare, care emite iubire absolută. Sunt înghiţiţi de el şi nu vor să se mai despartă de el. Aceasta era norma, indiferent de credinţa personală a clienţilor. Nici măcar nu trebuie să creadă în Dumnezeu, oricum văd şi descriu acelaşi lucru. Descrierea primită de la Robert a fost diferită şi o prezint aici, pentru a arăta diversitatea minţii umane. Într-un caz ca acesta, tot ce pot face este să merg cu clientul şi să pun întrebări, ştiind că în cele din urmă lucrurile vor avea sens, fiindcă SC ne arată asta cu un scop.

Când Robert a ieşit din nor, i-a luat destul de mult timp să îşi dea seama unde se află. M-am obişnuit ca clienţii mei să meargă pe alte planete, şi am presupus că asta încerca să descrie. „Sunt pe o suprafaţă întortocheată care arată ca nişte riduri. Are culoarea cafenie, pare suficient de solidă şi are nişte rânduri mici, cu aspect dezorganizat. Arată ca nisipul, dar pare mai solidă decât nisipul. Ca nişte riduri de pe faţă, care merg în sus şi în jos. Se depărtează de mine şi nu merg paralele unul cu celălalt. Merg în direcţii uşor diferite, nu perpendiculare unul pe celălalt.”

D: Eşti în stare să mergi pe aşa ceva?

R: Cred că da, dar nu o simt cu picioarele.

D: Mai vezi ceva în jur sau deasupra?

R: E ceva mai mare în stânga mea. Nu ştiu dacă este o stâncă sau un deal mai mare. Parcă ar coborî treptat departe de mine. E şi o ceaţă care pluteşte deasupra

ridurilor. E suspendată deasupra lor, nu pe ele.

D: Există vreo vegetație? (Nu) Privește în jos la picioarele tale. Porți ceva pe picioare?

R: Nu îmi văd picioarele.

D: Cum îți percepi corpul sau cum te percepi pe tine?

R: Nu știu dacă acesta este termenul potrivit, dar mă percep ca o ceață, ca și cum aș fi ceva amorf. Sunt separat de ceea ce văd. Par a fi mai difuz decât ceața, fără substanță.

D: Dar te simți confortabil acolo?

R: Mă întreb de ce sunt aici. (Râde) Mă simt de parcă aș fi microscopic și m-aș apropia de un bătrân înțelept. Ridurile arată așa. Nu știu cum să interpretez această ceață, dar există ceva familiar în acest loc vechi și încrețit. (Râde)

D: Dar cum ar corespunde stânca acestei descrieri?

R: Eu aș fi chiar sub o pleoapă. (Râde)

D: Ți se pare corect?

R: Se simte corect. Aș vrea să merg și să îi spun „Salut”. Aș vrea să merg să întâlnesc această... persoană?

D: Se simte ca o persoană?

R: Da. Se simte ca un bătrân foarte înțeleapt pe care îl cunosc, dar mă simt foarte nesemnificativ față de el. Cumva sunt făcut din același lucru, dar nu mă pot percepe.

D: Ai spus că te simți microscopic, foarte, foarte mic în comparație cu el. Dar ți se pare familiar?

R: Da. Mi-ar plăcea să fiu din nou o parte din el.

D: Simți că ai făcut parte din el la un moment dat?

R: Da. Îmi este cumva familiar.

D: Bine. Ce vrei să faci?

R: De ce nu experimentez asta?

D: Să afli mai multe despre asta, vrei să spui?

R: Da, aș vrea să mă unesc cu el. Vreau să merg în zona celui de-al treilea ochi sus pe frunte, dar aici este un colț mai confortabil din care să privesc de-a lungul nasului, unde intră marginea pleoapei. Unde să te ghemuiești confortabil și să continui să privești.

D: Deci simți că arată ca o față?

R: Da, da. Sunt la suprafață, dar m-am contopit în ea.

D: În zona celui de al treilea ochi în frunte?

R: Nu. Sub pleoapă, lângă nas. E nostim aici. (Am râs amândoi.)

D: Fuzionezi acolo? (Da) De ce ai ales zona asta?

R: Habar n-am. Am fost atras de ea. Este un loc atât de ciudat în care să mergi. (Râde)

D: Ei bine, totul are un motiv. Vrei să te îndepărtezi de aici și să vezi cu ce te contopești? Poți face asta dacă vrei, ca să obții un punct de vedere mai larg.

R: E ca un bătrân măreț. (Pauză) Am făcut odată o meditație în care am fost atras să arunc o privire la chipul lui Dumnezeu și l-am văzut pe acest bătrân măreț. Mi s-a părut minunat, cu fața lui bătrână și ridată. Deși știu că Dumnezeu este mult mai mult decât o față sau un trup sau ceva de genul acesta. Pare umanoid, dar are această comoară de înțelepciune minunată.

D: Deci așa l-ai percepe pe Dumnezeu? Asta vrei să spui? (Da) El poate fi perceput în multe moduri diferite.

R: Da.

D: Te simți confortabil cu descrierea asta.

R: Ei bine, Dumnezeu este în atât de multe forme diferite şi în atât de multe niveluri diferite, dar această explicaţie se simte bine, se simte corectă. E ca şi cum aş fi Acasă!

D: Acesta este simbolismul tău despre cum este Acasă. Pentru tine arată ca o persoană înțeleaptă.

R: Da, şi are iubirea necondiționată şi toată bogăția şi profunzimea şi blândețea.

D: Este ceea ce simţi când te uneşti cu el? (Da) Nu contează cu ce parte ai fuzionat, este felul în care te simți odată ce ai ajuns acolo.

R: Devii din nou parte din Unul.

Devenise evident că ceea ce Robert percepea ca fiind pământul şi crestele erau riduri, iar stânca era nasul. Percepea asta dintr-un punct de vedere microscopic, foarte mic.

D: Eşti singur sau simţi că mai sunt şi alţii cu tine?

R: Are sens că în afară de mine mai sunt şi alţii, dar nu-i percep ca indivizi. Nu sunt singur. Nu mă simt deloc singur.

D: Ai spus că a fost ca şi cum ai merge acasă. Crezi că de acolo ai venit sau ce simţi? Oamenii pot percepe acest lucru în multe moduri diferite.

R: Simt că devin un fel de nor fără formă. Dar devenind o parte a acestei fiinţe, îmi amintesc de o altă meditaţie pe care am făcut-o, unde am văzut că toţi eram oameni care se reuneau la masa de întâlniri a „Federației Galactice”. Vizualizez asta. Omenirea ar trebui să se adune ca Unu, pentru a avea un loc la această masă. Şi nu ştiu dacă acesta este Suprasufletul sau dacă este mai mult decât atât, dar există ceva înţelept şi puternic în acest individ, în această entitate. Îşi pierde caracteristicile umane şi devine mult mai... amorf.

Definiţie din dicţionar: amorf = fără formă, fără o formă bine definită.

D: Pentru că l-ai individualizat şi i-ai dat caracteristici umane. Aşa ţi s-a arătat ţie. (Da) Dar dacă erai atât de fericit acolo şi te simţeai atât de bine, de ce ai plecat de acolo?

R: Nu ştiu dacă am plecat sau m-am transformat odată cu el.

D: Ce vrei să spui?

R: E ca şi cum EL şi eu şi alţii am devenit un fel de nor care se mişcă şi fierbe şi nu trebuie să aibă nicio formă.

D: Deci metamorfoza e diferită de fuziune?

R: Da. Fuziunea, pentru mine, înseamnă a deveni una cu EL. În timp ce metamorfoza înseamnă că structura şi forma pe care o avea înainte devine o formă diferită, cu o textură diferită. Arată diferit. Nu mai este la fel.

D: Dar îţi menţii individualitatea în continuare, chiar dacă te metamorfozezi şi fuzionezi cu el?

R: Da.

D: Crezi că toţi ceilalţi care sunt acolo cu tine au şi ei propria lor individualitate?

R: Da. Dar îţi faci atâtea griji pentru individualitatea ta, cum ne facem noi aici pe Pământ.

D: Oamenii se tem întotdeauna să nu îşi piardă individualitatea. Deci simţi că ţi-o menţii, dar este diferită? Încerc să înţeleg.

R: Da, mă recunosc în continuare. Dar în acelaşi timp, cunosc Unitatea.

D: Deci nu există nicio separare când fuzionezi în acest fel?

R: Corect.

D: La un moment dat v-aţi separat, dar ai spus că nu simţi că v-aţi separat.

R: Corect.

D: Încerc să înţeleg ce spui. Când ai decis să intri într-un corp fizic, cum se întâmplă asta? (Pauză) Ce se întâmplă în acel moment? Presupun că ai părăsit acea Unitate.

R: La un moment dat o conştienţă a plecat, dar a rămas şi acolo. Este greu de explicat. Am probleme în a găsi cuvintele potrivite. Din această perspectivă a fi în corpurile de pe Pământ, de exemplu, este o separare fabricată.

D: Este o alegere interesantă de cuvinte: separare fabricată.

R: Pe care am făcut-o împreună (ca şi cum am fi încă o parte a întregului) dar cu mintea noastră, am creat o realitate separată şi o experienţă. O experienţă fabricată prin crearea unei realităţi. Crearea ei prin consens cu ceilalţi.

D: Deci nu o faci singur, cu alte cuvinte?

R: Partea mea o fac singur. Celelalte părţi sunt realizate de alţii, dar totul este într-o co-creere conştientă coordonată cu a celorlalţi.

D: Dar de ce te-ai hotărî să faci asta, să intri într-o realitate fabricată? De ce ai alege să experimentezi asta? Chiar dacă o parte rămâne în continuare acolo, cealaltă parte decide să experimenteze ceva diferit. Există vreun motiv pentru care ai ales să te separi în acest fel, pentru a experimenta partea fabricată?

R: Pentru a fabrica separarea?

D: Da. Există vreun motiv pentru care ai vrut să experimentezi asta?

R: Pentru că acest lucru era necesar acolo. Ca un experiment în desfăşurare sau un proiect care necesită ca toţi să coopereze, pentru a fi realizat. Nu înţeleg exact de ce, dar înţeleg urgenţa ca acest lucru să se îndeplinească. Când există oameni care fac să se întâmple asta care obosesc, cineva trebuie să vină să-i susţină şi să ajute la menţinerea efortului.

D: Ca un sprijin moral?

R: E ca și cum ai împinge un bolovan în sus. (Am râs amândoi.)

D: Pare un efort mare.

R: E important. Există dorința de a face asta. Sunt fericit să ajut dar... (E copleșit de emoții) Ar fi bine să mă întorc totuși acasă.

D: Crezi că te-ai oferit din proprie inițiativă să faci aceste lucruri, sau ți-a spus cineva să o faci?

R: Toți facem parte din asta și a venit din nou rândul meu să ajut, ca să ducem la bun sfârșit acest lucru și să menținem efortul, ca să se ajungă la auto-sustenabilitate.

D: Ai spus că a venit rândul tău din nou. Ai mai făcut asta înainte?

R: Simt că e ceva familiar și că o fac din nou. Știu că va fi o muncă grea, dar este bine să facem asta.

D: De ce alegi să o faci, dacă știi că va fi o muncă grea?

R: Nu e nimic în neregulă cu munca grea! (Râde)

D: Nu, nu este. Dar cu toate astea, mulți oameni vor să o ia mai ușor.

R: Dacă făcând asta lucrurile vor ieși bine, totul va fi mai bun. Acum, fie că fac parte din (râde) acest suflet bătrân, din această persoană bătrână... (Marea Entitate) care este împrumutată pentru proiect, sau dacă fac parte din norul amorf, nu știu dacă există o diferență. Nu știu dacă toți facem parte din asta împreună.

D: Dar știi de ce ai ales să faci asta? Ai spus că a venit din nou rândul tău. Există ceva ce vrei să realizezi de data asta? Ce crezi?

R: Este ca și cum ai veni la bord pentru a menține efortul, pentru că aproape a ajuns la platou, iar noi îl impulsionăm și îl ajutăm să crească. Îl ajutăm să se maturizeze, să devină mai stabil.

D: Ce vrei să spui prin platou?

R: Mă refer la auto-sustenabilitate, unde nu trebuie depus atât de mult efort pentru a-ți continua existența, pentru a merge mai departe. Și nu știu ce este, dacă ajută Pământul în termeni fizici sau în termeni mai abstracți. Văd asta dintr-un punct de vedere mai abstract, încercând să fac ceva să se întâmple, încercând să fiu acolo, încercând să ajut lucrurile.

D: Dar în cealaltă formă în care erai, existai mai mult ca energie, nu-i așa? Am spus bine?

R: Da, da, eram ca un nor de energie, ca o energie.

D: Dar nu ați putea realiza aceleași lucruri în forma aceea, mai degrabă decât să intrați într-un corp fizic?

R: Nu pare a fi așa. Se pare că energia (e termenul care îmi vine în minte) – energia trebuie să se manifeste.

D: Pentru a îndeplini o anumită sarcină?

R: Face parte din sarcina noastră, să facem ca energia să devină manifestă.

D: Poți face asta mai bine într-un corp fizic? Asta vrei să spui?

R: Se pare că poți interacționa mai bine cu ceea ce trebuie, dintr-un corp fizic.

D: Deci ca energie, nu ai putea interacționa? Asta vrei să spui? (Da) De aceea este important să intri într-un corp fizic.

R: Și pentru a crea acest tărâm fizic, această realitate fizică.

Un spirit în formă de energie este doar un observator. Nu poate manifesta sau manipula energia. Acest lucru poate fi realizat doar în formă umană. Astfel apare necesitatea de a veni în planul fizic.

D: Existența sau orice... planeta? Lucrurile care se întâmplă în jurul tău. Trebuie să fii în planul fizic, pentru a face asta. Altfel ai fi doar un observator,

nu-i așa?

R: Corect.

D: În acest fel interacționați în crearea și funcționarea planului fizic. Asta vrei să spui?

R: Da, și poți să-i ajuți și pe ceilalți să își crească acea parte abstractă a lor, pe care nu își dau seama că o pot dezvolta.

D: Ce vrei să spui prin ceilalți?

R: Unii dintre noi (nu mă refer neapărat la cei care au venit cu mine de la marele bătrân) mă fac să râd de fiecare dată când spun asta.

D: Aceasta este percepția ta. Este în regulă. Ceilalți care au fost acolo?

R: Ceilalți care fac parte din marele bătrân, care au venit cu mine pentru a co-crea această realitate. Pentru a crea un mediu de care oamenii să se poată folosi pentru a crește, a se maturiza și a se dezvolta.

D: Dar nu este mai degrabă limitativ să intri într-un corp fizic pentru a face aceste lucruri?

R: Este frustrant să vrei să faci mai mult decât poți.

D: În asta constă provocarea, nu-i așa? (Da) De asemenea când intri în corpul fizic, uiți toate aceste lucruri, nu-i așa?

R: Da. Și nu poți ști ceea ce ai nevoie să știi și nu poți să-i atingi și să-i reconfortezi pe ceilalți. Nu poți ști cum să-i susții pe ceilalți într-un mod corect pentru a-i face să crească, să simtă că au încredere în sine, să se simtă împuterniciți.

D: Pentru că în corpul fizic există în mod cert o separare, nu-i așa?

R: Da, și este greu să ajungi la ei într-un mod eficient.

D: Da. Pentru că sunt multe niveluri diferite, nu-i așa?

R: Adevărat. Iar prăpastia devine din ce în ce mai mare, se cască... foarte mare.

D: Dar ei nu sunt conştienţi de nimic din toate astea. (Nu) Mulţi dintre ei cred că sunt singuri aici.

R: Da, și nu văd legătura lor cu TOTUL atotcuprinzător.

D: Asta face parte din lecţii, nu-i așa?

R: Face parte din tot.

Primisem multe răspunsuri de la acea parte a lui Robert cu care am vorbit, dar simțeam că mai existau și alte semnificații, pe care el nu le cunoștea. Așa că am decis să chem SC-ul pentru a răspunde la întrebări. În momentul în care a apărut, vocea s-a schimbat și era evident că am intrat în contact cu această mare putere.

D: Când am început ședința am căutat vieți anterioare, dar nu l-ai dus acolo. (Nu) Întotdeauna faci lucruri surprinzătoare, dar m-am obișnuit cu acest lucru. A fost vreun motiv pentru care nu l-ai dus acolo?

R: Viețile trecute nu erau importante. Viețile trecute nu ar oferi informațiile necesare sau dorite.

D: Robert a trăit în alte corpuri fizice, în alte vieți? (Da) Dar nu erau importante. Nu era necesar să le cunoască? (Nu) În schimb, ai ales să îl duci înapoi în Unime. Dar ea are multe nume, nu-i așa? (Da) Cum ai numi locul unde s-a întors?

R: „Sufletul suprasufletelor”. Partea unde este Creatorul.

D: Am avut mulți clienți care s-au întors la Dumnezeu, Sursa. Este vorba despre același lucru?

R: Dumnezeu este mult mai mult. Aceasta este doar o parte a creației. Aceasta este o parte a creației Creatorului.

D: Deci lui Robert i s-a arătat asta, pentru că este mai important pentru el să știe despre asta?

R: Face parte din căldură, unitate și iubirea de sine.

D: De ce ai vrut să știe despre acea parte?

R: Se simțea atât de singur. Se simțea atât de abandonat. A simțit că fuziunea cu Unimea l-ar ajuta să își amintească de ce și cum a intrat în această viață. Dar nu era separat de Unime.

D: Dar noi credem că suntem separați, atunci când intrăm într-un corp fizic. Nu-i așa?

R: Da. Și la un moment dat și-a pierdut speranța că era cu adevărat o parte a Unimii.

D: De asta ai vrut să îi arăți aceste lucruri? (Da) El a perceput-o ca un bătrân înțelept, nu-i așa? (Da) Este doar simbolism sau percepția lui, sau ce este?

R: Este o abstractizare a ceva care nu are formă, care ia formă pentru a putea reprezenta sau simboliza, da.

D: Ceva ce el poate să înțeleagă?

R: Da, ceva de care s-a simțit atras toată viața. Pe care l-a respectat și care l-a împuternicit.

Știam că era într-adevăr așa pentru că, în mod cert, aceasta nu era descrierea lui Dumnezeu pe care am primit-o de la sute de clienți care s-au întors la El. Semăna mai degrabă cu reprezentarea Bisericii despre Dumnezeu ca un bătrân impozant care stă pe tron și judecă omenirea păcătoasă. Așa că SC a prezentat totul ca o amintire pozitivă, care avea sens pentru Robert și îl făcea să se simtă confortabil și iubit.

Am decis să îi pun SC-ului întrebarea „universală” la care și Robert dorea un răspuns. „Care este scopul meu în viață? De ce sunt aici? Ce ar trebui să fac cu restul vieții mele?”

R: Există o energie pe care o aduce care ajută Pământul, care îl ajută să își finalizeze creșterea, să își finalizeze evoluția. Asta face parte din sarcina lui. Cealaltă parte, atât cât se poate realiza, este să îi ajute pe cei care sunt acolo în prezent să crească și să se dezvolte și să descopere că pot ajuta cu acea energie, să înțeleagă că o pot folosi ca să perpetueze creșterea.

D: Există ceva specific ce vrei să facă, pentru a realiza acest lucru? Oamenilor le place întotdeauna să aibă instrucțiuni.

R: Să facă muncă energetică prin meditație. El nu își dă seama cât de mult călătorește noaptea, în timp ce doarme. Vrea să facă mai mult decât este capabil să facă.

D: Deci deja face mult, dar nu este conștient de asta. (Da) Poate că îl va ajuta să știe ce fel de muncă face în timp ce doarme... când călătorește.

R: El reconstruiește câmpul de plasmă din care se materializează Noul Pământ.

D: Deci câmpul trebuie construit sau reconstruit, pentru ca Pământul să se mute?

Noul Pământ este explicat în câteva din celelalte cărți ale mele. Pământul se mută într-o altă dimensiune, iar vibrațiile și frecvențele se schimbă, pe măsură ce planeta se mută. Acest lucru afectează și corpurile oamenilor care trăiesc pe această planetă.

R: Trebuie să fie energizat pentru a deveni mai dens acolo, în densitatea în care va exista. Pentru a avea densitatea adecvată tărâmului în care va exista acest corp.

D: Am auzit multe despre asta. Se pare că trecem într-o altă dimensiune.

R: Acesta este Noul Pământ.

D: Deci pentru a face asta, câmpul de plasmă trebuie să fie pregătit ca să fie mai dens?

R: Trebuie crescut. Trebuie pus în aplicare şi apoi consolidat.

D: Îl densifici ca să devină solid?

R: Ca să corespundă acelui tip de densitate.

D: Acesta este un scop foarte important. E important ca el să facă asta.

R: Sunt mulţi care fac asta chiar acum.

Acest lucru se potriveşte cu ceea ce am descoperit despre Cele Trei Valuri de Voluntari. Ei au venit să aducă un tip special de energie, pentru a ajuta Pământul în acest moment. Poate că acesta este unul dintre modurile în care o fac. Am crezut că este un tip de energie care ar afecta oamenii, dar pare a fi mai mult decât atât. Afectează întreaga planetă.

D: Dar el crede că nu face nimic, nu-i aşa? (Da) Poate că îl va ajuta să ştie că face asta.

R: Da. Probabil că îl va face să îşi dorească să fie din ce în ce mai mult acolo şi din ce în ce mai puţin în planul fizic.

D: De fapt trebuie să fim în ambele planuri. (Am râs) O altă problemă e că îi este foarte frică. Are multă frică în el. El crede că se vor întâmpla multe lucruri rele cu Pământul, catastrofe şi transformări planetare. Îi este foarte frică de ceea ce crede că urmează.

R: Este efortul lui de a încerca să se asigure că totul merge bine. Dar totul este pregătit. Nu va lipsi nimic. Va exista mult ajutor pentru cealaltă parte a misiunii, de a-i ajuta pe cei care cresc, pe celelalte entităţi şi pe ceilalţi indivizi.

D: I-a venit ideea că ar trebui să îşi transforme ferma într-un loc unde să vină oamenii care fug, care evadează, un refugiu unde aceştia să meargă şi să stea. Dar se concentrează pe negativ, nu-i aşa? Ce părere aveţi de această idee?

R: Ar trebui să se concentreze mai mult pe energiile sale de creştere pentru Noul

Pământ. Ideea a apărut din sentimentul că nu va face totul la timp. Dar dacă se risipește având grijă de cei care nu vor reuși, nu va mai avea suficientă energie pentru a face trecerea. Dacă ferma are calități de vindecare, poate ar fi mai bine ca în loc să facă un refugiu care să ajute oamenii să treacă prin vremuri grele, să facă ceva ce oamenii vor dori să experimenteze. Ferma și animalele care vor fi acolo, vor crea cu siguranță un mediu plăcut pentru cei care aleg să fie acolo. El trebuie să lucreze mai mult cu oamenii, decât cu ferma. Ferma este doar un mod de a face asta.

D: Cum vrei să lucreze cu oamenii?

R: El poate să le dea ferma în grijă și să supravegheze ce se petrece acolo, să fie consultant pentru fermă. Să îi lase să învețe cum să aibă grijă de alții, cum să aibă grijă de animale la o scară mai mare decât de un animal de companie mic, care nu face o mare diferență. Vor avea grijă de animale, apoi vor avea grijă unii de alții.

D: De unde vor veni acești oameni, pe care ar trebui să-i învețe cum să facă asta?

R: Sunt o serie de oameni în zonă care nu au o direcție în viață, care au nevoie de un loc de muncă. Și având un loc de muncă, ei vor învăța că asta este mai mult decât o muncă, că este un dar să poată avea grijă unul de celălalt și de animale. El va ști când în viața lui va intra cineva care va fi o parte a acelui egregor de grup, o parte a acelei activități.

D: Dar va putea face asta? Va avea bani să o facă? Le va plăti un salariu la început?

R: O vreme da, apoi vor trebui să devină autosustenabili. Vor trebui apoi să se ajute reciproc luându-și locuri de muncă separate și crescând ca o parte a comunității. Odată cu creșterea comunității, se va dezvolta și procesul educațional. Se va renunța parțial la școală. Școlile nu vor mai fi ca în trecut. Probabil că el va fi acolo la începutul acestui proiect, apoi ferma va trebui să devină autosustenabilă, iar el va merge mai departe și va face altceva.

D: Asta pare a fi ceva foarte important. Nu trebuie să se concentreze asupra unor lucruri dezastruoase, pentru că nu vor face parte din realitatea lui, nu-i așa? (Nu) Sunt două lumi separate.

În restul sesiunii ne-am ocupat de vindecarea numeroaselor probleme fizice ale lui Robert şi i s-au oferit sfaturi personale.

Mesajul de despărţire a fost:

Nu renunța. Păstrează-ți credința și bucuria. Ai încredere că poți genera bucurie în oameni, pentru oameni. Că le poți face mai bună călătoria prin această lume. Astfel, îi vei ajuta mai mult decât știi.

Capitolul 16

CEI CARE INFLUENȚEAZĂ REALITĂȚILE ȘI CREAȚIA

Am avut o ședință cu Carl în timp ce mă aflam la Louisville, la o întâlnire de afaceri. Era foarte tăcut și părea izolat de ceilalți, de parcă nu voia cu adevărat să fie acolo. Soția lui era opusul, părea să dorească atenția tuturor. Motivele au devenit evidente, când am avut interviul cu Carl. Locuia într-o fermă izolată, la kilometri de oraș. Lui îi plăcea așa, dar nu și soției. Organizatorul grupului a spus că Carl era unul dintre cei mai deștepți bărbați de pe planetă și lucra la niște teorii pe care le dezvolta. Cu alte cuvinte, era un geniu. Așa că avea nevoie de pace și liniște. A vrut o sesiune pentru că a crezut că poate găsi unele răspunsuri, pe care le căuta în cercetarea sa. Sesiunea s-a desfășurat la hotelul în care ne-am cazat cu toții.

Când a ieșit din nor, a început să descrie scene banale: clădiri, ferme, agricultură, oameni pe câmp. Cu toate acestea scenele nu rămâneau stabile, continuau să alunece și să se schimbe într-o altă scenă. Acest lucru se întâmplă uneori, atunci când SC încearcă să furnizeze prea multe informații deodată și poate fi ca un film pe înainte rapidă, cu scene amestecate. Secretul este să facem ca imaginile să încetinească, astfel încât clientul să se poată concentra doar pe una din ele, ca să putem începe. Cu toate acestea, nu așa a fost cazul lui Carl. „Scenele se schimbă prea repede. Prea repede! Examinez perspective vaste, cu oameni în tot felul de situații. Nu mă pot localiza. Călătoresc mereu, în multe zone diferite. Mă simt ca și cum aș fi într-o mișcare constantă. Nu există oprire. Scenele se schimbă, pentru că sunt într-o continuă mișcare. Nu se opresc decât pentru două sau trei secunde, apoi trec la altceva.” Am mai avut astfel de cazuri, așa că am întrebat: „Deci ești mai mult sau mai puțin un călător. Este corect?”

C: Asta e tot ce fac.

D: Fii conștient de corpul tău. Cum îl percepi?

C: Nu există corp. Sunt o perspectivă. Sunt un observator.

Am întâlnit multe alte cazuri în care clientul este un călător, un observator. Le examinez în această carte și în celelalte cărți ale mele.

C: Fac parte din spațiul și timpul de fundal. Nu este nimeni. Există doar percepția.

Privind, observând, explorând. Trec prin deschideri. Călătoresc prin tuneluri, pe alei. Scena se schimbă. Călătoresc peste tot. Acest lucru se repetă și uneori sunt oameni, alteori nu.

D: Dar nu ai nicio interacțiune cu ei?

C: Nu există interacțiune. Observare. Nu pot decât să observ. Și nu simt că ei ar putea să perceapă că îi observ. Îi pot vedea, dar ei nu mă pot vedea. Trebuie doar să mă uit și să urmăresc oamenii... seturi de informații. Vor fi informații. Întotdeauna vor exista informații. Trebuie să fie.

D: Cum te simți când faci asta?

C: Simt că nu pot face nimic altceva. Mă simt de parcă sunt distribuit în multe, multe medii. Sunt atât de multe lucruri de văzut! E ca o autostradă. O autostradă care continuă pentru totdeauna. Nu există oprire. Nu poate fi oprită.

D: Faci asta de mult timp?

C: Simt că nu există o bază, nu există acasă. Nu există nimic, nici o bază sau ancoră. Voi fi întotdeauna un străin... un străin care știe... care poate vedea. Totul e atât de transparent pentru mine. Călătoresc și colectez informații, până când mă simt atras de ceva ca un magnet care mă ține, dar nu o poate face mult timp. Nu mă poate conține. Există ceva care trebuie văzut. O problemă care trebuie rezolvată. Am puterea de a modifica ceea ce văd. Pot să fac lucrurile să ia o altă formă. Le pot reconfigura.

D: Deci ai capacitatea de a modifica ceea ce vezi?

C: O schimbare completă. Le pot face să își schimbe complet forma. Să se îndoaie.

D: Dar cum rămâne cu oamenii implicați? Nu este împotriva liberului lor arbitru, să modifici ceea ce vezi?

C: Nu îi modific. Fac modificările fără să lucrez deloc cu indivizi. Lucrez numai cu grupuri mari de oameni. Asta e tot ce mă preocupă. Nu sunt preocupat de indivizi. Ei nu pot avea o consecință, pentru mine. Trebuie să afectez un număr mare de oameni, acțiunile lor, interacțiunile lor, destinațiile lor, astfel încât să pot produce o „rețea cauzală”.

D: Te referi la„cauză și efect”?

C: Nu este cauză și efect. Nu e ceva mecanic. Este doar un rezultat. Se alege un rezultat. Faci ca sistemul să se implice în rezultat... îl forțezi. Îl obligi să atingă rezultatul dorit, rezultatul pe care trebuie să-l aibă. Nimeni nu poate sta în calea rezultatului final. Nu poate exista nicio interferență! Este necesar, un proces natural. Trebuie să se întâmple.

D: Faci asta de mult timp? Ai un simț al timpului?

C: Nu există timp.

D: Dar te duci peste tot.

C: Peste tot.

D: Doar pe planeta Pământ?

C: Văd unele locuri care nu par a fi de pe Pământ, dar nu mă atrag ca să intru în ele. Nu de multe ori. Alte locuri fără vegetație. Nu se mișcă. Nu trebuie să se miște, pentru a trăi. Nu mor după ce se nasc. Există și lucruri care se mișcă. Sunt diferite o vreme. Există apă.

D: Dar toate sunt vii? Asta vrei să spui?

C: Toate trăiesc, într-un anumit sens. Toate procesează informații.

D: Ți-a spus cineva să mergi și să faci aceste lucruri?

C: (Cu o voce puternică) Nimeni nu îmi spune nimic!

D: Nu ţi-a dat nimeni instrucţiuni?

C: Nimeni nu dă instrucţiuni. Nu există altceva decât libertate. Merg acolo pentru că este potrivit să văd aceste lucuri, pentru că este necesar să le văd. Unele sunt rezolvate. Altele nu sunt.

D: Dar ce faci cu toate aceste informaţii pe care le acumulezi?

C: Treaba mea este să simt. Dar uneori lucrurile merg prost. Lucrurile nu sunt întotdeauna aşa cum ar trebui să fie. Trebuie să existe rezultate. Rezultatele trebuie realizate. Există lucruri care generează obstacole, care distrug rezultatele. Rezultatele nu vor mai apărea deloc. Anumite lucruri au voie să se întâmple. Dar alte lucruri nu pot fi lăsate să se întâmple.

D: Și influența ta și poate să schimbe aceste lucruri?

C: Trebuie să le schimbe, trebuie. Se cerne rezultatul. Rezultatul este ceea ce trebuie să fie.

D: Cine îl determină?

C: Rezultatul este selectat de însuşi mediul înconjurător. Mediul ia o anumită formă, are o anumită dinamică. Dar există întotdeauna o interferență pentru a ne face liberi și este liber chiar și atunci când nu este. Și trebuie oprit să fie ceea ce nu este. Fiind ceea ce nu este, nu poate fi deloc.

Relatarea devenea foarte confuză. Făceam tot posibilul să înțeleg și să pun întrebări raționale. „Deci există anumite lucruri care trebuie să fie? Asta vrei să spui?”

C: Când lucrurile sunt generate, sunt forme gând. Nu sunt lucruri monolitice unificate. Sunt interacţiuni ale părţilor. Părţile trebuie direcţionate într-un anumit mod, pentru ca sistemul să existe aşa cum există. Există o regulă a libertăţii perfecte, a libertăţii perfecte. Se poate intra într-un mediu şi poate conduce la împlinirea acelui mediu. Poate conduce şi la neîmplinirea acelui mediu. Nu îl poți forța să facă nimic! Dar, în mod inevitabil, printr-o forță pură a entropiei, va

provoca dezorganizare.

***(Notă: entropie: 1. o măsură a energiei indisponibile pentru munca utilă, într-un sistem aflat în schimbare. 2. Tendința unui sistem energetic de a se epuiza.)*

Și dacă dezorganizarea pe care o provoacă este prea profundă, sistemul nu poate supraviețui și nu poate exista. Deci trebuie menținută, într-o anumită măsură, o organizare. Există un ochi – ochiul vede și schimbă ceea ce vede.

D: Ai spus că uneori lucrurile merg într-o direcție greșită, așa că m-am gândit că poate că sarcina ta este să influențezi lucrurile să se întoarcă în direcția potrivită.

C: Treaba mea nu este să le forțez să se întoarcă. Ele nu trebuie să își schimbe direcția. E ca și cum cineva creează ziduri în jur ca o pâlnie, pentru a... dinamica este canalizată într-o anumită clasă de rezultate, apoi se produce pur și simplu.

D: Bine. Deci acumulezi toate aceste informații. Ce faci cu ele, după ce le acumulezi?

C: Existența este împlinire și existența este identificare. Privesc o creatură. Creatura este formată din multe fire. Are ochi, dar o pot forța să se întoarcă de la mine. Nu o voi lăsa să mă vadă.

D: Crezi că te-ar fi putut vedea?

C: Nimic nu mă poate vedea, dacă nu vreau să fiu văzut.

D: Dar ce faci cu aceste informații?

C: Ele recreează, procreează.

D: Le folosești în acest fel?

C: Nu sunt folosite de mine. Eu nu am niciun interes, pentru nimic.

D: Le duci undeva, ca să fie folosite pentru a recrea?

C: Nu trebuie să le duc nicăieri.

D: Descrie-mi procesul care este folosit pentru a recrea. Cum se trece de la acumularea informațiilor în calitate de observator, la folosirea lor pentru a recrea?

C: Vezi că funcționează în mod greșit. Îți imaginezi că funcționează corect. Ceea ce este greșit devine corect, în mod automat.

D: Asta înțelegi prin a recrea?

C: Este o regenerare. Aceleași resurse sunt luate și reconfigurate în jurul unui set nou de evenimente, care duce într-o anumită direcție. Așa se întâmplă totul.

D: M-am gândit că poate trebuie să duci informațiile undeva, unde sunt stocate.

Mulți clienți mi-au spus că se adună în mod constant informații, care sunt duse undeva și depozitate, pentru a fi folosite cumva. Se pare că această ființă cu care comunicam, avea o altă agendă.

C: Toate informațiile sunt peste tot. Fiecare punct din spațiu conține toate informațiile. Nu trebuie să te miști, pentru a muta ceva. Trebuie doar să îți redirecționezi intenția. Te poți deplasa printr-un univers, fără să te miști deloc!

D: Hmm. Ca mintea pură sau energia pură, sau cum ai descrie această abilitate?

C: E minte pură. O minte care se priveşte pe sine. Un ochi care se uită în sine, în interiorul sinelui, și vede o varietate pestriță.

***(Notă: varietate: A varia prin diferențe de aspect, cum ar fi culori, pete, dungi.)*

D: Credeam că aduni informațiile și le duci undeva, ca să fie folosite pentru a se

face modificări.

C: Asta face parte din recreerea mediului. Mediul se recreează şi există resurse. Mediul oferă resurse. Resursele sunt cele care permit să fie recreat şi regenerat mediul. Se face prin resurse şi astfel mediul se regenerează prin el însuşi; conţinutul său... este organizat.

D: Asta încercam să înţeleg. Intri vreodată într-un corp fizic, pentru ca energia liberă să poată fi cuprinsă?

Încercam să aduc sesiunea la corpul fizic al lui Carl, ca să ne ocupăm de întrebările lui.

C: Asta nu s-a întâmplat! (Gândindu-se) Eu... nu!

D: Ai spus că eşti ca mintea, energie liberă. Deci nu ai intrat niciodată într-un corp fizic, pentru a fi conţinut acolo?

C: A percepe înseamnă a fi conţinut. Eşti conţinut de percepţie. Conţii ceea ce percepi. Corpul este o percepţie. Alegem să ne percepem realitatea şi căpătăm un corp, în acest proces.

D: Am auzit că este mai dens, că este foarte limitativ să fii conţinut într-un corp. Este adevărat?

C: Aşa e. Corpul nu te poate cuprinde. Nu poţi să te mişti în afara corpului tău... să intri în interiorul tău... nu poţi merge nicăieri.

D: Dacă faci asta poţi dobândi cunoştinţe extraordinare, vrei să spui?

C: Puteţi dobândi orice cunoştinţe. Dar nu imediat. E prea complex. Cunoaşterea vine dintr-o serie de evenimente. În acele evenimente, vezi o organizare.

D: Deci trebuie făcut treptat, pas cu pas? Asta vrei să spui?

C: Se face prin mişcare. Nimic nu rămâne static. Totul se schimbă. Trebuie să

direcţionezi schimbarea într-o anumită direcţie.

D: Cum poţi face asta?

C: Vrei să se întâmple ceva. Este percepția ta. Tu îți creezi percepțiile.

D: Îți creezi propria realitate, asta vrei să spui?

C: Aceasta este natura realității. Realitatea se autocreează. Eu sunt un observator al realității. Sunt foarte bun la a recrea.

D: Dar cum poţi face asta, dacă eşti conținut într-un corp?

C: Sunt eu însumi. Nu sunt conținut. Nu fac nimic pentru mine. Treaba mea nu este să fac ceva pentru mine. Este întotdeauna pentru sistem, doar pentru sistem. El are nevoie de cineva ca mine. Toți ceilalți există pentru ei înșiși, pentru nevoile lor. Sunt susținuți, dar mediile lor, corpurile lor fizice au nevoie de... Ei caută împlinirea pentru ei înşişi. Eu nu sunt deloc ca ei. Nu pot fi. Nu am un eu anume. Pot avea un corp văzut de percepția mea, dar nu pot fi ancorat de el. Nu pot forma un atașament față de el. Nu este permanent.

Omul este o entitate care creează probleme şi rezolvă probleme. El creează problemele. El rezolvă problemele. Asta face el. Așa trăiește.

Capitolul 17

CREATOR AL REALITĂȚILOR

Partea interesantă a muncii mele este că nu știu niciodată ce voi întâlni, când lucrez cu clientul. Ceea ce este neobișnuit și neașteptat reprezintă norma. Adesea oamenii ajung în medii ciudate, pe care nu le pot înțelege cu mintea conștientă. Nu le pot analiza, pentru că nu se potrivesc cu ceea ce se așteptau să întâlnească. Trebuie să am răbdare și să pun întrebări, până când lucrurile încep să se lege. Interogarea este cea mai importantă parte a sesiunii. Observându-mi elevii la cursuri, am descoperit că s-au pierdut multe povești minunate, fiindcă nu au pus întrebarea potrivită.

Așa a început și sesiunea lui Sharon. Când a coborât din nor, a văzut doar întuneric. Au trecut câteva minute până când a început să vadă șomoioage de culoare deschisă, care pluteau subtil înăuntru și în afară, în contrast cu întunericul. Le-a descris ca pe un văl sau o bucată de pânză translucidă proiectată în întuneric, care flutura și se ondula. Apoi a plutit printr-un fel de ceață. „Ceața este albicioasă și violetă... ceva verde care vine și pleacă, semănând cu un văl. Mă simt bine în ea. Acum pot vedea întunericul prin ceață.” Apoi a început să pătrundă prin ceață în întuneric, dar nu părea a fi un întuneric normal. „Este foarte vast. E negru ca noaptea. Este foarte, foarte mare, foarte vast... și e viu... este viu.”

D: De ce simți că este viu?

S: Detectez mișcare. Mișcările sale sunt ca valuri de energie care vin și pleacă și arată nu ca niște obiecte, ci ca și cum ar avea o formă care nu este vizibilă. Este tangibilă. Nu are limite, e ca un corp din energie.

D: Pot să înțeleg asta. Nu are formă? Este doar energie, asta vrei să spui?

S: Da, dar unele corpuri din energie pot fi simțite și se mișcă.

D: Și nu au o formă?

S: Nu. Dar ți-o poți imagina.

D: Bine. Și cum te percepi în toată această energie?

S: Fac parte din ea. Mă simt bine în ea. Nu am un corp. Eu sunt acea energie.

D: Hmm, pare puternic! (Nu) Nu? Explică-mi.

S: Pot simți mișcările acestei energii. Este foarte moale și se transformă. Sesizarea mișcărilor dă simțul formei.

D: Încerc să înțeleg. Adică pe măsură ce energia se mișcă, se transformă în ceva?

S: Nu. Nu se transformă în lucruri. Generează o senzație de formă. Mișcarea energiei generează o senzație de formă, care este separată de energie.

D: Separată de energie?

S: Nu este separată de energie.

D: Dar tu faci parte din această energie? (Da) O folosești în vreun fel?

S: Nu, curg cu mișcarea.

D: Deci nu ți se cere să folosești energia?

S: Nu, sunt doar o parte din ea.

D: Ai spus că e un sentiment bun?

S: Nu e nici bun, nici rău. Doar este! Se simte ca acasă. Parcă nu există nimic altceva.

D: Și într-un loc ca ăsta nu trebuie să faci nimic. Doar exişti. Este corect? (Da) Mai sunt și alții cu tine în acest loc?

S: Nu mai sunt alții. Sunt doar mișcări. Și eu sunt mișcare.

D: Deci nu ești complet singură. (Nu) Crezi că te vei despărți vreodată de aici și vei fi altceva? (Nu) Pentru că ești fericită acolo? (Da)

Știam din numeroase cazuri similare, că se întorsese la început, când era energie pură. Această stare putea dura o perioadă de timp greu de estimat, așa că am decis să o mut de acolo. A fost dificil să decid cum să formulez asta. „Să mergem înainte, când nu mai faci parte din acea mișcare.” Știam că trebuie să se întâmple asta pentru că vorbeam cu o ființă umană, întinsă pe patul din cabinetul meu. Până la urmă va trebui să intre în planul fizic. „Suntem acolo acum! Ce se întâmplă? Cum este?”

S: Cred că este același întuneric, de aceeași culoare. Uneori este mai luminos, alteori nu e. Vine și pleacă. Acum văd mai multă lumină. Mă văd acum. Văd o casă în care am crescut.

D: Spune-mi ce se întâmplă.

S: E ca o gelatină. Trebuie să se formeze... ca gelatina care nu are prea multă consistență.

D: Casa?

S: Da, toată casa. Nu este grea. Nu este solidă. Devine solidă, apoi nu este solidă. Fluctuează. O privesc de sus. Acum e solidă.

D: Cum te percepi acum?

S: Văd o fetiță. Sunt eu. Nu sunt eu.

D: Ce vrei să spui?

S: O văd. E drăguță! Are părul creț și este foarte fericită. O privesc. O văd din toate unghiurile. Se pregătește pentru ceva. Are vreo trei ani.

D: Îți place fetița asta?

S: Da, și îmi place și casa. E solidă acum.

D: Cum te percepi când te uiți la ea?

S: Sunt ca aerul.

D: Înainte erai energie. Eşti la fel acum sau nu?

S: Da, puţin diferită, dar sunt ca aerul. Eu sunt spaţiul şi mişcarea spaţiului şi a norilor.

D: De ce eşti atrasă de această fetiţă?

S: Pentru că se pregăteşte... Este gata.

D: Ce vrei să spui?

S: Ea face parte din ceva. Şi voi veni şi voi lucra cu ea. Voi fi cu ea.

D: Ştii din ce face parte?

S: Da. Dintr-un proiect. Văd casa în fiecare detaliu. Şi văd că ea şi energia ei (şi conştientizarea mea face parte din energie) este aceeaşi, deşi nu este aceeaşi. Se pregăteşte să manifeste asta. Are să îmi permită să îi fac ceva.

D: Ea este conştientă de tine?

S: Uneori.

D: Care este acest proiect despre care vorbeşti?

S: Este o experienţă. Face parte dintr-o experienţă. Ea are o viziune completă despre cum stau lucrurile şi mi-o va oferi.

D: Ce vrei să spui?

S: Despre cum se formează lucrurile şi realităţile. Ea ştie cum să facă asta. Are o mare putere.

D: S-a născut ştiind cum să facă asta? (Da) Dar are să ţi-o dea?

S: Nu puterea. Nu am nevoie de putere. Îmi va da cunoştinţele pe care le are. Şi îmi va oferi şansa de a experimenta singură acest lucru.

D: Despre ce cunoştinţe vorbeşti?

S: Despre cum să formezi lucrurile.

D: M-am gândit că fiind o energie, știi deja cum să o faci.

S: Nu, nu știu cum să fac asta.

D: Nu știi cum să o direcționezi? Asta vrei să spui?

S: Da. Ea îmi va da șansa asta. Ea știe cum se face.

D: I-a arătat cineva?

S: Nu. Asta este ea. S-a născut știind cum să facă asta.

D: Și cum îți va da cunoștințele?

S: Mi le va transmite în diverse moduri, pe măsură ce trece timpul. Va fi un proces de durată și se va întâmpla în această realitate.

D: Va fi un lucru care se va întâmpla lent? (Da) Și în acest timp ea îți va transmite cunoștințele?

S: Da, și va fi o experiență.

D: Cunoașterea Pământului sau ce?

S: Da. Cunoașterea a diverse lucruri și a legilor. Cum să formezi lucrurile, cum să le experimentezi. Ea știe toate astea!

D: Ea folosește asta în propria ei viață?

S: Da, dar foarte limitat. Are numai trei ani.

D: Și poate folosi energia la acea vârstă fragedă?

S: Da, o poate folosi un pic. Dar va evolua. Ea a încheiat cu mine un acord de a participa la acest proiect și de a-mi împărtăși cunoștințele.

D: Bine, dar cum o să-ți transmită cunoștințele?

S: Se va contopi cu mine.

D: Dar veți fi separați.

S: Suntem, dar nu suntem.

D: Ai mai fost vreodată într-un corp uman? (Nu) Atunci aceasta va fi o premieră. (Da) Vei fuziona cu ea ca parte a ei? (Nu) Explică-mi.

S: Ne unim. Devenim una și apoi ea se întoarce la sine. Și păstrez ceea ce îmi dă ea.

D: Deci nu rămâi fuzionat cu ea?

S: Nu, nu, nu. Este un proces.

D: Doar pentru a dobândi cunoștințele pe care le-a învățat și apoi vă despărțiți pentru un timp?

S: Da, dar sunt încă acolo. Întotdeauna în preajma ei. Sunt peste tot.

D: Dar faci și alte lucruri, în afară de asta?

S: Nu. Nu trebuie să fac nimic.

D: Ea este conștientă că transmite aceste informații? (Da) Va păstra aceste informații, pe măsură ce crește?

S: Parțial. Va fi din ce în ce mai puțin conștientă.

D: Se pare că vei sta cu ea mult timp, nu-i așa? (Da) Vorbim despre Sharon, nu-i așa? (Da)

Deci această entitate era clienta mea Sharon și totuși era separată de ea. Am crezut că e suficient de obiectivă ca să-i pot pune întrebări despre Sharon, fără a mai fi nevoie să chem oficial SC-ul. După atâția ani în care am făcut sesiuni, am învățat când entitatea cu care vorbesc are suficiente cunoștințe pentru a oferi răspunsuri. Practic este la fel.

Am vrut să știu dacă Sharon a mai avut alte vieți pe Pământ. A răspuns că nu a mai avut.

D: Atunci este prima dată când se află într-un corp uman?

S: Pe Pământ, da.

D: A locuit şi în alte locuri în afară de Pământ? (Da) Ne poţi spune ceva despre locul unde a locuit înainte?

S: Da. Face parte dintr-un grup mare şi a fost peste tot.

D: Ca tine?

S: Nu. Este diferit. Ea are formă.

D: Deci atunci când ea a fost în alte locuri cu acest grup mare, a avut o formă fizică?

S: Nu atât fizică, ci o formă mai individualizată.

D: O formă de grup? (Da) Unde au fost aceste vieți?

S: Pe o navă spațială mare. Făcea parte dintr-un grup și călătorea prin realități și dimensiuni.

D: Dar aveau o formă fizică?

S: Aveau o formă individualizată, nu întotdeauna fizică. Uneori devenea fizică şi alteori nu era fizică. O formă foarte asemănătoare cu forma oamenilor de pe Pământ, dar nu este atât de densă. Era mai luminoasă. Nu e atât de solidă. Putea reţine mai multă lumină. Avea mai multă lumină.

D: Și ce făceau ei la bordul navei?

S: Lucrau cu realități. Lucrau la formarea diferitelor realități şi la suprapunerea diferitelor aspecte ale realităților. Aveau de făcut o treabă importantă.

D: Pare o treabă importantă! (Da) Dar munca ta are o altă energie. Nu ești implicat în asta? (Nu) Faci parte dintr-un proiect diferit.

S: Da. Ei creează realități. Suprapun diferite aspecte ale realităților.

D: Dar indivizii implicați în acele realități?

S: Ce e cu ei?

D: Au avut ceva de a face cu asta? Au creat indivizi?

S: Ei fac asta, da. Ei fac ceea ce trebuie făcut.

D: Mă gândeam că dacă ar crea realităţi, ar trebui să fie populate de fiinţe, nu-i aşa?

S: Da. Îi interesează asta.

D: Ce îi interesează?

S: Cum se coordonează între ele diferitele realităţi. Îi interesează procesul în sine. Nu le pasă de oameni... dar nu e ceva rău... nu le pasă de ei mai mult decât de orice altceva.

D: Deci acel proiect este mai mare şi are mai multă importanţă decât aspectul individual. (Da) Dar bănuiesc că individul decide în ce realitate vrea să trăiască?

S: Nu. Nu are de ales, pentru că asta depinde de frecvenţă.

Acest lucru a fost subliniat de multe ori – individul nu se poate ridica în alte dimensiuni (chiar şi în lumea spiritului), dacă frecvenţa şi vibraţia lui nu se potrivește cu ele. Nu poate merge mai sus decât nivelul cu care rezonează. Acesta este motivul pentru care trebuie să învăţăm cum să ne ridicăm vibraţia (mai ales în vremurile în care trăim), pentru a rezona cu realităţile superioare în care se mută planeta.

D: Și de ce creează ei toate aceste realităţi?

S: Ei ţin totul la un loc. Ei menţin la un loc diferitele realităţi, astfel încât întregul Univers să fie aşa cum este. Trebuie să şteargă unele lucruri. Trebuie să adauge câteva lucruri. Ei veghează asupra realităţilor şi dimensiunilor. Le păstrează în echilibru, astfel încât să poată exista. Pentru ca Universul să poată

exista.

D: Şi trebuie să fie într-o navă spaţială pentru a face asta?

S: Aşa călătoresc ei. Aşa explorează. Ei au energia şi modalitatea de a-şi manifesta corpurile. Şi acele corpuri au nevoie de spaţiu, iar spaţiul este ca o casă. Acolo merg şi stau şi lucrează, când devin solizi.

D: Adică nava spaţială devine... e casa lor?

S: Da. E ca o planetă. Nu atât ca o navă spaţială, ca un vehicul. E ca o planetă. Această navă spaţială este ca o planetă întreagă. Are o lume întreagă în ea. Nu e ca un vehicul obişnuit. Nu e aşa!

D: Este puţin greu de înţeles, pentru mintea mea umană. De aceea pun atâtea întrebări.

S: Este organic. Este un spaţiu organic, care are diverse funcţii. Este inteligent.

D: Deci acest container, ca să zicem aşa, este inteligent? (Da) Asta e ceva nou pentru mine. Am lucrat cu OZN-uri şi extratereştri vreme de douăzeci şi cinci de ani, şi informaţiile pe care le primesc continuă să se schimbe. Deci acolo nu mai sunt nave spaţiale solide?

S: Sunt câteva. Chiar multe.

D: Care au alte forme de viaţă fizică pe ele.

S: Da. Dar există şi alte tipuri de nave spaţiale, care sunt vii. Sunt organice.

Părea a fi tipul de navă spaţială în care se afla Phil, în Păstrătorii grădinii. El s-a speriat când a descoperit că nava spaţială era de fapt vie.

D: Dar acestea fac alte tipuri de muncă? (Da) Ai spus că nu sunt solide.

S: Ele pot deveni solide.

D: Ei sunt cei care manipulează realitățile. (Da) Iar celelalte tipuri de nave spațiale sunt mecanice și au o agendă diferită.

S: Da. Sunt la un alt nivel. Sunt diferite.

D: Dar fiecare are rolul său.

S: Da, totul contează.

D: Și Sharon face parte din acel grup? (Da) Și face o treabă foarte importantă!

S: Este doar o treabă.

D: Ei bine, mie mi se pare importantă menținerea în echilibru a Universului. (Chicotește) Le spune cineva acelor oameni ce să facă?

S: Nu, știu singuri.

D: Dar fără ei, întregul Univers ar fi în haos, nu-i așa?

S: Presupun, dar nu sunt singurii.

D: Mai sunt și alții care fac același lucru? (Da) Era destul de fericită acolo, nu-i așa?

S: Da, era.

D: Atunci de ce a decis să intre într-un corp uman?

S: A vrut să experimenteze. A vrut să încerce să facă munca pe care o făceau cei de acolo.

D: Dar cred că e limitativ să intri într-un corp fizic, nu-i așa? (Da) Partea cu care vorbesc a fost desemnată să lucreze cu ea? (Da) Pentru a afla cum este să fii om? (Da) Pentru a experimenta emoțiile și sentimentele sau ce?

S: Ea nu prea se concentrează pe sentimente, se concentrează pe experiența de a fi aici.

D: Pe ceea ce experimentează o ființă umană?

S: Da, ai putea spune așa.

În timpul interviului, Sharon a spus că mama ei a avut multe avorturi, înainte de a se naște Sharon. „Nu a putut să intre. A încercat, dar nu era potrivită frecvența.” Am auzit asta în multe cazuri, și o parte din ele au fost discutate în Cele trei valuri de voluntari și Noul Pământ. Vibrația mamei trebuie să fie compatibilă cu cea a sufletului care vine, altfel se produc avorturi spontane.

D: Ce s-a întâmplat când a putut în sfârșit să se nască?

S: Au reușit să stabilească frecvența și să o stabilizeze.

D: Și a intrat în făt ca să se nască? (Da) Apoi nu a fost nicio diferență până la vârsta de trei ani, când ai decis să vii să lucrezi cu ea? (Da) A trăit o viață normală, până când ai venit și ai lucrat cu ea?

S: Da! Are nevoie de o viață... dar eu nu am ajutat-o! Nu! Ea m-a ajutat pe mine.

D: A existat un acord pe care l-a făcut cu tine? (Da) Ea a spus că atunci când era foarte mică, aproximativ la vârsta la care ai venit tu, părinții i-au dat un sedativ.

S: Da. Părinții ei nu au înțeles schimbarea frecvenței și și-au făcut griji pentru ea.

D: Ea se comporta diferit? (Da) Cam asta a fost vârsta la care ai venit și ai stabilit contactul, nu-i așa?

S: Da, și de asemenea când era mare.

D: Ai continuat să intri și să ieși?

S: Pentru energie. Am mers spre Marea Energie... spre Vid... către Sursă.

D: Deci Sursa este Marea Energie? (Da) Mi-a fost descrisă ca o „lumină albă”. (Da) Dar tu ai descris-o ca fiind întuneric?

S: Da. E același lucru.

D: Același lucru. (Da) Deci te-ai întors la Sursă. (Da) Și după aceea te-ai întors și ai fost cu ea toată viața?

S: Până în momentul când a plecat.

D: Ce vrei să spui?

S: Ea a plecat. Nu mai este în acest corp.

D: Sufletul inițial, vrei să spui?

S: Da. S-a întors la nava spațială.

D: Ce s-a întâmplat? De ce a plecat?

S: A vrut să plece, ca să intru eu.

D: Nu a mai vrut să fie aici?

S: Presupun că nu.

D: Cam câți ani avea vehiculul Sharon la acea vreme?

S: Patruzeci.

A fost o surpriză neașteptată. Sharon avea acum cincizeci de ani.

D: La patruzeci de ani a decis că vrea să se întoarcă acolo?

S: Da. A început să se pregătească să se întoarcă acolo, iar la patruzeci și doi de ani a plecat.

D: Dar vehiculul Sharon, corpul, a rămas în viață.

S: Fiindcă am intrat eu.

D: Să explicăm. Ea a simțit că a învățat suficient și a ajutat suficient și că se

poate întoarce?

S: Nu a venit să ajute cu nimic. A venit să experimenteze cum este să fii om.

D: Bine. Și ai fost cu ea în tot acest timp, împărtășind experiențele ei? (Da) Deci a vrut să plece și tu i-ai luat locul? (Da) Pentru că știai totul despre ea, aveai amintiri? (Da) S-a întâmplat ceva în momentul în care s-a făcut schimbul? (Nu) Pentru că am auzit că uneori se întâmplă ceva dramatic, atunci când sufletele fac schimb.

S: Nu. Nu întotdeauna. Corpul era bolnav, dar nu acesta a fost motivul pentru care a plecat.

D: Dar când ai intrat aveai toate informațiile, știai totul despre ea? (Da) Și nimeni altcineva nu a observat diferența? (Nu) Și acum ești singurul din corp?

S: Da, dar împărtășesc informații.

D: Cui împărtășești informații?

S: Inteligențelor din acel spațiu mare.

D: Spațiul mare e pe nava spațială de unde a venit? (Nu) Spațiul mare? E locul unde ai fost la început, când am început să vorbesc cu tine? (Da) Dar acum vei rămâne în acest corp pe toată durata vieții lui?

S: Nu știu... poate o voi face, poate nu. Pot pleca oricând vreau.

D: Dar corpul, Sharon, nu are lucruri pe care trebuie să le facă?

S: Nu. A venit aici pentru a experimenta. La fel ca mine.

D: Ei bine, ai putea răspunde la câteva întrebări? (Da) A vrut să știe care este scopul ei. Poți să-i spui ce trebuie să facă?

S: Să se bucure de viață. Să privească și să continue să împărtășească ceea ce știe. Observarea este foarte importantă. Observarea cu toate simțurile.

D: Mi s-a vorbit despre ceea ce noi numim cele Trei Valuri de Voluntari, care au venit aici ca să ajute, în acest moment. Ea face parte din voluntari? (Da) M-am

gândit că e așa, pentru că nu-i place aici. Tot spune că vrea să meargă acasă. Dar nu are un rol important în toate acestea?

S: Ea este aici pentru această experienţă. Este aici pentru a fi aici. Doar să fie aici și să observe.

Acestea erau cu siguranţă caracteristicile celui de-al Doilea Val. Aceşti oameni erau observatori.

D: Dar acum nu e prea fericită.

S: Nu, nu e fericită. A obosit.

D:Dar ar trebui să rămână în situația în care se află acum sau ar trebui să o schimbe? (Era una dintre întrebările ei.)

S: Poate face tot ce vrea. Are puterea de a face la propriu tot ce vrea. Ea poate crea orice vrea.

D: Dar mai întâi trebuie să decidă ce vrea. Asta e întotdeauna partea dificilă. (Da) A spus că rămâne unde este, din cauza surorii ei.

S: Da. Sora ei a fost cea care a ținut-o în viață la început, când Sharon a intrat în corp.

D: Când s-a născut?

S: Când a venit de pe nava spațială. Când s-a născut aici, după avorturile spontane. Sora ei a ajutat-o să rămână în viață. A avut grijă de ea. Nu mânca, dar a avut grijă de ea.

Acest lucru se întâmplă adesea când sufletul intră pentru prima dată într-un corp uman, pe Pământ. Corpul pe care îl avea înainte nu trebuia să mănânce alimente solide. Se hrănea cu energie pură. Nu înțelege că trupul uman are nevoie de

hrană. I s-a spus că toți membrii din familia lui Sharon aveau vieți anterioare și se aflau pe roata terestră a karmei. Sharon era diferită și nu avea karma cu nimeni.

D: Deci, acesta este motivul pentru care Sharon simte că trebuie să aibă grijă de sora ei acum? (Da) Dar nu este fericită în această situație, nu-i așa?

S: Ea poate face tot ce vrea.

D: Îi este teamă că s-ar putea întâmpla ceva cu sora sa, dacă pleacă.

S: Va fi îngrijită.

D: Se gândește să meargă în Europa.

S: Da, este o idee bună.

D: Ea a călătorit deja mult în toată lumea ca observatoare, nu-i așa?

S: Da. Și oriunde a mers, a modificat câmpul energetic. Trebuie să meargă în multe locuri.

D: Deci nu și-ar îndeplini misiunea, dacă ar rămâne într-un singur loc.

S: Așa e. Ea trebuie să se miște. Oriunde merge, ea schimbă structura realității.

D: Și eu călătoresc mult.

S: Da. Dar tu faci așa ceva în alt fel. În alt mod. Ai o misiune diferită. Ea transformă structura, când călătorește. Ea folosește energia, vorbind cu oamenii. De asemenea, poate folosi energia pentru a vindeca. Va fi mai ușor acum.

D: Ai instrucțiuni pe care vrei să i le dai?

S: Să se relaxeze, să se bucure, să observe și să fie acolo. Asta e! Ea poate face asta. O face deja! Avem un aspect mai formal decât acum. Ceva mai pregătit. Ea va ști.

D: Știu că cei care s-au oferit ca voluntari și au venit să ajute, întâmpină

dificultăți în a se adapta pe Pământ. M-am întâlnit cu atât de mulți dintre ei. Am auzit că sunt aici sute de mii, nu-i așa?

S: Da. Ei vin de la niveluri diferite. Ei sunt aici pentru a transforma realitatea, pentru a schimba vibrațiile și frecvențele.

D: Mi s-a spus că ne îndepărtăm de negativitate.

S: Da, fără regrete.

D: Vrem o lume pozitivă. (Da) Este foarte greu să le explic oamenilor. Încerc să-i ajut să înțeleagă ce se întâmplă.

S: Da, dar ei înțeleg.

D: După cum înțelegem noi lucrurile, va fi o separare între vechiul și noul Pământ. (Da) Dar unii oameni vor rămâne cu vechiul Pământ.

S: Da, deja se întâmplă. Este un proces.

Am explorat apoi problemele fizice ale lui Sharon. I-am cerut să facă o scanare corporală și să-mi spună ce vede. „Nu este nimic în neregulă.” Aceasta a fost o surpriză, fiindcă Sharon venise cu o listă lungă de suferințe de natură fizică.

S: Corpul se regenerează în fiecare zi. Nu ar trebui să fie îngrijorată de acest lucru.

D: Bine, dar cum rămâne cu sistemul ei digestiv?

S: E agitată. Este îngrijorată de ce se întâmplă în lume. Nu este obișnuită să fie într-un corp uman. Corpul uman e ceva nou pentru ea și nu prea înțelege cum funcționează. Simte emoțiile și tensiunile din jurul ei. Ea simte totul și asta îi provoacă probleme în corp.

D: Nu știe mare lucru despre emoții și cât de puternice pot fi.

S: Da, nu le-a mai experimentat niciodată.

Am întrebat ce se poate face pentru sistemul ei digestiv şi m-a asigurat din nou că totul este în regulă. Trebuia doar să se relaxeze. „Ea meditează, ceea ce este bine. Se conectează. Transmite informaţii, când face asta. Şi, de asemenea, corpul se vindecă în timpul meditației. Se reface. Are dificultăți în a dormi noaptea, fiindcă noaptea se transferă informațiile din minte. Are o stare de nervozitate. E prea îngrijorată pentru ceea ce se petrece în lume. Uneori uită că e doar o experiență și nu există nimic pentru care să își facă griji. Ea este doar o observatoare. Își face prea multe griji. Trebuie să se bucure de viață și să știe că are tot ajutorul de care are nevoie... chiar și mai mult.

Mesajul de despărţire a fost:

Să se relaxeze, să se bucure şi să facă ce vrea. Ea are toată puterea. Poate face orice vrea. Trebuie doar să fie acolo. Trebuie să călătorească mai mult. Să meargă în diverse locuri. A călătorit mult, dar acum trebuie să meargă şi să stea acolo mai mult timp, să rămână mai mult acolo. Trebuie să își schimbe strategia. Este iubită de tot Universul.

Capitolul 18

OAMENII DIN FUNDAL

Am primit acum mai multe informaţii despre conceptul de oameni de fundal. Este încă un concept atrăgător care sperăm că va căpăta mai mult sens, cu informaţiile noi pe care le adăugăm acum. Am inclus iar sesiunea din Universul convolut volumul patru, apoi am adăugat alte două sesiuni pe această temă.

* * *

Suzette s-a desprins de pe nor. Se afla în faţa unei păduri cu copaci foarte mari şi înalţi. Păreau a fi pini sau cedri bătrâni şi uriaşi. Încerca să vadă Soarele, care părea a fi ascuns de ceva asemănător cu norii. Apoi şi-a dat seama că nu erau nori, ci aerul murdar care împiedica Soarele să pătrundă. Era îngrijorată că o astfel de atmosferă ar putea ucide copacii. Apoi, spre surprinderea ei şi a mea, a văzut dinozauri. Unii dintre ei erau mari, precum Tyrannosaurus Rex. Simţeau şi ei mirosul din aer şi erau îngrijoraţi. Ceva nu era în regulă şi ea simţea asta.

A fost o surpriză când am întrebat-o despre corpul ei. A spus că are un corp urât, cu păr castaniu încâlcit. A simţit că era un bărbat de vârstă mijlocie şi purta o piele de animal, care îi cobora de pe umăr. Am întrebat-o dacă se simte confortabil în acel loc, iar ea a răspuns: „Nu! Pentru că cerul... aerul a dispărut. Nu va mai fi viaţă aici.” Deci în mod cert se întâmpla ceva neobişnuit. Am vrut să ştiu dacă viaţa era confortabilă acolo, înainte de asta. „Nu. Este o luptă în fiecare zi. Din cauza fiarelor... este o luptă pentru supravieţuire.” Dinozaurii erau fiarele mai mari, dar existau şi animale mai mici pe care le mâncau. Foloseau pieile de la animale, după ce le bătuceau şi le tăiau cu o piatră. Apoi uscau carnea. M-am întrebat de ce mai trebuiau să se îmbrace, dacă erau acoperiţi cu păr. A spus: „Pentru protecţie. Sunt plante mai mici cu spini pe ele, când mergi la vânătoare.”

Am vrut să ştiu unde locuia şi a descris ceva ce părea a fi o peşteră. „Arată ca un tunel care intră în piatră. Ca o gaură. Intră şi se lărgeşte. E suficientă lumină

înăuntru.” Apoi a văzut că în tunel era un copil. „Aceasta gaură... nu e nimic aici decât copilul. Cred că m-am refugiat aici. Am adus copilul în acest loc.” Venise de altundeva. „Știu că trebuie să protejez copilul de ceea ce este în aer. De această moarte dintr-o cauză necunoscută. Moartea copacilor și a dinozaurilor.” A descris locul de unde venea – o peșteră deschisă în față, unde trăiau mulți oameni care semănau cu el. „Ei cred că nu se va întâmpla nimic rău. Nu m-au crezut.”

D: De unde știi că se va întâmpla ceva?

S: Mi-au spus copacii și dinozaurii.

D: Poți să comunici cu ei? (Îhî) Cum faci asta?

S: Doar ascult. Ei îmi arată imagini. Se apropie moartea.

Nimeni nu voia să îl asculte, așa că a luat copilul și a plecat. Ceilalți oameni pur și simplu l-au ignorat. Nu era copilul lui, ci un orfan. Au călătorit la mare distanță față de grupul de oameni, apoi s-au oprit și s-au adăpostit în tunel. Spera că îi va proteja. Dar acum avea o altă problemă: trebuia să hrănească copilul. „Trebuie să vânez. Totul e pe moarte. Dinozaurii se prăbușesc. Nu pot să respire. Copacii se sufocă. Nici ei nu pot să respire.” El încă nu era afectat. „Sunt lungit la nivelul solului. Încă nu a ajuns aici. Trebuie să găsesc mâncare. Mă grăbesc... alerg prin plantele cu spini... caut în jur. Am găsit ceva. Arată ca un porcușor sau un șobolan mare, ceva de genul ăsta. Îl omor cu măciuca.” A dus mâncarea înapoi în tunel.

Trebuie să fi trecut o perioadă de timp, dar această ființă primitivă probabil nu avea conceptul de timp. „Ies afară și văd că totul a murit. Totul este maro, dar suntem încă în viață. Unele dintre animale s-au sufocat din cauza aerului rău.” M-am întrebat dacă a stat sub pământ multă vreme. „Așa cred. Acum poți să respiri din nou. Alte animale care au trăit în peșteri sau au stat adânc în pământ, ies din nou. Cele din apă au supraviețuit.” Deci se pare că orice creatură care era sub pământ, a fost protejată. „Și plantele revin prin rădăcini. Aerul începe să revină pe cer. Soarele începe să strălucească. Încălzește planeta. Era frig când a revenit pe cer.”

A decis să se întoarcă și să vadă dacă vreunul din ceilalți oameni a supraviețuit.

Nu prea voia, dar s-a gândit că trebuie să verifice. A luat copilul cu el. Am condensat timpul și l-am întrebat ce a găsit când a ajuns acolo. „Moarte. Au murit cu toții. Nu au putut respira.” Deci, pentru că trăiau într-o peșteră deschisă, nu au putut scăpa de aerul toxic. Am întrebat ce avea de gând să facă acum. „Mergem mai departe. Viața continuă. Mă duc să văd ce pot găsi... poate găsesc pe cineva. S-ar putea să mai fie și alții, care au supraviețuit în subteran.”

Apoi l-am mutat înainte în timp, ca să văd dacă a găsit pe cineva. În schimb, a văzut: „O lumină foarte strălucitoare... o lumină foarte puternică... prea albă. În fața mea." Am crezut că a murit și că se întorcea la Sursă, care este întotdeauna descrisă ca o lumină foarte strălucitoare. Dacă acest lucru era adevărat, voiam să știu ce s-a întâmplat cu el. Cum a murit în acea viață? Așa că l-am dus în ultima zi a vieții lui și l-am întrebat ce vede și ce se întâmplă. „Văd o navă spațială strălucitoare. Suntem luați... suntem luați. Nava... A aterizat acolo și am fost luați. Nava era rotundă și strălucitoare.” Respira adânc, de parcă se afla într-o stare de stres.

D: Cum ai fost luat?

S: În lumină... era o lumină mare în jurul nostru și pe navă.

D: Poți să vezi oameni?

S: Înalt... nu păros... piele deschisă la culoare... ochi albi... păr alb. Ei nu sunt ca noi. Nu sunt păroși ca mine... eu sunt păros.

Pare foarte asemănător cu creatura păroasă descrisă în capitolul 22 din volumul 4, Crearea ființelor umane.

D: Te-au luat pe navă?

S: Da. Mă tratează ca pe o fiară... ca pe un animal. Sunt singurul care arăt așa. Mă împung cu degetele lor lungi și slabe.

D: Poți comunica cu ei?

S: Nu cred că trebuie.

D: Spui că te tratează ca pe o fiară? (Da) Poate că ei nu știu că poți gândi. — Știi unde te duc?

S: Vedem două stele pe cer. Sunt ferestre peste tot în jurul meu. Există o mulțime de cilindri rotunzi... o mulțime de lumini de diferite culori.

Această călătorie putea dura mult timp, așa că am condensat din nou timpul și l-am mutat înainte, când au ajuns în sfârșit oriunde îl duceau. A văzut un oraș compus din cristale. „Este... sunt acasă. (Oftat adânc) Cristale... totul e din sticlă... sunt acasă! M-au adus înapoi acasă. — Sunt una din aceste ființe. Am ales să merg în acel loc unde eram atât de păros. Acum m-am întors acasă.”

D: Mai ai corpul păros?

S: Pe măsură ce merg, cade de pe mine. Părul... rolul acela... mă întorc la ceea ce eram înainte.

D: Vrei să spui că trupul nu trebuia să moară? (Nu) Tocmai te-ai transformat din nou?

S: Da. Sunt mult mai fericit așa. Nu mi-a plăcut să fiu păros.

D: De ce ai ales să fii așa?

S: Trebuia să aduc înapoi acest copil. Trebuia să salvez acest copil.

D: A călătorit cu bine?

S: Nu îl văd acum.

D: Dar asta a fost treaba ta, să îl salvezi. (Da) Și aici ești acasă? (Da) Știi unde este copilul? Ei cum îl numesc?

S: (Pauză) Văd un Z. Văd un X. Nu înțeleg simbolurile.

D: Poate că vor căpăta sens mai târziu. — Cum este corpul tău acum?

S: Este minunat! Nu am păr pe corp, sunt înaltă, cu piele albă, păr blond şi ochi albaştri.

D: Ca ceilalţi de pe navă?

S: Da. Râdeau de mine, când eram păros. E atât de bine să fiu acasă, cu sticla şi cristalele şi toate luminile din jur.

D: Râdeau de tine pentru că ai uitat? (A râs: Da.) Când ai mers şi ai experimentat cum e să fii păros în celălalt loc, te-ai născut ca un copil în acea viaţă? Sau cum s-a întâmplat?

S: Am urmat procesul normal. M-am născut în acel grup de oameni ca să fiu acceptat, dar nu am fost niciodată acceptat, când am crescut. Nu m-au ascultat.

D: Nu te-au înţeles. Şi cât ai fost acolo, ai uitat de casa ta? (Da) Ai uitat de unde ai venit. Cred că e interesant că nu a trebuit să mori, ca să pleci de acolo.

S: Noi nu murim.

Tocmai se transformase înapoi în starea sa originară. Acum că s-a întors acolo unde simţea că aparţine, am vrut să ştiu ce fel de muncă făcea acolo.

S: Mergem în acest loc şi facem un raport cu ceea ce am învăţat. O înregistrare a ceea ce am văzut, a ceea ce s-a întâmplat. Şi te energizezi cu cristalele.

D: Cum faci asta?

S: Tot ce trebuie să faci este să le atingi. Există sunet, vibraţii... există vindecare. Diferite lumini şi culori se reflectă prin tine.

D: Asta te readuce la normal?

S: Da, te energizezi. Vindeci orice trebuie reparat. Este atât de corect şi atât de liniştit acolo, şi atât de frumos, din cauza cristalelor.

D: Dar ai decis să pleci din acest loc pentru a explora?

S: Asta facem noi. Asta e treaba noastră. Mergem acolo unde este nevoie de ajutor. Și a trebuit să salvez copilul. Nu i-am putut salva pe toți, dar l-am salvat pe acel copil.

D: Ai încercat, dar ceilalți nu au vrut să asculte. Ce era în neregulă cu aerul? Poți vedea asta, din locul unde te afli acum?

S: Da. Au erupt mulți vulcani. Tot ce putea merge rău. Au scos oxigenul din aer; au acoperit Soarele și pur și simplu nu mai puteai respira. Nimic nu mai putea respira. Orice ființă mare care consuma mult oxigen, a murit. A fost multă activitate vulcanică și oamenii nu au supraviețuit, animalele mari nu au supraviețuit. Nu aveau protecție.

D: Știai că se va întâmpla asta, înainte să mergi acolo?

S: Da. Știam, în orașul de cristal. Dar când m-am aflat acolo, nu am mai știut. — Nu era confortabil cu tot părul acela. (Am râs.) Dar trebuia să fiu păros, pentru a mă amesteca printre cei de acolo.

D: Ce ai de gând să faci acum? Ai de gând să rămâi aici o vreme?

S: Da. Am să îmi verific opțiunile.

D: Va trebui să pleci în altă parte?

S: Da. Asta e treaba noastră. Examinăm opțiunile și decidem.

D: Dar poți alege, nu?

S: Da, putem alege.

D: Ei îți arată aceste opțiuni?

S: Da, le vezi când te uiți în cristal. Este un cristal mare, care arată ca un lichid. Puțin mai gros ca apa. Și poți vedea viața unei persoane, ce face și ce meserie are. Le urmărești toată viața.

D: Dar știi că oamenii au liberul arbitru. Lucrurile se pot schimba, nu-i așa?

(Nu) Vezi doar o singură posibilitate?

S: Vezi doar o cale, pe care trebuie să meargă acea persoană.

D: Da? Dar uneori oamenii nu o iau pe acea cale, după ce au intrat în corp.

S: Hmm... asta creează haos.

D: Pentru că știi că ei au liber arbitru și uneori uită pentru ce sunt acolo, nu-i așa?

S: Nu. Pur și simplu nu ascultă.

D: Poți să intri în corp cu cele mai bune intenții, dar uneori îți apar alte lucruri în cale.

S: Oamenii din peșteră nu aveau o cale. Dar eu aveam o cale. Copilul acela avea o cale.

D: Deci dacă alegi o opțiune, nu te îndepărtezi de pe acea cale? Asta vrei să spui?

S: Da. În această cameră cu cristale este un număr limitat de ființe care aleg să aibă o cale. Restul oamenilor nu sunt trimiși aici pe o cale.

D: Pentru ce sunt viețile lor, atunci?

S: Ei creează un fundal.

A fost o afirmație ciudată. Nu mai auzisem asta până atunci.

D: Ce vrei să spui?

S: Într-un film se pictează ceva în jurul persoanei, ca să existe un fundal.

D: Ceilalți nu au un scop?

S: Corect. Ei vin să trăiască, să respire, să muncească și să moară.

D: Dar există vreo speranță că ar putea găsi o cale, sau au un altfel de suflet?

S: Ei nu au ales. Sunt aici doar pentru a face parte din fundal. Sunt sclavi. Sunt sclavi care trec de la un sistem stelar la altul și sunt folosiți ca fundal.

D: Sunt doar un fundal pentru celelalte persoane, care au un scop.

S: Da. Pentru ca tu să înveți și să rămâi pe calea ta, trebuie să îi ai pe acești oameni în cale, care trăiesc alături de tine. Dar tu ești aici pentru o lecție, iar ei sunt aici pentru un fundal.

D: Da. Și uneori ei creează probleme și încearcă să te scoată de pe calea ta? (Da) Face parte din scopul lor să îți distragă atenția? (Da) Dar când ești în corp nu știi toate aceste lucruri, nu-i așa?

S: Nu toate ființele sunt sursa de lumină. Nu toate ființele de lumină sunt sursa de lumină. Ele sunt aici doar ca energie pentru a ne ajuta cu lecțiile noastre, pentru a crea haos, pentru a munci sau doar pentru a trăi. Unele ființe vin să învețe lecții pentru Sursa de lumină. Sunt ființe superioare.

D: Atunci ceilalți nu evoluează pentru a deveni ființe superioare?

S: Nu, sunt doar energie. E ca și cum ai face un film în care se folosesc figuranți.

D: Dar cei de pe cale care sunt conectați la sursa superioară, se pot recunoaște unul pe altul, din masa celorlalți oameni? (Da) Dacă putem face asta, nu vom lăsa lucrurile să ne deranjeze atât de mult, nu-i așa?

S: Așa este.

D: Dacă am ști că ei sunt acolo pentru a face lucrurile mai dramatice, vrei să spui? (Da) Dar când te uiți la aceste opțiuni, poți vedea toate viețile diferite în care vei intra. — Știi că vorbești printr-un corp uman chiar acum, nu-i așa? (Da) Este probabil una dintre opțiunile pe care le-ai ales, femeia pe care o numim „Suzette”. Ai văzut asta ca o opțiune, înainte să vii aici?

S: Da. Am ales doar opțiuni în care puteam salva pe cineva.

D: De ce ai ales viaţa în care urma să fii Suzette?

S: Ea va preda aceste cunoştinţe copiilor şi fiinţelor de lumină superioare. Nu mă voi întoarce pe planeta de cristal mult vreme, aşa că trebuie să dau mai departe această învăţătură. Trebuie să ridicăm vibraţia vieţii de pe această planetă. Ea va preda copiilor şi animalelor, despre sursa de viaţă.

D: Şi animalele sunt importante?

S: Anumite animale sunt o sursă de viaţă superioară.

D: Dar la fel ca oamenii, multe animale şi insecte sunt un fel de fundal? (Da) Şi unele au o vibraţie mai înaltă?

S: Da. E atât de multă durere pe această planetă.

Aici Suzette şi-a exprimat durerea, spunând că o doare capul. I-am dat sugestii de bunăstare, pentru a elimina senzaţiile fizice neplăcute.

S: E prea multă durere. Este durere peste tot în jurul animalelor şi plantelor, şi în apă. Trebuie să ajut. Trebuie să ajut aceste surse de viaţă care au vibraţii mai mari, astfel încât să poată ajuta planeta şi animalele şi copacii. Nu pot să plec. Trebuie să stau aici şi să ajut. (A gemut de parcă era foarte frustrată.) E o treabă uriaşă.

D: Da, este o treabă uriaşă. Dar nu eşti singură. Mai sunt alţii care vin să ajute, nu-i aşa?

S: Da. Poţi să o simţi. Poţi simţi vibraţia.

D: Ce trebuie să facă Suzette pentru a ajuta?

S: Să îi înveţe pe tineri. Au venit şi ei aici, dar totul se va întâmpla mai repede. Vor ajuta mai devreme pentru că există doar .... Oh! Mă doare capul. (I-am dat din nou sugestii.)

D: De ce trebuie să înveţe mai repede?

S: Nu mai e mult timp, din cauza fiinţelor inferioare. Tot ce vor să facă este să se distrugă una pe alta. Vor să distrugă pământul, animalele, copacii şi apa. Pe scurt, trebuie să ajungi la tineri, astfel încât aceştia să poată răspândi adevărul şi să ajute la vindecarea planetei.

D: Adulţii nu vor putea ajuta?

S: Adulţii conectaţi la sursa superioară. Ceilalţi au trecut de la a-şi face treaba ca fundal, la a fi furioşi. Vor să fie supăraţi pe cineva sau ceva. Tot ce vor să facă este să omoare... să omoare sau să rănească. (Tresare din nou de durere.)

D: Furia lor creează o emoţie care atrage energie. Asta vrei să spui?

S: Da. Ar trebui să oprim asta.

D: Tipul negativ de energie, care poate face rău.

S: Da, poate face rău planetei.

Am întrebat care e scopul Suzettei. „Ea trebuie să lucreze cu tinerii. Să transmită mai departe adevărul, să asculte, să arate înţelegere.” I s-a spus că nu trebuie să iasă şi să caute oameni. Vor veni la ea sursele de viaţă mai înalte. „Oamenii care ştiu... ştiu... oamenii ştiu. Ea a venit să vindece şi să salveze.” Suzette spusese că atunci când era foarte mică, era foarte supărată că a fost trimisă aici şi nu înţelegea de ce s-a întâmplat acest lucru.

S: Da, are multă treabă de făcut. Ea nu a vrut să vină. Este o sarcină copleşitoare! Este atât de multă durere... atât de multă durere.

D: Dar ea a ales să fie aici.

S: Da, cred că trebuia să aleg. Ei trimit forţe de viaţă. Dar nu am ales această treabă. Este o sarcină copleşitoare. Multe forţe vitale au fost trimise aici, pentru a salva această planetă. Aş fi preferat să rămân în oraşul de cristal.

Suzette are abilităţi de clarvedere în viaţa actuală. Ea poate vedea lucruri care se vor întâmpla în viitor.

S: Am văzut totul clar, când eram păros. Ştiam că toată lumea va pieri. Am putut vedea în fiecare viaţă.

D: Suzette ar trebui să folosească aceste abilităţi şi în această viaţă?

S: Da. Să aibă încredere şi să transmită gândirea spirituală superioară.

D: Ea spune că oamenii nu o vor asculta. Nu o vor crede.

S: Să vorbească numai cu cei cu o sursă de viaţă superioară.— Totul se accelerează. Nu mai e mult timp. De aceea a trebuit să venim cu toţii aici. Nu mai e mult timp. Trebuie să salvăm planeta.

D: Am auzit că unii nu vor putea fi mântuiţi.

S: Aşa e, oamenii din fundal. Dar sunt supăraţi.

D: Vibraţiile se schimbă. Deci, oamenii de fundal vor rămâne cu vechiul Pământ? (Da) De asta sunt supăraţi?

S: Da. E ca şi cum ar fi actori care au un scenariu şi joacă acest rol, iar rolul lor este să distrugă această planetă.

D: Ei simt multă furie din cauza asta? (Da) Dar planeta nu poate fi distrusă, nu-i aşa?

S: Nu poate fi distrusă. E ca atunci când dinozaurii şi copacii au murit, dar totul a revenit la viaţă. Aceasta este o planetă frumoasă. Nu atât de frumoasă ca locul de cristal, dar...

D: Deci oamenii din fundal vor rămâne cu Pământul şi vor trece prin transformările catastrofale?

S: Da. Nu vor supravieţui. Dar ceilalţi vor merge mai departe. Noul Pământ va fi

atât de frumos. Vibrația va fi atât de înaltă. Va fi un loc de învățare.

D: Asta încercam să înțeleg. Se va separa în două părți?

S: Da. În două niveluri. Vechiul Pământ va fi la un nivel, iar Noul Pământ va fi la un nivel superior. Dar nu se vor vedea unul pe altul, ca și cum ar fi în două deformări temporale.

D: Așa mi s-a spus. Un Pământ nu va fi conștient de celălalt. (Corect) — Dar vrei să-i înveți pe copii, ca să poată merge pe Noul Pământ?

S: Da. Mai multe ființe cu vibrații înalte pot ajuta la salvare, iar aceasta va fi o planetă de învățare. Există și alte locuri unde se predă, dar aceasta va fi o planetă de învățare.

D: Deci cei care rămân cu vechiul Pământ își vor trăi viața într-un mod diferit? (Da) Ai spus că acei oameni nu evoluează deloc?

S: Da. Ei sunt ca un fundal, știi, când pictezi pe cineva în fundal, în decorul de scenă.

D: Deci, pe măsură ce Pământul va trece prin toate schimbările și catastrofele, vor muri mulți oameni.

S: Da, da. Vor fi mulți care vor face asta. (Cu un ton lipsit de emoție)

D: Dar ei aleg oricum să se încarneze pe Pământ?

S: Nu este o chestiune de alegere. Ei sunt ca niște sclavi. Sunt duși dintr-un loc în altul pentru a face tot ce trebuie să facă acolo, pentru că sunt doar energie.

În această viață, Suzette și-a amintit că a văzut două stele și a întrebat despre asta. „Aceste două stele de pe cer... acolo este orașul de cristal?”

S: Te deplasezi spre cele două stele. Orașul de cristal este dincolo de ele.

Era cu siguranţă un concept interesant, care deschidea un mod diferit de a privi separarea Vechiului Pământ de Noul Pământ. Eram la editarea finală a acestui capitol, când am avut brusc o revelaţie. Este ciudat de câte ori trebuie să citeşti ceva, înainte să se producă un declic. Poate că aşa funcţionează mintea: trebuie să fie expusă la ceva de mai multe ori, înainte ca lucrurile să capete sens.

Mi s-a părut interesantă ideea cu Oamenii de Fundal şi cu siguranţă era un concept nou, dar apoi am înţeles mai mult din ceea ce încerca SC să transmită. De multe ori la prelegerile mele, oamenii doresc mai multe informaţii despre separarea Pământului Vechi şi a Noului Pământ, şi despre cei care vor rămâne în urmă. Cred că acest concept nou conţine unele răspunsuri. SC a spus că majoritatea dintre noi am ales să venim şi să experimentăm viaţa în acest moment şi am venit cu scopul înalt de a ajuta la salvarea Pământului. Dar, fără să ştim, şi alte energii au fost trimise pe Pământ, pentru a juca un mic rol în scenariile pe care le-am creat, pentru a acţiona în iluzia noastră. Aceştia au fost numiţi Oamenii din Fundal, care vin să trăiască, să respire, să muncească şi să moară, dar nu au nici un scop real în afară de a fi figuranţi în piesa noastră, un fundal pe care să acţionăm. Mi s-a spus că sunt un fel de „sclavi”, dar cred că este un cuvânt destul de dur. Ei sunt doar energie şi sunt duşi de la un sistem stelar la altul, pentru a-şi juca rolul. Seamănă cu figuranţii dintr-un film, care îşi petrec întreaga viaţă jucând un rol nesemnificativ şi nu ajung niciodată să joace rolul principal. Asta îmi aminteşte de filmul Spectacolul Truman, în care tânărul protagonist şi-a petrecut întreaga viaţă într-o iluzie creată artificial cu actori care îşi jucau rolul, ca să îşi dea seama în final că nu era o lume reală. Ceilalţi îşi jucau rolul foarte realist şi convingător.

Au spus că aceşti oameni s-au supărat, dar cred că ei au preluat furia din negativitatea care îi înconjoară. Această negativitate le-a crescut furia. Acest lucru a creat toate războaiele şi catastrofele de pe Pământ. Acest lucru ar explica şi miile de oameni care sunt ucişi în diverse războaie şi catastrofe naturale. Ei sunt acolo pentru a oferi drama pentru iluzia noastră. Mi s-a spus că ei: „Sunt duşi dintr-un loc în altul pentru a face tot ce trebuie să facă acolo, pentru că sunt doar energie.” Cred că singurul mod de a privi asta este cu toate emoţiile îndepărtate. Am vrut să trăim anumite evenimente din viaţa noastră, iar aceştia au fost oamenii angajaţi de Biroul de Distribuire, pentru a completa scena. Nu spun că acest lucru este adevărat, dar este un concept interesant, la care să te gândeşti. Ca un fel de bomboane pentru minte!

Oamenii din Fundal vor rămâne cu Vechiul Pământ, pentru că nu au o vibraţie

sau un scop mai înalt. Ei ne dau o lecție prin simpla lor prezență, dar nu au scopul de a evolua mai departe. Cei care își realizează scopul superior și își ridică vibrația, vor călători pe Noul Pământ. Mai există și cei care au venit pe Pământ cunoscându-și misiunea și au avut idealuri înalte, dar au lăsat negativitatea celorlalți să îi tragă în jos și să-i influențeze. Aceștia vor trebui, de asemenea, să rămână cu cealaltă energie de pe Vechiul Pământ, pe măsură ce realitățile se separă. De aceea este important să înțelegem că drama este doar o iluzie, să ne îndeplinim rolul de creare a Noului Pământ și rolul de a-i ajuta pe alții să își găsească și ei scopul. Să nu ne lăsăm absorbiți de energia furioasă a Oamenilor din Fundal și să nu rămânem blocați pe Vechiul Pământ. Este ceva individual. Fiecare trebuie să își găsească drumul și să se trezească din nou la scopul pe care a venit să îl îndeplinească.

Acest concept ciudat de Oameni din Fundal asemănători cu figuranții dintr-un film, mi-a lăsat o impresie de durată. Când mă aflu într-un aeroport aglomerat, pe un vas de croazieră sau într-un oraș aglomerat și îi văd pe toți oamenii agitați care își desfășoară treburile aparent indiferenți unul față de celălalt, mă gândesc la „oamenii din fundal”. Este un concept interesant, care probabil are mai multă semnificație decât îmi dau eu seama.

* * *

Într-o altă ședință am primit următoarele informații:

C: Oamenii nu sunt toți la fel. Unii pot citi și crea, alții sunt ca animalele. Majoritatea habar nu au că sunt resurse. El crede că toți au suflet. Dar nu e așa. Unii merită interes, alții nu. Alții sunt artefacte.

D: Ce vrei să spui?

C: Realitatea are straturi. Oamenii aceia sunt implicați doar în straturile de suprafață. Sunt implicați doar în cele mai superficiale straturi. Ei nu au nicio legătură cu straturile mai adânci. Dar Dumnezeu este format din toate aceste straturi, așa că există niveluri care trebuie completate, care trebuie să aibă

oameni. Chiar și în straturile superficiale este o existență și de aceea există aceşti oameni. Dar ei nu vor putea niciodată să fie mai mult. El vrea ca ei să fie mai mult, dar nu pot fi.

D: Nu poate controla asta, nu-i așa?

C: Nu poate controla acest lucru dar știe că lumea este controlată de cei care pot crea, astfel încât poate controla realitatea, dacă îi face pe aceştia să controleze realitatea pentru el.

D: Dar ai vorbit despre cei care nu au suflet. Ei sunt doar energie?

C: Sunt doar materie. Sunt mai mult decât materia! Dar sunt deficitari. Noi ne creăm realitatea și ei sunt printre lucrurile care sunt create pentru a popula realitatea. Treaba lor este să populeze realitatea, nu să o dirijeze, nu să schimbe ceva. Ei doar există de-a lungul călătoriei!

D: Ca un fundal, vrei să spui?

C: Ei sunt ca un fundal. Sunt mai mult decât atât, dar ei nu știu asta! Ei nu au contact cu straturile mai profunde ale realității. Sunt limitați la straturile superioare, fiind în cele din urmă despărțiți de straturile de dedesubt. Ei nu se pot susține singuri, în realitatea superficială.

D: Atunci în straturile inferioare...ai spus că nu au suflet, dar noi îi percepem ca trecând prin diferite vieți.

C: Au vieți, dar nu au vieți. Nu au permanență. Viața este viață fără sfârșit.

D: Și acești oameni nu au asta?

C: Ei nu au asta. Ei trebuie redefiniți, pentru a exista cu adevărat. Au nevoie să fie definiți. Ei nu se definesc. Nu au puterea să facă asta. Ei trebuie să fie definiți de mediu. Ei trebuie să fie definiți de propriile lor percepții. Asta e tot ce au. Ei nu au puterea de a crea, dar au puterea de a simți creația din jurul lor. Unii se conformează acestei creații. Aceștia sunt cei care se descurcă bine. Iar cei care nu se descurcă bine, sunt cei care nu pot.

D: Și acești oameni au vieți? Au copii și fac ceea ce considerăm noi a fi....

C: Oh, da. Sunt resurse.

D: Ce vrei să spui?

C: Ei constituie o specie. Specia trebuie să supravieţuiască. Ei trebuie să se reproducă. Treaba lor este să se reproducă. Treaba lor este să producă generaţii viitoare şi să ofere continuitate realităţii, astfel încât aceasta să devină ceea ce trebuie să devină. Dar ei înşişi nu se pot transforma, ca să devină ceea ce trebuie să devină. Trebuie să lase asta în seama altor oameni.

D: Ce se întâmplă cu astfel de oameni, atunci când mor?

C: Unii oameni... există Sufletul Universal, care poate extinde identitatea sau o poate retrage din activitate, când formele superioare se vor uni cu ei. Ei îşi pierd identitatea şi nu o vor mai folosi. Dar alţi oameni nu pot fi retraşi. Ei nu au continuitatea care să le permită să facă asta. Ei trebuie să fie recreaţi la nivelul superficial al realităţii. Ei nu există în acelaşi fel ca ceilalţi. Ar putea să o facă, dar nu văd că pot şi prin urmare nu o fac.

D: Deci, atunci când vedem că mor, ei doar se risipesc. Asta vrei să spui?

C: Cei care nu pot... cei care nu au continuitate, nu pot fi retraşi. Ei se risipesc.

D: Ei bine, altă dată... ştii că îţi vorbesc des, nu-i aşa?

C: Nicio pierdere a contactului.

D: Ştii că pun multe întrebări, de multe ori? (Râde)

C: Desigur.

D: Altă dată ai adus în discuţie conceptul de „Oameni de fundal”. Este vorba despre acelaşi lucru?

C: Ei sunt mai mult decât un fundal. Ei reproduc Operatorul Universal, dar numai la nivelurile superficiale. Sunt conservaţi.

D: Încerc să înţeleg. Ai spus altă dată că e ca un film, în care aceşti oameni populează fundalul. Iar acest tip de oameni nu este ca ceilalţi oameni?

C: Oamenii au nevoie de oameni. Ei nu pot trăi singuri. Au nevoie de o rețea de interdependență. Trebuie să se sprijine reciproc. Au nevoie unul de altul. Creăm realități cu multe ființe, nu doar cu una. Ca să experimentezi interdependența ființei... dar acest scop este superficial. E tot ce există. Nu mai poate fi nimic altceva. Totul este creat din el.

D: Așa că creăm acești oameni de fundal doar pentru a avea companie, mai mult sau mai puțin. Pentru a ne ajuta să simțim că nu suntem singuri sau de ce?

C: Ei se creează pe ei înșiși dar sunt îndrumați pentru a face asta, pentru că nu știu cum să o facă singuri. Nu au ce trebuie pentru așa ceva. Dar ar putea evolua până în punctul în care să poată face asta. Și-ar putea dobândi o identitate. Este posibil să îți câștigi o identitate, prin evoluție.

D: Dar mulți dintre ei nu o fac? Deci când mor, cum spunem noi, sunt reabsorbiți în Sufletul Universal, dacă înțeleg corect?

C: Sunt reabsorbiți. Ei nu mor, sunt reduși. Sunt amestecați în minte. Sunt multe suflete. Ei pot reveni ca un grup.

* * *

Iată o altă comunicare, în care simt că am primit cea mai bună explicație din toate.

D: Am scris despre asta și toată lumea îmi pune întrebări. Le-am spus că știu că vor veni mai multe informații, ca să pot înțelege mai bine conceptul.

S: Da. Ce vrei să știi?

D: Trebuie să le explic oamenilor. (Râde) Mi s-a spus că oamenii „de fundal” sunt energie. Nu sunt reali.

S: Da, sunt imagini holografice.

D: Mi-au spus că atunci când te uiţi la un film, ei sunt ca figuranţii din fundal.

S: Da. Sunt imagini holografice.

D: În ultima sesiune pe care am avut-o, mi s-a spus că oamenilor le place să aibă alţi oameni în preajma lor şi de aceea sunt creaţi aceştia? (Da) Dar par a fi solizi!

S: Da, dar nu sunt. Doar atenţia pe care toată lumea le-o acordă, îi face solizi. Atenţia le conferă realitate, astfel încât unii dintre ei ajung să aibă o identitate reală, la un moment dat. Dar mulţi dintre ei nu au niciodată această şansă.

D: Dacă te-ai duce şi ai vorbi cu unul dintre aceştia... ar fi un om adevărat sau ar fi unul dintre acești oameni?

S: Ce ai întrebat?

D: Dacă m-aș duce și aș vorbi cu oricare dintre aceşti oameni...

S: Nu ai observa nicio diferenţă.

D: Nu poţi face diferența, nu îţi poţi da seama dacă este sau nu un fundal?

S: Nu. Dar cantitatea de energie care le-a fost dată la un moment dat le oferă şansa de a fi reali. Dar mulţi, mulţi din ei nu au şi nici nu vor avea această şansă.

D: Deci nu sunt vii cu adevărat?

S: Nu. Sunt, dar într-o lume holografică. Sunt o imagine. Doar o imagine care are potenţialul de a deveni reală. Şi acea imagine potenţială este activată de atenţia oferită lor de către ceilalţi.

D: Deci ar putea deveni reali? (Da) Altfel sunt ca niște imagini în mișcare? (Da) Și ei nu trăiesc sau mor? Sunt doar imagini? (Da) Dar prin concentrarea asupra lor, ar putea să capete viață?

S: Da. În timp.

D: În timp? Nu s-ar întâmpla instantaneu? Asta înseamnă că ar trebui să vină și să se nască?

S: Nu, nu, nu. La început nu, dar la sfârşit trebuie să intre în Roata Informaţiilor.

D: Vor trebui să intre în Roată atunci? (Mă gândeam la Roata Karmei.)

S: Da. Nu prima dată, dar apoi trebuie să facă asta.

D: Şi toate acestea sunt decise de altcineva.

S: De legile universului şi de mecanica universului.

D: Există expresia: „Aceştia sunt oameni fără suflet”. Nu am putut înţelege asta.

S: Da, nu au suflet.

D: Pentru că sunt doar imagini.

S: Da, ei nu au un sine superior.

D: Dar dacă aş interacţiona cu unul, chiar dacă aş atinge unul, nu aş vedea o diferenţă.

S: Nu, nu ai vedea. Dar eşti înconjurată de ei, de mulţi dintre ei.

D: De fiecare dată când intru într-un aeroport îmi spun: „Ce mulţi oameni din fundal sunt aici!”. (Da) E ceva similar? (Da) Dar cei cu care interacţionăm, de obicei sunt reali?

S: În cele din urmă devin reali.

D: Dar oamenii „de fundal” nu sunt reali?

S: Nu. Totul este holografic. Totul!

D: Mi s-a spus că totul este o iluzie.

S: Totul... chiar şi scaunul... totul.

D: Da, este doar o iluzie. (Da) Deci noi suntem singurii care suntem reali şi ne creăm lumea din jurul nostru?

S: Da, dar putem interacționa cu ceilalți.

D: La prelegerile mele eu spun că sala de curs nici nu a existat, până când cei care au venit la prelegere au decis în mod colectiv să o creeze.

S: Da, a existat doar ca posibilitate.

Mai multe bomboane pentru minte, în timp ce învățăm că ne creăm realitățile...

Capitolul 19

O FIINȚĂ DE LUMINĂ CREATOARE

Această sesiune a avut loc în camera mea de hotel de la aeroportul Los Angeles. Ne-am dus acolo pentru o întâlnire cu Trevor și alți oameni. Trevor avea niște probleme fizice, dar părea că mai degrabă își dorea să experimenteze o sesiune. A intrat în transă foarte repede, fără probleme.

Când s-a desprins din nor s-a uitat la un vulcan uriaș care nu erupea, ci scotea abur. De asemenea, a văzut un fel de junglă în jurul vulcanului. „Roca vulcanică ajunge repede la verdeața formată dintr-un fel de palmieri... nu palmieri, ci frunze de palmier... frunze URIAȘE! Vulcanul este frumos!”

D: Nu crezi că este periculos?

T: Nu, este fascinant!

Când i-am cerut să își perceapă și să își descrie corpul, am avut amândoi o surpriză. A văzut că purta ceva asemănător unui costum spațial. „E un costum alb dintr-o bucată, care se conectează la niște cizme albe. Îmi vine să spun „cizme spațiale”. Costumul și cizmele nu sunt separate. Picioarele sunt mari, iar cizmele mari sunt prinse de costumul alb.” Trupul se simțea a fi masculin, cu părul lung și negru împletit pe spate. Avea pielea de o culoare albastră albicioasă. Mâinile nu păreau umane: avea două degete și câte un deget mare conectate de o membrană, la fiecare mână. „Am un aspect foarte blând și elegant.” Chiar dacă mâinile păreau ciudate, a spus că nu avea probleme în folosirea lor. Am întrebat despre chipul lui. „Am o față unghiulară, lungă și îngustă, puțin ascuțită. Simt că am un nas și o gură. Iar urechile... Ha, Ha! Sunt ascuțite. Am ochii mari. De asemenea, simt că port pe cap o cască. O cască asemănătoare cu o bulă de sticlă.”

D: Simți că aparții în acel loc?

T: Simt că sunt un vizitator. Doar observ.

D: De ce porți cască?

T: Sunt un vizitator, dar parcă m-am întors... parcă sunt din viitor. Pur și simplu am o cască pe cap. Nu știu sigur dacă am nevoie de ea sau nu.

D: De ce simți că ești din viitor?

T: Pentru că totul în jur pare a fi preistoric și simt că aș fi doar în vizită aici.

D: Vezi oameni sau clădiri?

T: Nu... nu sunt clădiri. Doar vulcanul, împrejurimile, apa din jurul meu. Sunt pe un mic platou... în dreapta e o cascadă mică și frumoasă.

D: Ești acolo de foarte mult timp?

T: Nu. Am impresia că tocmai am sosit.

D: Cum ai ajuns acolo?

T: Fără un vehicul. Se pare că tocmai am apărut.

D: Deci nu ai avut nevoie de un vehicul? (Nu) Cum poți să faci asta?

T: Cred că am fost teleportat, ca în Star Trek.

D: Te-ai gândit și ai fost acolo instantaneu? (Da) De ce ai ales locul acela?

T: Nu știu. Adică... aici totul e calm.

D: Chiar și cu vulcanul crezi că este calm?

T: Cred că da.

D: Deci este doar un loc de vizitat? (Da) Și când termini de vizitat, ce faci?

T: Pur și simplu dispar. Ne transformăm pur și simplu în lumină.

D: Cum faci asta?

T: Mă gândesc pur și simplu la asta.

D: Întregul corp se transformă în lumină sau cum?

T: Da. E ca și cum ai intra într-un fel de vortex de lumină. După ce devin lumină, costumul dispare și devin vortexul.

D: Deci nu mai ai nevoie de costum? (Nu) Dar aveai nevoie de el când erai în acel loc?

T: Da. Costumul apare până când îți dai seama dacă este necesar sau nu.

D: Ca o precauție? (Da) Deci acum îți vezi corpul altfel?

T: Da. Sunt doar lumină... doar călătoresc... doar merg undeva.

D: Cum îți percepi corpul, acum că este lumină?

T: E această sursă de energie. Se ridică în sus din locul acela, ca o rachetă. Sunt doar energie.

D: Unde te duci acum?

T: Văd de unde am plecat, dar nu văd unde mă duc. Văd că sunt în spațiul cosmic. Interesant! Văd că sunt două luni aici. (Râde) Ciudat! Sunt aproape una de alta. Se aseamănă mai mult cu lunile vii, decât cu lunile moarte.

D: Ce vrei să spui?

T: Mă refer la culoare. Una are o culoare ca Jupiter, iar cealălaltă este mai degrabă albastră. Are în jur o nuanță lavandă albăstruie. Planeta pe care tocmai am părăsit-o seamănă cu Pământul, dar fără continente. Este o planetă verde și albastră, dar nu e divizată în continente separate de apă sau integrate.

D: Și cum te îndepărtezi din acel loc?

T: Plec de acolo, da! Acum mă îndrept spre un fel de dom.

D: Se pare că poți călători cu mintea. (Da) Vorbește-mi despre acest dom.

T: Trec prin el... este masiv. În jur sunt clădiri foarte futuriste.

D: Treci direct prin dom?

T: Da. Este aproape ca şi cum aş păşi în corp... Lumina se transformă din nou în corp. Văd asta „cu încetinitorul”. Aterizez ferm şi fac trei paşi în această cameră cu aspect futurist. Am din nou un corp.

Era acelaşi corp, dar acum nu mai era nevoie de costum şi cască. Era îmbrăcat în haine simple, obişnuite. S-a plimbat prin apartamentul cu aspect futurist şi a descris mobilierul. S-a dus la o fereastră care era deschisă, pentru a vedea oraşul. A spus că locuia acolo singur. Când se hotăra să călătorească şi voia să plece de acolo, putea face asta prin gând. Nu existau restricţii. Am întrebat ce fel de muncă făcea. „Văd o masă care seamănă cu un birou. Îmi trec mâna peste masă şi în partea de sus a biroului apar nişte scheme holografice, un tipar albastru. E aproape ca un instrument muzical. Îmi pun mâinile peste el şi scoate sunete telefonice interesante. Schemele sunt ca nişte diagrame electrice. Le pot muta, când îmi mişc mâinile pe deasupra lor. Mut diferite simboluri în zone diferite. Interfaţa holografică e suspendată deasupra biroului. De fiecare dată când mut ceva, se bazează pe ceva şi apare un ton muzical pentru fiecare mişcare.”

D: Vrei să spui că acţionezi asupra a ceva?

T: Piesele din simbolurile holografice se combină şi încep să formeze un model.

D: Care este scopul pentru care faci asta?

T: Pentru a călători în următorul loc.

D: Oh? M-am gândit că poate construieşti ceva.

T: Asta fac. Construiesc locul următor. Este ca şi cum aş construi o planetă pe care voi călători. Aşa simt.

D: Adică poţi face asta din nimic? (Da) Deci ai capacitatea de a crea, din acest loc unde eşti? (Da) Şi poţi face planeta aşa cum vrei tu să fie? (Da) Ai mai făcut asta?

T: Da, de multe ori.

D: Apoi ce faci cu ceea ce ai creat în cameră?

T: O învârt cu mâna și începe să se rotească și... decolează. Călătorește! Iese din cameră, prin cupolă. Iar eu redevin această lumină și o urmez.

D: De ce o urmezi?

T: Momentan nu știu. Călătorește și devine din ce în ce mai mare.

D: Deci crește după ce o eliberezi?

T: Da. Și se pare că o face destul de repede, foarte repede. Crește și crește, și ia mai multă substanță.

D: Devine mai solidă, vrei să spui?

T: Da, și e mai mare...foarte mare. Parcă ar avea o bulă uriașă în jurul ei. Este o nebunie, dar acum are dimensiunea unei planete!

D: A crescut atât de mare? (Da) Tu ai creat-o pe cea care avea acel vulcan?

T: Cred că da. Simt că am fost acolo înainte.

D: Pe aceasta unde o amplasezi?

T: Se amplasează singură în vastitatea Universului. Ciudat. Este mare și lumina mea pătrunde în ea, ca și cum m-aș scufunda în apă.

D: Adică îi dai viață?

T: Cred că da și este lichidă.

D: Cum arată acum, după ce ai format-o?

T: Totul e acoperit de ocean. Nu văd pământ. E ca o minge albastră, acoperită de ocean.

D: Ca o planetă de apă?

T: Da. Dar mai întâi pătrund într-o bulă care este în jurul ei.

D: Pentru ce este bula?

T: Se pare că menține atmosfera. Trebuie să aibă atmosferă. Apoi pătrund în apă și plutesc din nou în jos. Mă transform din nou și merg pe fundul mării. Nu mă întreba cum fac asta.

D: Cum se simte asta?

T: Cald... Am un sentiment de apartenență.

D: Ce se întâmplă după ce ai creat aceste lucruri? Rămân stabile?

T: Rămân.

D: Nu se risipesc? (Nu) Mă gândeam că dacă te joci și creezi, după ce pleci, ceea ce ai creat va dispărea.

T: Nu, rămâne stabil!

D: Creezi și animale și plante?

T: Da, pe măsură ce merg lucrurile încep să apară, de exemplu corali și un fel de ființe electrice.

D: Ce vrei să spui prin „electrice”?

T: Un fel de meduză, cu un contur albastru. Sunt invizibile, dar au un contur albastru. Există și alte tipuri de creaturi, care au mai multă substanță. De exemplu un fel de aligator cu o gură mult mai mare, dar neamenințătoare.

D: Creaturile acelea sunt mai solide, vrei să spui? (Da) Apoi ce faci, după ce le creezi?

T: Mă întorc la suprafață și plec.

D: Deci nu ai nicio responsabilitate, după ce le-ai creat? (Nu) Mă întreb ce se întâmplă cu ele după aceea.

T: Nu știu. (Am râs.)

D: Tu le creezi şi îşi găsesc propriul loc unde vor să fie. Şi apoi nu mai ai nicio responsabilitate? (Nu) Deci asta e treaba ta. Să mergi şi să creezi, apoi să mergi în alte locuri?

T: Da. Parcă aş crea o planetă. Pare a fi imaginaţie exagerată ca eu să fac aşa ceva, dar asta se întâmplă.

D: Există cineva care îţi spune să faci aceste lucruri?

T: Nu, este ceva intuitiv.

D: Locuieşti pe planeta aceea unde e cupola?

T: Nu, nu mi se pare că locuiesc acolo. Este o bază de operaţiuni. Nu ştiu. Nu sunt sigur. Cred că sunt mai multe locuri diferite, unde merg. Cu siguranţă călătoresc.

D: Nu ai un loc anume în care să stai?

T: Nu! Cred că stau unde vreau să fiu.

D: Deci asta îţi place să faci... doar să creezi?

T: Da... Doar să creez fericită!

Putea dura mult timp să îţi petreci veşnicia creând şi voiam să obţin mai multe informaţii care să se aplice la Trevor, aşa că l-am rugat să meargă într-o zi când se întâmplă ceva important. Deşi crearea planetelor şi amplasarea lor în univers era în mod cert ceva important, voiam să îl îndepărtez de acea scenă. Dar el a spus că fiecare zi este la fel ca următoarea, când eşti ocupat să creezi.

Apoi Trevor a intrat pe neaşteptate într-o viaţă din planul fizic, în care era profesor şi consilier al unui faraon din Egipt. Mai târziu a explicat că a fost începutul unei serii de multe, multe vieţi. Motivul pentru care a părăsit viaţa de creator şi a intrat în planul fizic a fost „Să trăiesc o viaţă de la cap la coadă. Mi se părea că înainte doar am existat. Acesta a fost primul meu angajament pentru un ciclu complet de viaţă.”

SC a spus că i-a arătat lui Trevor viața de creator, pentru a-l face să conștientizeze că încă mai este un creator capabil să facă lucruri extraordinare. Nu îți pierzi niciodată abilitățile, iar dacă el a creat odată planete, atunci nimic nu era imposibil. „Îi place să construiască. A avut întotdeauna dorința interioară de a face asta și de a vedea lucrurile crescând. Ușile se vor deschide mereu. Încă îi place să creeze, dar la o scară mai mică. O parte din el îl face să se simtă inadecvat, pentru că este mai mic și dorește să revină la o scară mai mare. Ar trebui să respire adânc, să se bucure de momentul prezent și să meargă înainte. Se află pe drumul cel bun.”

Probleme de natură fizică: Genunchiul stâng ieșea din când în când din lăcașul lui. SC a văzut că avea meniscul rupt și tendonul stâng era puțin slăbit. Soluția a fost lucrul cu energie, ca întotdeauna. „Rotim energia în jurul tendonului. Este o energie albastră, ca o dâră electrică... ce se învârte constant. Refacem împreună tendoanele. E un fir albastru care se rotește constant în jurul tendonului, un fir foarte strălucitor. La capăt are o lumină foarte albă. E începutul unui fir care pătrunde și se învârte... se învârte și se mișcă înainte și înapoi. Ca și cum am coase din interior. Și este implicată și căldura. E ca și cum ar topi și ar învârti tendoanele, în același timp. Sunt două părți care încearcă să se unească, partea centrală și partea stângă a genunchiului.” Apoi SC a anunțat că s-a făcut! „Genunchiul este bine. Va fi bine de acum încolo.” Apoi a observat o mică placă depusă în inimă. „Aduceți micii prieteni albaștri! Se învârt în interiorul inimii. Hmm... Placa a dispărut!”

* * *

Transcrierea care urmează face parte dintr-o sesiune mult mai lungă, care divaga mult și era uneori greu de urmărit. Mai ales pentru că clienta continua să intervină și să încerce să explice sau să înțeleagă, din punctul de vedere limitat al minții umane. La început s-a dus imediat într-un loc care era ca un gol care conținea stele. După mult timp, a apărut un grup de globuri violete. Auzea voci și știa că luminile colorate vorbeau între ele. „Nu am niciun punct de referință. Par mari. Ar putea fi uriașe, la milioane de mile distanță, sau ar putea fi la doar

câţiva centimetri distanţă. Acum emit lumină. (Emoţionată) Pot să văd în interiorul unui glob. Lumina vine din interior. E chiar în mijloc, ca o mică scânteie în interiorul unei mingi transparente.

„Sunt la margine. Până aici avem voie să mergem. Asta înseamnă că nu sunt suficient de matură. Nu sunt calificată să merg mai departe, asta înseamnă. Aș putea merge mai departe, dar nu în stadiul în care mă aflu acum. Nu este doar o chestiune de experienţă. Nu este vorba doar de a fi făcut anumite lucruri. Mai este ceva. Ceva mare și important. Cu siguranţă sunt un colectiv. Aud voci diferite, unele de bărbaţi, altele de femei. Mi se spune că fac parte din acest colectiv. Bănuiesc că am în mine un fel de dispozitiv care mă conduce la bază. Mă eliberez de trup. Sunt atrasă de ei, dar nu mă simt demnă. Sincer, nu mă simt demnă să fiu cu aceste fiinţe. Dar cu toate acestea, e clar că sunt afiliată cumva cu ei.”

D: Dacă ai făcut parte din acest colectiv, de ce v-aţi despărţit?

S: Trebuia să plec. Făcea parte dintr-un plan. Dar mă îndoiesc că am făcut-o de bunăvoie. Nu știu. Sunt atât de independentă acum și totuși am fost atât de reticentă când era vorba să plec. Poate de aceea m-au obligat să o fac. Aș putea să mă întorc și să le povestesc acum atâtea lucruri. Dar cumva asta nu pare a fi un motiv suficient de bun. Există atât de multe planete de explorat. Uneori se transmit mai multe informaţii, alteori puţine. Dar uneori sunt ca un tub prin care trec informaţiile. Și cred că unul dintre acele momente este când sunt conectată la cercul de sfere. (Surprinsă) Doamne! Ei sunt o parte din mine, nu-i așa? Ei experimentează prin mine. Eu nu experimentez prin ei, din câte știu. Cred că este posibil ca creierul meu să funcţioneze complet, fără ca eu să știu. Și nu mă refer doar la starea de somn. Cred că funcţionează așa tot timpul. Nu mă așteptam la asta. Este ca și cum computerul tău a fost spart și există o intrare din spate, în sistem. Un hacker prietenos este acolo și urmărește absolut totul. Adună informaţii despre acţiunile pe care le întreprind și despre efectele rezultate din acele acţiuni. Cred că asta trebuie să fac eu. Trebui să experimentez comportamentul. Întotdeauna spun că tot ce văd și tot ce aud merge undeva. Așa cred. Trebuie să experimentez diverse forme de comportament. Nu refuz să le dau informaţiile. Se pare că mă manifest la diferite niveluri, atât material, cât și spiritual. Nu sunt sigură la ce nivel sunt ei, dar sunt mai sus decât nivelul astral. Asta e sigur.

D: Întreabă-i din ce plan sunt.

S: Sunt la un nivel pe care oamenii îl pot percepe destul de frecvent. Corespunde cu chakra sprâncenelor, în lipsa unei exprimări mai bune, la nivel de chakre. Așa am înțeles. Ei nu locuiesc acolo de obicei, dar pot ajunge acolo. Unii ajung acolo des. Alții trăiesc în mare parte acolo, bănuiesc. Nu putem vedea nimic cu ochii fizici, decât dacă suntem foarte speciali.

D: Deci ei sunt ca un colectiv. Au fost vreodată într-un corp fizic?

S: Frecvent. E ceva în curs de desfășurare. Au trăit în multe locuri și da, trăiesc și pe Pământ.

D: Au trăit pe alte planete, în alte dimensiuni?

S: Se pare că da.

D: Dacă au experimentat ei înșiși toate aceste vieți, de ce mai trebuie să acumuleze cunoștințe de la tine?

S: Nu sunt entități individuale coerente, cum le cunoaștem noi. Sunt ca un fel de cor cu multe entități diferite. Cred că fiecare ar putea echivala cu o viață care este în curs de desfășurare. Deci e ceva firesc. Așa trebuie să fie.

D: Întotdeauna m-am gândit că dacă au trăit toate aceste vieți, nu ar trebui să mai aibă nevoie de lecții suplimentare.

S: Oh, nu, nu le-au trăit pe toate. Mai au un drum lung de parcurs. Nu le-au terminat, așa cum nici eu nu am terminat viața de acum. Dar au ajuns mai departe decât mine. (O revelație bruscă!) Ah! Nici ei nu au voie să meargă mai departe. Se pare că au aceleași limitări pe care le am și eu. Acum știu ce fac acolo. Așteaptă până vor acumula experiență, pentru a merge mai departe.

D: Deci, înseamnă că părți din ei încă mai trăiesc existențe fizice?

S: La fel ca mine. Da.

D: Și cealaltă parte există în același timp acolo?

S: Există cât de departe pot ajunge, dintr-un motiv oarecare.

D: Deci o parte din ei încă acumulează cunoştinţe. (Da) Nu numai din vieţile pe care le trăiesc, ci şi de la alţi oameni?

S: Vieţile pe care le trăiesc sunt oamenii de la care acumulează cunoştinţele. Acum mă uit la ei. Se pare că din fiecare din ei iese un fir, ca un cordon de chakră.

D: Ca un cordon de argint?

S: Da. Toate par să meargă în aceeaşi direcţie, din câte îmi dau seama. Am avut impresia că acesta este un loc în care timpul nu există.

D: Ar fi corect să spun că o parte din tine face parte din acest colectiv?

S: Da. Iar eu sunt aici ca să experimentez comportamentul şi să cunosc rezultatele. Ca să observ oamenii. Am fost programată să gândesc singură, din prima zi. Am fost programată să nu mă bazez niciodată pe alţi oameni. Să nu îi cred fără a cerceta. Să verific totul. Sunt foarte puţine informaţii pe care le-am acceptat fără a le trece printr-un filtru critic. De aceea sunt o observatoare atât de bună. Mă aflu aici pentru a experimenta emoţiile, dar şi pentru a observa cum se manifestă la alţii. Pot să văd prin oameni. Pot vedea în ei. Pot vedea ce fac. Pot să văd de ce. Pot vedea fiecare motivaţie meschină. Şi nu îi detest neapărat din cauza asta, până la un anumit punct. Pentru că ştiu că aşa sunt oamenii. Şi eu sunt aşa.

D: Toţi învaţă, nu-i aşa?

S: Da. Dar unii oameni învaţă mai repede decât alţii. Şi alţi oameni nu vor să înveţe de bună voie.

D: Ai mai avut alte vieţi?

S: Nu cred că extraordinar de multe. Dar le-am avut multă vreme. Cred că de fiecare dată când sunt împinsă înapoi aici, este fără tragere de inimă. Şi apoi fac tot ce pot ca să mă perfecţionez, ca să dureze mai mult până mă întorc aici. Vreau să realizez acelaşi progres spiritual ca ceilalţi. Nu vreau să fiu lăsată în urmă. Dar mă deranjează că trebuie să fiu aici ca să o fac. Aşa că atunci când sunt aici, depun un efort deosebit ca să fiu bună ca o sfântă. Dar de data asta nu mă descurc prea bine. (Râde)

În viața actuală ea este o prostituată.

D: Și acumulezi multe informații, care pot fi folosite cumva. Ce fac ei cu aceste informații pe care le adună?

S: Le transmit mai departe.

D: Cui le transmit?

S: Cred că nu știu nici ei. Văd ceva alb. Dar nu este lumină albă. Am impresia că e sus. Deși aici nu există direcție. În sus. Am impresia că e ceva deasupra lor. E ceva legat de autoritate, mai degrabă decât un spațiu apolitic. Trimit informațiile la etaj. Ca atunci când oamenii pasează responsabilitatea la etaj, într-o companie? Există ceva care se află deasupra lor. Mi se spune că e în afara limitei mele de percepție. Nu cred că aceste entități pun multe întrebări. Nu cred că sunt chiar conștiente în acest fel. Cred că doar își fac treaba. Ca un computer care trimite mai departe informații. Dar nu este un computer. Nu este biologic, nu este tehnologic. Este altceva. Un fel de mașini biologice umane, ca să zicem așa? Asta ar avea la fel de mult sens ca altceva. Nu avem un termen care să denumească aceste lucruri. Sunt sigură că este în afara înțelegerii noastre. Sunt construite din ceva.

D: Atunci crezi că sunt lucruri construite artificial, mai degrabă decât ceva înzestrat cu suflet sau spirit?

S: Cred că dintr-un motiv oarecare, întrebarea nu se aplică. Sunt vii, da. Dar ceea ce înțelegem noi prin asta pare a fi greșit. A fi în viață este un proces mai degrabă decât un lucru specific, într-un punct din spațiu. Cel puțin la acest nivel de înțelegere. Nu contează unde locuiesc sau cum îi numesc. E ca și cum ți-ai face griji cu privire la materialul din care sunt făcute hainele tale, mai degrabă decât să te gândești dacă îți place rochia. Nu are rost să-ți faci griji pentru asta. Dar lucrurile în care trăiesc... nu cred că s-au născut din mamă și tată. Mă uit mai de aproape acum! Ai văzut vreodată cum trece o lumină printr-o meduză? Nu spun că sunt meduze. Dar sunt la fel de translucizi. E ca și cum ar fi făcuți dintr-o singură celulă. Iar lumina e nucleul din mijloc. Este foarte frumos.

D: Dar când trimit părți din ei înșiși pe Pământ, cum arată? Ai spus că nu trimit totul, pentru că o parte din el rămâne acolo.

S: Poate că acesta este doar un recipient pentru aceste lucruri. Poate că entitatea coboară prin acest tub și trimite experiența înapoi prin el. Cu vederea mea aurică, pot vedea o linie care iese din vârful capului lor. Și merge destul de departe spre cer. De multe ori m-am întrebat unde se duce exact.

D: Dar când ne trimit aceste părți din ei pe Pământ, coboară prin aceste corzi?

S: Cred că da. Cred că s-ar putea trimite în diferite moduri, dar aceasta este o modalitate ușoară. Pare a fi ceva constant. Cred că singura dată când se retrage cablul, este atunci când ești mort (în lipsa unui cuvânt mai bun). Atunci te îndepărtezi de capătul cablului. Cred că este ca o bucată de elastic, care te trage în acest loc. Este o stație intermediară, nu-i așa?

D: Așa vrei să-i spui?

S: Da, cred că așa este.

D: Deci atunci când cineva moare, se întoarce prin acest cordon și...

În timp ce transcriam banda, mi-am amintit deodată de Experiențele din Apropierea Morții, când oamenii sunt atrași printr-un tunel cu o lumină la capăt.

S: Cred că nici măcar nu sunt conștienți de acest lucru. Nu e ceva brusc. Se întâmplă treptat. Cred că este mai ușor așa, pentru acea entitate. Vreau să spun că procesul de întoarcere este gradual, și te oprești la această stație intermediară. Acesta este locul în care ai mai fost înainte, între vieți. Iar procesul de intrare în această stație intermediară și de părăsire a ei este gradual, pentru că așa este mai ușor. Nu știu dacă poți face totul deodată.

D: Dar ori de câte ori te întorci acolo, rămâi acolo sau ești trimis din nou aici?

S: Sunt trimis din nou.

D: Şi trebuie să faci asta în continuare? Când te poţi opri?

S: Când m-am calificat. Când am acumulat suficientă experienţă pentru a putea beneficia de lucrurile care se întâmplă în altă parte.

D: În altă parte. Deci după ce aţi acumulat toate experienţele, comportamentul şi emoţiile de pe Pământ, mergeţi în altă parte? (Da) Dar există un moment când te opreşti?

S: Au zis că nu vor să îmi spună. Nu are să îmi placă răspunsul. Există o unitate.

D: Deci în cele din urmă există o unitate.

S: Da. Oh, de asta au spus că nu are să îmi placă. Pentru că sunt atât de individualizată în această încarnare.

D: Oh, da, avem personalitatea noastră şi nu ne place să renunţăm la ea. Ceea ce are mult sens. Muncim foarte mult pentru a avea o personalitate individuală.

* * *

Într-o altă sesiune, Jennifer s-a văzut într-o viaţă simplă în India, în care era mai degrabă o observatoare. Nu s-au întâmplat multe lucruri. Treaba ei era doar să fie acolo şi să experimenteze. Comunitatea lor restrânsă locuia pe câmpiile întinse fără a întâlni alţi oameni, până când într-o zi au văzut un grup mic de colonişti, străbătând câmpia. Nu aveau nici un sentiment care să prevestească pericolul. Aveau doar curiozitate. Ştia că nu o puteau vedea. Nici măcar nu erau conştienţi de prezenţa sa, de parcă s-ar fi aflat într-o altă dimensiune. A rămas în poziţia de observatoare. Când i-am cerut să meargă înainte la o zi importantă, a sărit într-o viaţă viitoare. A văzut un oraş futurist cu clădiri cu forme neobişnuite şi nave mici care zburau pe cer. A constatat că era o fiinţă cu aspect de extraterestru (înaltă, slabă, androgină, cu mâini lungi, fără păr şi cu ochi mari întunecaţi) purtând un costum dintr-o singură piesă, cu o emblemă pe umăr. A spus că emblema era ciudat de familiară, de parcă ar mai fi văzut-o înainte în vis. Când am întrebat ce fel de muncă făcea, s-a văzut pe o navă spaţială în care lucra. „Călătoreşte peste tot. Pe alte planete, în alte universuri şi alte dimensiuni, peste

tot.” Meseria lui avea de-a face cu niște hărți și cu navigarea prin spațiul cosmic. „Trebuie să mă lămuresc unde merg, apoi merg pur și simplu acolo. Ca să știu unde vreau să ajung, am nevoie de hărțile de navigare. Trebuie doar să știi unde vrei să ajungi și pur și simplu mergi acolo.”

D: Îți spune cineva unde să mergi?

J: Aud „misiune”, deci am o misiune. Știi doar că ai o misiune. Te mai întorci puțin, ca să mai schimbi ritmul. Dar cel mai mult timp îl petreci pe nava spațială. Cele mai multe lucruri le faci acolo. Explorăm. Asta facem! Explorăm! Apoi ne întoarcem acasă și descărcăm datele... într-o cameră. Te duci acolo și descarci ceea ce ai explorat. Aduni informații și apoi te întorci acolo și le descarci. Stai întins în acest pat cu aspect ciudat și cumva, se conectează la tine și preia informațiile pe care le-ai acumulat. Doar mergi peste tot și explorezi, vezi ce se poate vedea și trăiești fiecare experiență. Poți merge în orice loc și în orice timp. Iar când ajungi acolo poți fi orice vrei, poți avea orice experiență vrei. Și înveți. Doar înveți.

D: Ai spus că poți merge oriunde vrei în timp?

J: Da, poți alege orice moment, orice loc, orice spațiu, orice lucru și doar creezi cine vrei să fii și ești asta, și înveți din ceea ce se întâmplă în jurul tău.

D: Asta ai făcut când ai experimentat viața de indian?

J: Cred că da, pentru că doar eram acolo, cu pământul. Mă simțeam una cu totul, una cu pământul. Puteam comunica cu el și cu totul.

D: Deci este doar o modalitate de a explora și de a avea diferite experiențe?

J: Da, dar este aproape ca și cum ai răsfoi cărți într-o bibliotecă, e ca și cum te-ai uita într-o carte. Și spui: „O, uită-te la momentul și la locul acela. Mă întreb cum a fost asta.” Apoi pur și simplu „intri” în acea existență, pentru a o explora. Ai acea experiență.

D: Nu trebuie să stai acolo?

J: Nu. Doar ai experiența, apoi o termini, pleci și treci la alta.

Asta semăna cu ființa din Universul convolut volumul 2, care a călătorit cu autostopul cu un om pentru o scurtă perioadă de timp, pentru a observa.

J: Această o navă de comandă, de unde emană totul. Este centrul activității. Începi să aluneci pur și simplu din ea. Și ești în animație suspendată în acea cameră, în timp ce se întâmplă totul.

Acest lucru a mai fost descris și în celelalte volume din Universul convolut în care persoana trăiește pe Pământ, dar are și un corp păstrat în animație suspendată la bordul unei nave spațiale, care așteaptă întoarcerea sufletului din aventura sa.

J: Este o navă, dar începi să aluneci din ea. Pleci de acolo. Pur și simplu te transferi oriunde vrei să mergi și trăiești toate aceste experiențe. Și acum văd că toate se întâmplă în același timp. E ca și cum ai fi în acest loc și doar ai filma toate aceste lucruri, și toți au acces la aceste experiențe și la feedback-ul lor din această bibliotecă, citind aceste cărți. E ca și cum ai fi într-un fel de program. Și pur și simplu ai aceste experiențe. Și te întorci la nava spațială, pentru a descărca toate experiențele. Am spus că stau întins într-o cameră, dar e ca un fel de cilindru.

D: Se pare că îți place genul ăsta de muncă.

J: Da, asta fac. Asta sunt. Acolo sunt eu. Aceasta este una dintre experiențele mele, așa că sunt eu în centru. Este miezul meu. Sunt eu, în centrul meu. Emană toate aceste părți ca să experimenteze toate aceste lucruri diferite și toate aceste locuri diferite și toate aceste timpuri diferite. Au toate aceste experiențe diferite și toate pornesc din centru. Este ca un program. Trebuie să fii capabil să intri în această navă spațială, apoi te diseminează în toate aceste experiențe diferite și locuri diferite, apoi aceste părți din tine revin și alimentează acel eu central.

D: Dar intri vreodată într-un corp fizic unde stai mai mult? Sau ești doar un

observator, ca acel indian?

J: Așa sunt toți. El a fost acolo pentru a experimenta pământul, ca parte a pământului. Poți avea diverse grade de experiență, dar în toate doar „ești acolo”, în orice punct vrei să fii.

D: Îți spune cineva unde să mergi și ce să experimentezi?

J: Face parte din centrul de comandă. E ceva de genul „Ce vrei să experimentezi?” Și ai toate aceste experiențe diferite. Dar de fapt, eu fac totul. Poți să o faci. Tu faci totul.

D: Mă întrebam dacă ți-a spus cineva că trebuie să mergi într-un anumit loc.

J: Îți spun să experimentezi, să experimentezi cât de mult poți, așa că de ce să nu experimentezi totul? Deci asta faci, experimentezi totul.

D: Bine. Știi că vorbești printr-un corp fizic, nu-i așa? (Da) De ce ai ales să intri în acest corp fizic al lui Jennifer?

J: Pentru că funcționează pentru a avea o experiență. A existat acest timp și această locație. Am venit sa învăț. Existau o serie de lucruri de învățat. Intri în emoții, dar apoi treci dincolo de ele și înțelegi imaginea de ansamblu, în care nu este vorba despre ele.

D: Pe Pământ avem emoții puternice.

J: Da, asta e dramă. Face parte din Pământ, dar nu trebuie să participi la ea. Face parte din procesul de învățare să fii parte din asta, să înveți cum să crești prin asta și să nu mai fii o parte din asta. Să nu te controleze.

D: Dar karma?

J: Fără karma... fără karma.

D: Dar dacă treci prin multe vieți pe Pământ, acumulezi karma, nu-i așa?

J: Doar dacă alegi asta. Ai karma atâta timp cât alegi să o ai și atunci când alegi să nu mai înveți din ea, atunci nu mai ai nevoie de ea. Deci nu mai face parte din planul tău.

D: Dar unii oameni sunt prinşi în karma lor.

J: Asta e alegerea lor. Încă mai vor să înveţe din asta. E ca o parte a matricei. Ei încă mai vor să aibă această experienţă. Încă mai primesc ceva din asta. Când nu mai funcţionează pentru tine, atunci alegi să treci dincolo de ea şi nu mai ai nevoie de ea. Este acolo atâta timp cât ai nevoie de ea. Este a ta ca să lucrezi cu ea, atât timp cât vrei şi cât ai nevoie de ea. Când acesta este procesul tău de gândire, când acesta este domeniul de experienţă din care înveţi, atunci va fi acolo pentru tine. Îţi oferi lucrurile de care ai nevoie pentru a învăţa, aşa că dacă din asta vrei să înveţi, atunci karma este o modalitate bună de a învăţa. Ţi se oferă asta, pentru a continua să înveţi. Dar când înţelegi întregul scop al modului în care funcţionează, atunci înţelegi că de fapt karma nu mai este necesară şi treci dincolo de ea şi nu mai ai nevoie de ea. Şi atunci nu o mai ai. Nu mai face parte din matricea ta. Este acolo doar dacă alegi să fie acolo, pentru a învăţa din ea.

D: Asta face parte din Noul Pământ despre care tot vorbim?

J: Da, da.

D: Renunţi la karma?

J: De fapt, karma a dispărut. Oamenii încă mai fac lucruri care par a fi karma, dar este doar un obicei. Ei continuă să facă asta din obişnuinţă sau pentru că încă mai învaţă ceva din asta. Deci este încă acolo servind un scop, dar în realitate karma a dispărut. A dispărut de ceva vreme, dar încă mai există oameni, ca să spunem aşa, care se ocupă de reziduurile ei.

D: Încă mai există oameni care fac lucruri foarte negative.

J: Tocmai acolo se confruntă cu obiceiurile lor şi e ceva gen cauză şi efect. Faci asta, provoci asta. Cam aşa stau lucrurile. Dar asta nu înseamnă că eşti pedepsit vieţi şi vieţi şi vieţi la rând. Ce obţii din asta? Dacă încă mai obţii ceva din asta... e în regulă pentru tine. Dacă faci ceva greşit, asta obţii! Cauză şi efect. Dacă vrei să intri în acest ciclu şi vrei să ai această experienţă... bine, e treaba ta. Dacă obţii ceva din asta... bine. Dar la un moment dat... asta face parte din procesul de învăţare. La un moment dat, te vei gândi: „Stai puţin”. Şi începi să te uiţi la imaginea de ansamblu. Pentru asta sunt acele experienţe. Îţi spui: „Ce fac eu? Vreau să scap. Vreau să ies din asta.” Dar când ajungi să spui asta, deja ai crescut! Ţi-ai lărgit orizonturile. Ai făcut paşi uriaşi. Şi în acel moment poţi să

ieşi din toată chestia asta, dacă alegi să o faci. Despre asta e vorba. Pentru asta e totul. E pentru creșterea ta.

D: Pare simplu, dar pe Pământ ne prindem în toate aceste emoții și în ceea ce își fac oamenii între ei.

J: Ăsta e jocul. De aceea este un joc. Emoțiile și toate „lucrurile” pe care le experimentăm creează jocul. Oamenii vor să se prindă în aceste „lucruri”. Dar este alegerea ta dacă vrei să te prinzi în aceste „lucruri” sau nu. În orice moment poți spune: „Nu, astea nu sunt lucrurile mele. Nu vreau să mă prind în ele. Aleg să nu o fac”. Și de îndată ce spui asta, ai ieșit din ele! Și ai o poziție neutră, o poziție de observator. Depinde de tine dacă vrei să fii în trenulețul groazei. Unii oameni vor să fie în trenulețul groazei. Le plac suișurile și coborâșurile. E în regulă. Asta e plimbarea. Tu alegi pe ce cale vrei să mergi. Asta e tot. Dacă vrei toată gama de emoții, este în regulă. E bine! Călătoria va fi pur și simplu o experiență diferită.

Capitolul 20

MERGI ȘI FII LUMINĂ!

Când Melanie a intrat în scenă, nu a văzut nimic. Acest lucru poate fi destul de frustrant, deoarece clientul crede că a eșuat. Se așteaptă să intre într-o viață trecută și când nu vede nici o scenă, nu are nimic de raportat. Desigur, pentru mine asta demonstrează că clientul nu poate inventa o poveste, că nu e vorba de fantezia sa. Dacă nu există nimic acolo, clienții nu pot descrie nimic. Cu toate acestea, în munca mea (de peste 45 de ani), am observat schimbări în modul în care funcționează regresiile într-o viață trecută. Cândva, clientul mergea într-o altă viață și o descria. Dar lucrurile s-au schimbat în ultimii zece ani (cel puțin) și am observat unele schimbări subtile. Dacă continui să pun întrebări, în cele din urmă vor începe să vadă ceva. Dar nu va fi ceea ce se așteaptă terapeutul (sau clientul).

La început, Melanie a văzut doar întuneric. Acest lucru putea, desigur, să însemne multe lucruri. Putea fi într-o viață trecută și era noapte, sau putea fi într-o peșteră sau o temniță. Acest lucru poate fi determinat punând întrebări. De asemenea, putea fi în pântecul mamei înainte de naștere, caz în care ar fi descris senzații, de obicei senzația de căldură, confort și satisfacție. Cazuri ca cel al Melaniei, devin din ce în ce mai frecvente.

Pe măsură ce am pus întrebări, ea a început să vadă „un fel de lumină în formă de fuior”. Când am întrebat-o dacă vrea să se îndrepte spre această lumină slabă, a început să o descrie mai detaliat. „Este departe.” Apoi pe măsură ce se apropia de ea, descrierea s-a schimbat. „Pare lăptoasă. Este o lumină albă lăptoasă. Este mare. Asta e tot ce pot vedea. Intru mai mult în ea. E liniștită... foarte liniștită.” Apoi deodată: „Oh! E atât de strălucitoare! E foarte luminoasă!” Știam acum unde se află, dar voiam să îmi vorbească din perspectiva ei. „Este foarte luminoasă, caldă și liniștită.”

D: Cum te percepi?

M: Sunt lumină. Eu sunt lumina! Mă simt de parcă fac parte din lumină.

D: Vrei să spui că nu ești separată de ea?

M: E peste tot! Este acasă! E locul de unde sunt eu!

D: Mai este cineva cu tine?

M: Nu acum. E doar... spațiu. Spațiu alb. E în jurul meu, ca și cum aș fi în el. Sunt acasă! (E copleșită de emoții) Mi-a fost atât de dor.

D: Deci era un loc bun. Dar dacă erai fericită acolo, de ce ai părăsit acest loc numit „acasă”?

M: A trebuit să o fac. (Începe să plângă.) A trebuit să plec, ca să ajut oamenii. (Plânge) Suferința lor era îngrozitoare!

D: Unde sunt oamenii?

M: Lagărele! Lagărele de concentrație! Oamenii mor. Sunt flămânzi și le e frig. Totul e cenușiu. Lagărele. Nazismul... (E copleșită de emoție.)

D: Ți-a spus cineva să mergi acolo?

M: Trebuia să plec, așa că am plecat. Am vrut să merg. Este atât de rău! Trebuia să merg să ajut oamenii.

D: Știai că oamenii suferă?

M: Am văzut asta. Am văzut ce se întâmplă și nu am putut să nu fac nimic. Am vrut să ajut.

D: Te pot vedea? (Nu) Dar va fi mai greu să ajuți, nu-i așa, dacă nu te pot vedea? Ce faci?

M: Am decis să plec de unde eram... ca să repar lucrurile.

D: Știi cum să repari lucrurile? (Da) Ce ai de gând să faci pentru asta?

M: Nu aș putea face nimic. Simt că s-a terminat acum. Dar nu vreau să se mai întâmple vreodată.

D: Ce ai de gând să faci acum?

M: Să mă asigur că nu se va mai întâmpla.

D: Crezi că poți face asta?

M: Nu cred. Aș vrea, dar e prea mult de gestionat.

D: Deci ce ai decis să faci?

M: Să vin în această viață.

D: Deci ai decis să intri într-un corp fizic? (Da) Te-ai dus undeva înainte de a intra în corpul fizic?

M: Da. Voiam să ajut, așa că trebuia să aflu cum aș putea ajuta. Nu știam cum pot ajuta.

D: Cum ai aflat?

M: Am întrebat. L-am întrebat pe cel care răspunde de asta, cum aș putea să ajut.

D: Vorbește-mi despre persoana care răspunde de asta.

M: Nu văd nimic. Doar simt ce am întrebat.

D: Și ce au spus?

M: „Mergi și fii lumină.” Mergi și fii lumină. Să nu susții nimic care este greșit. Să nu susții răul. Distruge-l. Du-te acolo ca să îl distrugi! Du-te acolo ca să fii lumină! Du-te acolo ca să fii puternică! Să nu susții nimic întunecat. Du-te și adu lumina. Mergi și fii lumină. Să susții lumina.

D: Și cum vor ei să faci asta?

M: Să fii un exemplu. Să militezi pentru lumină. Du-te să fii lumină. (Cu o voce mai puternică) Uau! Tocmai am văzut răul. Am întrebat dacă pot să ajut și mi-au spus că asta trebuie să fac. Era atât de trist. A trebuit să merg acolo.

D: Deci ai intrat în corpul fizic cunoscut sub numele de Melanie?

M: Da. Am ales părinții perfecți. Era cel mai puțin probabil ca ei să mă rețină.

D: Dar nu este uşor, când intri într-un corp uman, nu-i aşa? (Nu) Ce ai crezut, după ce ai intrat într-un corp fizic?

M: La început a fost grozav. Îmi plăcea să fiu mică. Şi întotdeauna am făcut ceea ce trebuie. Ştiam că uneori oamenii... nu înţelegeam de ce oamenii fac uneori anumite lucruri.

D: Dar acum Melanie a crescut. A realizat ceea ce trebuia să facă?

M: Până acum... dar mai sunt lucruri de făcut. Ea poate face mult mai mult. S-a descurajat. Uneori a fost greu. Să aştepte şi să aibă răbdare.

D: Dar acum a ajuns la un punct în viaţa ei în care vrea să ştie dacă face ceea ce trebuie să facă. (Da!) Care este misiunea ei?

M: Să continue să aducă lumină, să fie lumină. Funcţionează! S-ar putea să nu arate aşa, dar acest lucru trebuie făcut... să aibă o lumină puternică. Nu contează ce face, atâta timp cât este lumină. Ea poate face orice. Să fie lumină şi să intervină atunci când sunt probleme. Să ia atitudine şi să ajute. Să le arate oamenilor cum să stea în lumină... fiind lumină.

(Melanie a primit multe sfaturi privitoare la agenţia ei şi la chestiunile la care lucra. Apoi ne-am ocupat de problemele ei de natură fizică, mai ales de la genunchiul drept.)

M: Are nevoie de aliniere. Prea mult, prea mult... prea multă muncă... prea multe lucruri de făcut.

D: Ce vezi la genunchi?

M: Uzură. A parcurs mulţi kilometri. (Chicoteli)

D: Ce ai de gând să faci, pentru a o repara?

M: Alinierea. Oh! Îndrept genunchiul.

Melanie scotea sunete în timp ce lucrau la genunchi. Vedeam cum i se mişcă piciorul, cum i se îndreaptă şi se întinde sub pătură. Nu era ceva ce ar fi putut să facă singură. Părea că piciorul era tras şi manipulat. Apoi au anunţat că au terminat. „Alinierea s-a făcut. Genunchiul este acum aliniat.” Doctorul îi spusese că îşi va pierde cartilajul de la genunchi şi se gândeau la posibilitatea unei intervenţii chirurgicale. „Nu, s-a făcut o aliniere. Uneori, genunchiul stâng o deranja, pentru că trebuia să compenseze.” Şi-a dat deoparte pătura pentru că adesea, atunci când „ei” lucrează, se generează căldură.

Au discutat despre cauza problemei de la genunchi şi de ce a luat atât de mult în greutate. A tras de genunchi şi l-a scos din aliniere. „În mod normal nu s-ar fi întâmplat asta. A fost altceva. Era obosită şi a vrut să plece. A vrut să iasă din toate astea. Era epuizată!”

D: Au existat lucruri atât de rele în viaţa ei, încât voia să o părăsească?

M: Nu chiar... Se simţea doar copleşită şi blocată.

I-au dat multe sfaturi personale. Nu avea nicio karmă cu nimeni, pentru că nu mai fusese niciodată într-un corp fizic. „În mare parte, se ţine departe de oameni şi de orice încurcătură. Este foarte sinceră şi face lucrurile corect. Va fi bine.”

Mesajul de despărţire a fost:

Poţi face toate lucrurile la care te gândeşti. Poţi face toate astea şi poţi reuşi.

D: Are mai multă putere decât crede că are, nu-i aşa?

M: Mult mai multă putere!

Din descrierile Melaniei, pentru mine era evident că făcea parte din Al Doilea Val de Voluntari. Avea toate caracteristicile unui suflet care fusese un observator, trimis pe Pământ pentru a ajuta în această perioadă crucială. În ultimii zece ani am descoperit din ce în ce mai multe astfel de suflete inocente, care au acceptat această misiune curajoasă într-o lume necunoscută și aparent ostilă, unde nu au cu ce se relaționa.

Capitolul 21

PLACA DE BAZĂ

Francis nu a mai aşteptat instrucţiunile pentru a merge în nor. A accesat o scenă, când a fost rugată să îşi găsească locul frumos. A început să îl descrie imediat şi am ştiut că era deja în altă viaţă şi nu exista niciun motiv de a mai finaliza inducţia. „Mă aflu în mijlocul pădurii tropicale. Sunt multe zâne şi deve în jur. Copacii sunt foarte înalţi. Există un curs de apă care înconjoară peticul de pământ pe care mă aflu.” Stătea în picioare pe o ridicătură mică de pământ şi putea să vadă creaturile micuţe din copacii de pe celălalt mal al apei. I-am cerut să le descrie. „Au aripioare mici şi arată ca nişte fiinţe de cristal. Arată de parcă ar fi făcute din sticlă. Strălucesc.” Era prima dată când întâlneam zâne descrise în acest fel. Devele au fost şi ele descrise la fel.

D: Dar nu se sparg.

F: Nu, sunt foarte flexibile. Strălucesc, dar nu se sparg.

D: Sunt multe astfel de fiinţe mici?

F: Vin şi pleacă. Uneori sunt câteva, apoi sunt multe.

D: Pare a fi un loc frumos.

F: Este frumos, dar plouă mult acolo. Este în pădurea tropicală, aşa că plouă mult.

D: Plouă tot timpul?

F: De multe ori pe an, dar nu în fiecare zi. De multe ori e ploaie torenţială. Mă aflu pe această ridicătură mică de pământ. Am un scaun şi o prelată mică, care trece peste el. Îmi place să fiu acolo cu ei, cu plantele şi cu tot ce mă înconjoară.

D: Deci ploaia nu te deranjează cu adevărat? (Nu) Într-o pădure tropicală totul creşte foarte repede, nu-i aşa?

F: Da. Sunt și o mulțime de stele care strălucesc puternic. Sunt păsări cu culori intense. Acolo unde stau nu sunt copaci, dar pot vedea peste tot și toți zboară în jurul meu.

Am vrut să aflu mai multe despre ea. Era o femeie în vârstă de aproximativ 30 de ani, cu părul blond. Purta o rochie lungă imprimată. Locuia în apropiere și se deplasa pe râu cu o bărcuță. Venea în mod regulat pe ridicătura de pământ, să privească păsările și zânele. Am rugat-o să meargă să vadă unde locuiește și era imediat după cotitura râului. Avea o colibă mică, făcută din paie și bambus. Doar suficient spațiu pentru a dormi. A spus că făcea multe lucruri acolo, de exemplu coșuri. „Am o roată de țesut și fac lucruri din mărgele. De asemenea, cânt la un flaut și am o tobă mare, cu un sunet pătrunzător. Cânt pentru pădure.” Erau și alte colibe într-un sat dar ea locuia singură, departe de ele.

D: Nu îți este dor să ai o familie?

F: Nu chiar. Am o familie. Am toată pădurea, zânele și copacii și animalele și păsările.

Restul sătenilor aveau familii normale și păreau să tolereze modul ei neobișnuit de viață. Am întrebat: „Interacționezi vreodată cu zânele sau doar le privești?”

F: Pur și simplu zboară în jurul meu.

D: Aș crede că uneori nu le place să fie în preajma oamenilor, nu-i așa?

F: Ele nu ocolesc ceilalți oameni, pentru că ceilalți nu le pot vedea.

Părea a fi foarte fericită în acest loc frumos, idilic, iar asta ar fi putut continua mult timp. Așa că am decis să o mut într-o zi importantă, când se întâmplă ceva.

F: Văd că e invadat satul. Ei invadează satul şi ucid oameni.

D: Cine îl invadează?

F: Nu ştiu, dar au venit cu bărci... cu canoe. Au arme. Vor să prade totul, ca să nu mai fie pace aici. Sunt şocată de ceea ce văd că se întâmplă. Zânele îmi spun să mă retrag la locul meu de pe insulă.

D: Crezi că vei fi în siguranţă acolo? (Da) Eşti singura care le poate auzi, nu-i aşa? (Da) Deci ceilalţi oameni nu ar putea merge acolo, nu-i aşa?

F: Ei nu cred în zâne, nu ştiu nimic despre ele.

D: Deci ce faci?

F: Mă retrag în locul acela şi rămân acolo.

D: Eşti în siguranţă acolo?

F: Da. Sunt multe ţipete. Îmi face rău la stomac. Dar nu trebuie să merg în sat. Trebuie să rămân aici.

D: Chiar dacă ai fi acolo, nu ai putea face nimic pentru a ajuta, nu-i aşa?

F: Nu cred.

D: Oamenii tăi aveau arme?

F: Doar arcuri şi săgeţi. Ceilalţi au puşti.

Am condensat timpul şi am mutat-o înainte. „Cât timp stai acolo?”

F: Mult timp. Nu mă mai întorc în sat. M-am întors o singură dată şi am văzut totul ars. Totul a fost luat. Toţi oamenii au fost ucişi.

D: Dacă ai fi rămas acolo ai fi fost și tu ucisă, nu-i așa? (Da) Cum trăiești singură acolo?

F: Locuiesc cu zânele. Ele au grijă de mine. Zboară în jurul meu.

D: Dar hrana? Dacă rămâi acolo mult timp trebuie să mănânci, nu-i așa?

F: Am un foc mic și gătesc diferite lucruri pe foc. Nu cred că mănânc. Văd doar cum beau ceva. Îmi beau hrana. Există anumite plante și zânele mi-au spus cum să le prepar. Iau plantele și le pun în apa de ploaie, o gătesc pe foc și așa trăiesc.

D: Deci ți-au spus ce plante poți folosi? (Da) Au gust bun?

F: Nu este foarte bun, însă doar asta se găsește acolo. Nu am nevoie de mare lucru. E ceva strălucitor.

D: Nu mai simți să te întorci în sat și să locuiești acolo?

F: Nu, nu vor să merg acolo. Trebuie să rămân unde sunt. Întotdeauna vreau să merg acolo, dar ele îmi spun să nu o fac. Ele par a ști mai multe decât mine.

D: Deci ai spus că stai acolo mult timp?

F: Da. Locuiesc acolo, sub prelată. Am mâncare și foc.

D: Comunici cu zânele în timp ce locuiești acolo?

F: Da, dar nu verbal. Știu ce vor să îmi spună, deși nu vorbesc. Zboară în jurul meu și știu ce vor să îmi spună. Așa comunicăm.

Am mutat-o din nou într-o zi importantă, dar era mereu în același loc și fiecare zi semăna cu următoarea. Am întrebat: „Ești fericită singură acolo?”

F: La început nu am fost, dar după un timp am reușit să fac din nou ce îmi place. Îmi place să cânt. Nu simt că sunt singură. Am zânele mele.

Relatarea nu părea să ajungă nicăieri, așa că am dus-o înainte în ultima zi din viața ei, pentru a afla cum a murit. Am fost surprinsă să descopăr că existența sa singuratică a avut un final dramatic.

F: Oamenii cu secure se întorc.

D: Te referi la oamenii cu arme? (Da) Dar nu a mai rămas nimic din sat, nu-i așa?

F: Nu, dar m-au găsit.

D: Oh, ce s-a întâmplat?

F: Mi-au tăiat capul!

D: De ce au făcut asta?

F: Nu știu. Sunt foarte răi și beau mult.

D: Presupun că nu ai putut scăpa?

F: Nu. Eram cam bătrână.

D: Deci ai locuit acolo mult timp?

F: Da, și au profitat de slăbiciunea mea.

D: Zânele nu te-au putut ajuta?

F: Cumva trebuia să fie așa.

D: Era timpul să pleci? (Da) E un mod foarte violent de a pleca.

F: A fost foarte violent.

Acum că a ieșit din trup și a murit, am pus-o să se uite înapoi la corp. „Îți poți vedea corpul?”

F: Da. Îmi iau capul în mână și râd de el, apoi îl aruncă la pământ.

D: Se mândresc de ceea ce au făcut?

F: Își bat joc. Sunt doar o sălbatică.

D: Pentru ei ești așa. (Da) Dar se pare că ești mai civilizată decât ei.

F: Da. Sunt foarte răi.

D: De unde ești acum, poți privi toată viața aceea și o poți vedea dintr-o perspectivă diferită. Fiecare viață are un scop. Care crezi că a fost scopul acelei vieți?

F: Nu știu, pentru că simt că oamenii din trib nu puteau vedea zânele. Nu voiau să comunice cu ele. Celor mai mulți dintre ei le-a plăcut că eu comunicam cu ele, dar întotdeauna am simțit că trăiesc în două lumi. Cred că ei nu au vrut să facă asta pentru că au simțit că dacă ar face-o, nu și-ar mai putea trăi viața obișnuită. Ei au știut că am făcut asta ca să îi ajut. Într-un fel, comunicând cu zânele, am putut să îi ajut pe cei care veneau la mine. Dar a fost ciudat. Ei mă simpatizau și voiau să îi ajut, dar nu înțelegeau cu adevărat ce făceam.

D: Ei bine, fiecare viață are o lecție. Crezi că ai învățat vreo lecție în acea viață?

F: Că în viață există mai mult decât la prima vedere. Natura mi-a fost cel mai bun învățător.

D: Sunt lucruri bune, nu-i așa? (Da) Bine. Dar acum ai ieșit din corp. Crezi că există un loc unde trebuie să mergi acum?

F: Da, vreau să merg acasă.

D: Vorbește-mi despre asta. Ce se întâmplă?

F: Intru în această lumină.

D: Unde este lumina?

F: Pare a fi în sus. Și există ființe de lumină acolo. Cumva îi cunosc pe aceşti oameni.

D: Și aceste ființe de lumină vin să te ajute?

F: Nu. Ele sunt în centrul luminii. Par a locui acolo. Sunt făcute din lumină și sunt foarte înalte.

D: Ai spus că simți că le cunoști?

F: Da. Înainte să plec în mica mea călătorie, făceam ceea ce fac ele acum. Dar acum doar mă așez acolo, pentru că sunt obosită.

D: De ce ești obosită?

F: Am obosit în călătoria în care am fost.

D: Când erai acolo jos cu zânele? (Da) Dar ai spus că făceai ceea ce fac aceste ființe?

F: Da. Se pare că le cunosc. Am lucrat altă dată cu ele.

D: Ce fac ele?

F: Toate sunt în lumină, dar sunt foarte ocupate cu ceva. Fac ceva important și sunt foarte ocupate cu asta, dar nu știu exact ce e. Am făcut și eu asta mai demult.

D: Acum trebuie să mergi acolo?

F: Trebuie să merg să mă recuperez. Sunt în acest golfuleț. Stau acolo în timp ce ele își văd de treabă, făcând ceea ce făceam și eu altă dată. Sunt foarte slăbită și obosită. Așa că trebuie să stau acolo și să aștept ca cineva să mă ajute.

D: Adică nu poți face nimic, până nu te recuperezi?

F: Da. Nu funcționez normal. Am doar 50% din putere. Așa că trebuie să stau acolo și să aștept ca cineva să mă ajute.

D: Poate că felul în care ai murit are ceva de a face cu asta.

F: Posibil.

D: A fost un mod destul de greu de a muri. Aştepţi multă vreme?

F: Nu pare a veni cineva.

D: Putem condensa timpul foarte uşor, pentru a afla. Să mergem în clipa când vine cineva şi îţi spune ce să faci. Cineva vine acum.

F: Pare a fi un militar. Cineva care are ordinele pe care trebuia să le îndeplinesc.

D: Cineva care scrie ordinele? (Da) Adică înainte de a coborî, au existat nişte ordine scrise?

F: Corect. Arată ca un responsabil, ca un funcţionar. Aruncă hârtia peste masă şi spune că m-am descurcat destul de bine.

D: Chiar dacă modul în care ai murit nu a fost atât de bun.

F: Da. Dar nu vreau să am de a face cu hârtiile. Nu vreau să am nimic de a face cu asta. Sunt obosită. Acestea sunt lucrurile care s-a stabilit că trebuia să le îndeplinesc şi el nu este foarte încântat de realizările mele. Dar spune că am făcut totuşi o treabă destul de bună. Mă linişteşte şi mă anunţă că va veni cineva să mă ajute. Vreau doar să dorm.

D: Deci cine vine la tine?

F: Aceste fiinţe mici şi scunde, care mă ajută fizic.

D: Cum arată?

F: Nimeni de acolo nu se uită la ele. Sunt ca nişte scântei care licăresc. Arată ca şi cum ai aprinde o brichetă. Au o formă imaterială. Sunt nişte mici ajutoare. Încearcă să mă ajute să îmi recapăt puterea.

D: Cum fac asta?

F: Cred că vor să beau ceva. E ca lumina.

D: Lumină lichidă?

F: Aşa cred. Cumva o pot bea. Este lumină.

D: Apoi ce se întâmplă?

F: Sunt cam morocănoasă. Şi nu mai vreau să fac nimic... sunt supărată. Nu sunt veselă. Sunt obosită. Ele vor să strălucesc.

D: Nu eşti gata să străluceşti. Deci, ce se întâmplă după ce bei chestia asta pe care ţi-au dat-o?

F: Simt că am mai multă energie. Şi mă face să mă simt mai bine.

D: Să mergem mai departe şi să condensăm timpul. Rămâi o vreme acolo?

F: Da. Trebuie să stau în această mică enclavă, iar ei vin şi mă vizitează din când în când.

D: Deci nu eşti gata să mergi mai departe.

F: Nu încă. Mă odihnesc. Dar sunt din ce în ce mai puternică.

D: Să condensăm timpul până când ţi-ai terminat odihna şi eşti gata să pleci de acolo. Ce se întâmplă în acel moment?

F: Îmi recapăt energia şi entuziasmul. Mă simt mult mai bine. Şi sunt mult mai înaltă decât eram când am ajuns acolo.

D: Ce ai de gând să faci, acum că te simţi mai bine?

F: Se pare că ar trebui să mă duc să lucrez alături de aceşti oameni.

D: Care oameni?

F: Oamenii înalţi pe care i-am văzut când am ajuns acolo. Cei care sunt acolo sus în lumină. Fac parte din grupul lor, cumva.

D: Deci ce se întâmplă? Vor să lucrezi cu ei?

F: Da, trebuie să mă întorc şi să fac ce făceam înainte.

D: Înainte să intri în acel corp. Cum ajungi la ei?

F: Doar intru acolo. Toată lumea mă cunoaşte.

D: Apoi ce se întâmplă?

F: Îmi asum rolul din nou.

D: Care este rolul tău?

F: Lucrez la placa de bază.

D: Vorbeşte-mi despre asta. Ce vrei să spui?

F: În toate fiinţele există o placă de bază. Orice are un corp, are o placă de bază cu circuite mici pe ea şi cu o întreagă schemă.

D: O schemă a corpului? (Da) Care este scopul plăcii de bază?

F: Este ceea ce conduce totul. De aici vine scânteia.

D: Vrei să spui că este ceea ce menţine corpul în stare de funcţionare?

F: Da. Are diferiţi curenţi. Mulţi, mulţi, mulţi curenţi diferiţi.

D: Unde se află această placă de bază în corp?

F: Este o suprapunere.

D: O suprapunere peste corp?

F: Există un suprasine şi noi îl fixăm cu gândurile noastre.

D: Deci vrei să spui că ori de câte ori cineva intră într-un corp, placa de bază este adusă odată cu el? Sau cum funcţionează asta, când sufletul intră în corp?

F: Vine din ADN.

D: Mă întreb dacă vine odată cu corpul când se naşte, sau cum se întâmplă asta?

F: Este deja codificat în ADN şi apoi este proiectat ca un câmp electric.

D: Când se formează copilul? (Da) Și placa de bază este programată cumva?

F: Da, este programată înainte de a ajunge acolo.

D: Care este programul?

F: Nu este departamentul nostru. De asta se ocupă altcineva.

D: Este un program individual sau este la fel pentru toată lumea?

F: Nu, e diferit. Fiecare are un program diferit.

D: Deci care este scopul plăcii de bază?

F: Placa de bază este implicită. Conține ceea ce ar trebui să facă persoana respectivă.

D: Planul persoanei? Asta vrei să spui? (Da) Și a fost adus odată cu corpul fizic, ca o suprapunere?

F: Este în ADN, dar din cauza fotonilor, este proiectat din ADN și creează un câmp în jurul persoanei. Și din acest câmp se poate să comunici cu dimensiunile superioare.

D: Dar ei nu sunt conștienți de asta, nu știu că pot comunica, nu-i așa?

F: Nu. Unii dintre ei sunt, dar majoritatea nu sunt.

D: Cum comunică ei cu dimensiunile superioare, prin asta?

F: Prin sunet și lumină.

D: Pare complicat.

F: De fapt, este mult mai simplu decât lucrurile folosite pe Pământ. Are mult mai mult sens și este mai simplu. Totul este un singur sistem, dar pentru că are efecte atât de extinse, oamenii cu tehnologia nu își dau seama ce se întâmplă.

D: Deci este un singur sistem, dar totuși ai spus că este ceva individual, pentru fiecare persoană. (Corect) Și ei comunică cu dimensiunile înalte, prin aceasta. (Corect) Și rămâne în preajma lor, atâta timp cât sunt în viață?

F: Da, cu excepţia cazului în care se îmbolnăvesc sau dacă cineva îi răneşte. Atunci poate să apară o scurgere.

D: O scurgere?

F: Da, se scurg pe acolo. Ei primesc un şoc.

D: Ca un scurtcircuit sau aşa ceva?

F: Da, nu mai funcţionează toate circuitele.

D: Şi cum remediază asta, dacă vor să funcţioneze din nou toate circuitele? Există vreo modalitate de a face asta?

F: Da, dar nu are nimic de a face cu ceea ce cred ei că are de a face.

D: Ce vrei să spui?

F: Are legătură cu sunetul şi lumina. Ei trebuie să fie vindecaţi.

D: Cu sunet şi lumină, ca să fie readuşi la normal.

F: Da, trebuie reglaţi.

D: Pot să facă asta singuri?

F: Depinde de cât de mare este scurtcircuitul sau defecţiunea. Uneori pot. Depinde şi de calitatea circuitelor, de abilităţile persoanei şi de cunoştinţele sale.

D: Asta provoacă boli fizice la oameni? (Da) Din cauza scurtcircuitelor.

F: Este întregul şablon. Este un şablon.

D: Un şablon pentru ce?

F: Pentru masă. Modul în care se dezvoltă masa se bazează pe un şablon de sunet şi lumină.

D: Şabloanele. Dar am auzit că oamenii se îmbolnăvesc singuri.

F: Da. De obicei asta se întâmplă pentru că au o scurgere. Şi apoi, odată ce există

o scurgere, lucrurile încep să se deterioreze. Le afectează gândirea. Le afectează convingerile. Afectează totul. E ca și cum câmpul lor ar fi perforat.

D: Atunci sunt mai greu de reparat. (Da) Dar ai spus că se pot repara cu sunet și lumină?

F: Da, pentru că atunci mergi înainte și creezi din nou vidul, pentru a-l sigila. Și apoi umpli vidul cu frecvența potrivită, pentru ca ei să se mențină și să poată merge mai departe. E ca și cum ai perfora un balon. Dacă balonul este perforat, nu mai funcționează. Dar dacă îl umpli din nou și apoi îl sigilezi, revine la o formă normală.

D: Deci cum se rezolvă acest lucru, de fiecare dată când se creează din nou un vid?

F: Prin fizică, prin sunet și lumină. Printr-o întreagă fizică a modului în care funcționează lumina.

D: Dar cine face asta?

F: Cei care lucrează în acest loc unde lucrez eu.

D: Deci oamenii nu știu cum să facă asta singuri, nu-i așa? (Nu) Deci trebuie să o faci de acolo unde ești acum. (Da) Aceasta este partea la care lucrezi, dar programul este realizat de altcineva.

F: Da. Suntem doar un departament acolo, iar ceea ce este în micile întrerupătoare vine din altă parte. Ele vin din alt loc.

D: Din alt departament? (Da) Și de unde știi când ceva nu se aprinde pe placa de circuite, pe placa de bază?

F: Pentru că are un feedback. Acesta transmite ceea ce se întâmplă cu fiecare placă de bază mică. Există un feedback de sunet și lumină.

D: Care trimite semnale acolo unde ești. (Da) Dar cred că există cantități enorme de plăci de bază, peste tot. Sunt atât de mulți oameni. (Da) Și colegii tăi din acel loc, trebuie să urmărească toate astea?

(NOTĂ: Oare sunt chiar atât de multe plăci de bază peste tot, la atât de mulţi oameni? Să luăm în considerare Oamenii de fundal, care nu un suflet [un corp cu suflet], ci sunt doar energie care umple spațiul din holograma noastră individuală.)

F: Ei bine, noi avem computere. Și tot ce trebuie să faci este să operezi computerul, care generează o imprimare digitală a situației – cum se descurcă toată lumea și cine are nevoie de ceva.

D: Trebuie să verifice o mulțime de oameni.

F: Da, face asta automat. Există un mic radar fotonic și un radar sonor. Informațiile trec prin acest dispozitiv și dispozitivul le interpretează automat.

D: Dar mi se pare o muncă foarte dificilă, cu atât de mulți oameni pe planetă.

F: Nu chiar. Chiar este nevoie de mulți oameni, pentru a putea lucra. Computerul trebuie să lucreze mult. Dacă nu ar funcționa computerul, ar fi dificil. Dar computerul este configurat să citească semnalele, și le analizează și interpretează. Deci nu mai este nevoie de atât de mulți oameni, care să ajute când reparăm ceva.

D: Atunci toată lumea (mă gândesc la Pământ dar știu că există și alte locuri)... toată lumea de pe Pământ are un astfel de dispozitiv, care este configurat automat?

F: Ei bine, așa sunt ei. Este în codificare. Micile circuite sunt ADN-ul, iar ADN-ul este conectat la placa de bază. Iar placa de bază face totul. Așa primește corpul instrucțiuni să își construiască un degetul, de exemplu.

D: Pentru a crea corpul fizic, vrei să spui. (Corect) Am auzit de ceva numit „Matrice”. S-ar potrivi cu această idee? Sau este ceva diferit?

F: Nu am mai auzit niciodată de o matrice. Dar cred că ar putea exista.

Eu înțeleg matricea ca fiind „blocurile de bază” ale fiecărui corp uman. Fiecare

persoană s-a format după propriul său program sau design.

D: Eu am auzit diferiţi termeni. Deci aşa se primesc instrucţiunile, pentru a se crea întregul corp.

F: Oh, da, totul este un program.

D: Dar atunci când primeşti un mesaj că ceva nu funcţionează, că se scurge ceva, ce faci?

F: În funcţie de ce este merge la diferite departamente, care se ocupă apoi de asta. Fiecare fiinţă are o sarcină diferită.

D: Deci în locul de lumină unde te afli, fiecare om are o sarcină diferită. (Corect) Îmi poți vorbi despre unele dintre aceste sarcini de lucru?

F: În mare parte, se lucrează cu placa de bază. Dar pentru că placa de bază este atât de complicată... Vreau să spun că este foarte complicată.

D: Eu mă gândeam că ADN-ul este complicat, dacă se funcţionează doar pe baza lui.

F: Dar trebuie să ai anumiţi oameni în fiecare departament, care să se ocupe de ceea ce se întâmplă. Oameni cu o pregătire specială în domeniul respectiv. E ca atunci când iei o bucată de ţesut şi o pui la microscop şi vezi toate astea... Doamne, e atât de complicat cum funcţionează. Este uimitor cum funcţionează totul. Când iei acel mic exemplu şi îl înmulţeşti de un milion de ori, vei vedea fizica luminii. Şi cum funcţionează fizica luminii, ca să creeze şi să pună în funcţiune piesa pe care o vezi. Este complicat, dar nu este la fel de complicat ca tehnologia din planul fizic.

Cred că încerca să spună că complexitatea acelei bucăţi foarte mici de ţesut este simplă, în comparaţie cu complexitatea întregului organism. Corpul uman este cu adevărat o operă de artă magnifică, când iei în considerare complexitatea tuturor celulelor, nervilor, muşchilor şi organelor şi modul în care sunt concepute pentru a funcționa împreună fără cusur.

D: Te uiți doar la o parte micuță.

F: Da, te uiți doar la membrană.

D: Atunci cum o repară?

F: Depinde ce este în neregulă. Uneori trebuie doar să înlocuiești ceva. Alteori intervii cu frecvențele de care este nevoie și cu lumină. Dar uneori situația este foarte rea și trebuie înlocuit ceva. Uneori nu se poate repara.

D: Și atunci nimeni nu mai poate face nimic?

F: Nu e numai asta. Uneori nu trebuie să fie reparat. Există un alt departament în care nu ai voie să intervii. Când există anumite tipuri de diagnostic sau analiză, pur și simplu nu intervii. Există anumite moduri prin care își dau seama de acest lucru.

D: Se pare că vrei să ajuți pe toată lumea, dar există momente când nu o poți face. (Nu) Care sunt unele din condițiile în care nu poți ajuta pe toată lumea? Ai spus că nu trebuie să intervii. În ce condiții nu poți să intervii?

F: Anumite rezultate sunt date pentru învățarea unor lecții, pentru ca apoi să se poată lucra la altceva. Pentru că dacă intervii, rezultatele se vor schimba. Și pe baza luminii fotonice care vine și înregistrează, ar trebui să știi când ar trebui să intervii și când nu.

D: Și atunci cum intervii?

F: Poți interveni cu sunetul și lumina.

D: Vin de la tine?

F: Vin din sursa originară.

D: Și tu le direcționezi?

F: Da. Există un vid și ești ca o conductă prin care trece.

Acest lucru seamănă foarte mult cu ceea ce se întâmplă când am o ședință și SC folosește energia luminii albe pentru a intra în corpul clientului, pentru a vindeca. Acum putem înțelege de unde vine. Eu am descoperit două tipuri de afecțiuni în care persoana nu poate fi ajutată. Prima este, evident, o boală karmică. Nimeni nu poate ajuta. Face parte din acordul de suflet și din lecțiile de învățat. Cealaltă condiție pe care am văzut-o este că dacă persoana beneficiază de boală sau deficiență în vreun fel, nu va renunța la ea. „Ei" mi-au spus întotdeauna să le explic clienților că 90% din ceea ce se întâmplă astăzi aici depinde DE VOI. Eu sunt doar facilitatorul care vă ajută să găsiți răspunsurile pe care le căutați. Vindecarea, eliberarea și schimbarea sunt făcute cu adevărat DE VOI înșivă.

D: Pare complicat, dar pare o muncă foarte importantă.

F: Este foarte complicat. Este știința luminii.

D: Știința luminii. Dar este important să știi cum să faci aceste lucruri. Înseamnă că toată lumea este supravegheată și îngrijită. Are sens ce spun?

F: Este esența tuturor.

D: De ce este atât de important să avem grijă de toată lumea?

F: Pentru că toată lumea provine din aceeași sursă.

D: Cu toate acestea, există unii oameni care chiar nu vor să fie ajutați.

F: Da, dar asta se datorează de obicei faptului că au o scurgere. Și atunci nu mai gândesc corect.

D: Dar atunci ar trebui să poată fi reparați.

F: Corect. Are foarte mult de a face și cu alegerile persoanei, cu ceea ce gândește, cu felul în care acționează, cu modul în care face lucrurile. Lumina poate înțelege de ce oamenii se află în situații diferite. Sunt multe lucruri de interpretat.

D: Există vreo modalitate prin care oamenii să poată direcționa singuri aceste

lucruri pentru vindecare, dacă ar ști despre ele?

F: Cred că semnalul ajunge la unii oameni mai puternic decât la alții și are legătură cu inima. Semnalul electric vine de la inimă. Acesta este cadrul plăcii de bază. Nu este creierul. Mulți oameni spun: „Oh, acea persoană este foarte inteligentă”. Dar nu e chiar așa. Iubirea este cea mai inteligentă. Dacă ai inteligența inimii și dacă ești genul de persoană care operează din cadrul plăcii de bază care este inima, atunci ești genul de persoană care primește mai multă energie. Dar de multe ori oamenii iau comutatorul principal de la inimă și îl montează la cap, iar asta dă peste cap tot sistemul. Întregul sistem funcționează la un nivel foarte scăzut, când faci asta.

D: Ei apelează la creier, la partea mentală, pentru a înțelege lucrurile?

F: Da. Când spui: „Oh, te iubesc atât de mult” nu spui: „Oh, te iubesc atât de mult, din tot capul meu”. (Am râs) Spui: „Te iubesc atât de mult, din toată inima mea.” Asta pentru că inima este cadrul plăcii de bază.

D: Deci, dacă inima persoanei nu este unde trebuie... Cu alte cuvinte, dacă nu gândește corect și nu trăiește și acționează corect, asta va cauza un scurtcircuit?

F: Va determina o funcționare defectuoasă.

D: Dar oamenii obișnuiți habar nu au de așa ceva.

F: Nu. Ei cred că este creierul. Nu este deloc creierul.

D: Sunt curioasă – dacă oamenii ar avea aceste informații, cum ar putea să se vindece? Există vreo cale?

F: Da. Mai întâi trebuie să devii conștient de chakra inimii. Trebuie să respiri prin inimă. Și odată ce ești în acel spațiu – și este un spațiu foarte mare – odată ce ești acolo, ești într-un spațiu complet diferit. Ești în spațiul care poate vindeca orice. Ești într-un spațiu cuantic. Și când ești în acel spațiu cuantic, orice gândești, simți, spui sau faci devine realitate. Asta e ceea ce declanșează curenții electrici care trec prin restul plăcii. Și crezi din toată inima, nu din tot capul, crezi din toată inima. Inima e cea mai puternică. Asta creează.

D: Pentru că credința este foarte importantă, nu-i așa?

F: Credinţa este cine eşti.

(Întotdeauna le spunem studenţilor noştri că trebuie să facă această muncă din inimă, nu din cap. Ei mi-au spus de multe ori că iubirea este singurul lucru care este real.)

D: Sunt curioasă. Este ceea ce folosesc atunci când îmi fac munca şi nici măcar nu îmi dau seama?

F: Da. Faci ceea ce faci pentru că foloseşti inima, într-o lume condusă de creier. De aceea eşti capabilă să faci ceea ce faci.

D: Se pare că atingi ceva ce nu am înţeles, când descrii toate aceste lucruri.

F: E atât de complicat. Chiar şi la acest nivel în care mă aflu. Sunt mult mai multe niveluri, mai înalte decât al meu. Şi totul are de a face cu ştiinţa luminii. Dar înainte de lumină, totul se rezumă la ştiinţa sunetului. Înainte de a intra în umbră sau în spectrul luminii, înveţi despre nuanţele de sunet. Sunt multe, multe nuanţe.

D: Am auzit despre vindecarea prin sunet.

F: Înainte să fie lumină, există sunetul.

D: Încerc să învăţ oameni din întreaga lume să facă ceea ce fac eu. Crezi că este eficient?

F: Rezultatele sunt proporţionale cu credinţa oamenilor.

D: Credinţa oamenilor? Ei nu pot să o folosească într-un mod ştiinţific şi să încerce să o înţeleagă mental?

F: Puteţi face asta, şi unii oameni au un talent deosebit pentru a face asta. Dar din păcate, mulţi oameni de ştiinţă sunt decuplaţi de la inimă. Dar când eşti acolo unde sunt eu acum, te poţi conecta la cadrul plăcii de bază. Când îţi menţii centrul în cadrul plăcii de bază, atunci şi numai atunci, vezi lucrurile din acea

perspectivă. Și dacă poți face asta, poate fi foarte eficient. Altfel oamenii se dezechilibrează.

D: Știi că vorbești printr-un om, nu-i așa? (Da) Persoana care a venit să mă vadă, Francis. (Corect) Are o mulțime de întrebări. De ce i-ai arătat viața trecută în care trăia cu zânele?

F: Pentru a-i arăta că au existat multe momente în viața ei, în care a avut capacitatea de a putea comunica cu spirite care nu se văd în lumea voastră. Pentru că ea a descoperit cum să își dezvolte conștiența pentru a putea comunica cu acea lume. Capacitatea ei de a comunica cu acea lume a salvat-o în primul masacru.

D: Dar moartea când i s-a tăiat capul, nu are nicio semnificație în viața ei de acum?

F: Nu. Cei care au omorât-o erau orientați spre servirea de sine și au simțit că ea era de partea luminii și au atacat-o. Trebuie să înțeleagă, de asemenea, că astfel de atacuri cu care s-a confruntat și în viața ei prezentă, au venit de la oameni care sunt deconectați de la sursă. Ei văd că ea are o lumină strălucitoare și de multe ori nu sunt foarte recunoscători să vadă asta. E privită ca o amenințare. Este văzută ca ceea ce ei nu au. Atitudinea lor este „Vreau ceva din asta”. Și într-un mod foarte inocent ea nu se protejează, pentru că se uită la ei ca la noi, iar ei nu sunt ca noi.

* * *

Francis lua medicamente despre care SC a spus că nu sunt recomandabile:

F: Am setat placa de bază ca să treacă peste droguri. Este la frecvența numărul unu, care acționează întotdeauna dincolo de substanțele chimice. Circuitele din corp sunt mai întâi electrice, abia după aceea chimice. Atâta timp cât frecvența este menținută suficient de mare, medicamentele nu o pot atinge. (Problema fizică a fost vindecată.) Ea poate renunța la medicamente, dacă vrea. Dar dacă va

continua să le ia avem frecvența setată suficient de sus, încât medicamentele să nu mai conteze.

D: Mi-ai spus altă dată că poți scoate medicamentele din corp, dacă nu sunt necesare.

F: Pentru că frecvența este atât de mare încât medicamentele nu mai fac ce ar trebui să facă în corp.

* * *

D: Voia să știe dacă are implanturi în corp.

F: Câteva. Implanturile au făcut parte din reparație.

D: Unde sunt situate, în corpul ei?

F: În diverse chakre. Pentru a repara placa de bază, implanturile au funcționat ca niște comutatoare de suprareglare.

D: Deci nu trebuie să își facă griji pentru asta?

F: Nu. Totul face parte din corpul electric și din repararea acestuia.

D: Bine. Mi-ai mai explicat despre implanturi și altă dată, și știu că sunt pozitive. De aceea nu îmi fac griji din cauza lor.

F: Nu, acestea nu sunt implanturi care să facă rău. Acestea sunt implanturi pentru a o ajuta.

Mesajul de despărțire a fost:

Ține-ți inima deschisă și rămâi conectată. Suntem mereu aici. Suntem canalul pentru sursă.

D: Ea nu este niciodată singură?

F: Niciodată. Dacă e singură, va fi cu noi pentru că asta înseamnă că nu mai este acolo. Dacă ea nu mai este acolo, energia revine cu noi. Așa că în timp ce ea este acolo jos, nu este niciodată singură și atunci când se simte singură, se va întoarce cu noi.

D: Este important să aveți mereu grijă de ea. Și sper că aveți grijă și de mine, în toate aceste călătorii.

F: Oh, da. De unde crezi că îți iei toată energia?

D: Toată lumea vrea mereu să știe de unde îmi iau energia.

F: Acum știi de unde o iei.

* * *

D: Știu că nu te-am numit „Subconștient”, dar este aceeași parte cu care vorbesc tot timpul, nu-i așa?

F: Oh, da, există o singură sursă. Dacă vrei un alt nume care să te ajute, o poți numi Energie Sursei.

D: Eu îmi învăț studenții să te numească „Subconștient”. Oricum, ei te contactează.

F: Așa este. Poți spune „sursă” pentru că asocierea psihologică a oamenilor cu Pământul și America, a încercat să fragmenteze această energie. Și prin fragmentare au încercat să deruteze oamenii. Deci, dacă te referi la ea ca la o sursă de energie, există o singură modalitate de a interpreta asta. Pentru că sursa de energie nu are o propagandă.

D: De obicei spun „Pot să vorbesc cu subconștientul lui Francis”. Deci acum aș

putea spune „aș vrea să vorbesc cu sursa de energie a lui Francis”?

F: Când lucrezi cu clienții, poți spune „Vreau să vorbesc cu esența sursei care vine prin tine”.

D: Deci ar fi „esența sursei de energie care vine prin Francis”, sau prin oricine.

F: Corect. Asta pentru a-i ajuta. Pentru că oamenii au un subconștient, un supraconștient și un sine superior, dar există o singură sursă. Deci acest lucru atenuează confuzia. Pentru că ei încep să caute pe google și apoi află ceva despre altceva care a fost etichetat cu ani în urmă, care nu corespunde. Redenumește-l pentru a preveni orice fel de conotație religioasă. Unii oameni religioși îl numesc Sfântul Duh, alții îl numesc Sfântul Spirit. Dar dacă te referi la el mai mult la nivelul științific al științei luminii, spui doar „sursa originară de energie”.

D: A persoanei cu care vorbesc.

F: Corect. Forța vieții.

D: Voi spune doar sursa de energie a Janei.

F: Corect. Dar ca să revenim la placa de bază despre care vorbim acum, există trilioane și trilioane de curenți electrici care trec prin corpul tău, prin corpul ei. Iar acești curenți electrici produc o acțiune și o reacție. 13 trilioane de acțiuni și 13 trilioane de reacții au loc în placa de bază acum, în timp ce vorbim. Și fiindcă asta se traduce printr-un proces electrochimic, ești o ființă electrochimică. Este electric, apoi declanșează o reacție chimică. Fiecare organ și fiecare parte a corpului uman este electrică. Inima... poți trăi cu un accident vascular cerebral. Poți trăi cu această defecțiune, când se întâmplă la cap. Poți trăi dacă placa de bază ți se defectează în cap. Dar nu poți trăi dacă apare o defecțiune la sistemul central. Deci vrei să vorbești cu sursa originară de energie a esenței forței vieții. Este ceea ce trece prin inimă. Deci dacă o redenumești sursa originară de energie, vei rămâne departe de comunitatea metafizică (care ar vrea poate să critice asta) și de asemenea, te vei ține departe de dogmele religioase.

D: Deci ar fi bine să spun „cea mai mare înaltă sursă de energie a lui Francis”.

F: Ei bine, nu trebuie să spui „cea mai înaltă”, pentru că există o singură sursă. Toate aberațiile create din servirea de sine sunt doar creații inferioare decuplate de la sursa de energie. Nu sunt considerate sursă de energie. O poți numi și

energia forței vitale, fiindcă dacă am extrage semnalul din tine acum, nu ai mai fi aici. Aceasta este forța vitală inițială, semnalul pe care îl primești chiar acum. Deci dacă o numești energie a forței de viață sau forță vitală, nu este o forță psihică, nu este subconștient. Nu este ceea ce a conversat cu toți acești tineri. Este energia originară a forței vitale. Dacă vrei o terminologie potrivită, numește-o energia originară a forței vitale.

D: În loc să spui sursa de energie?

F: Poți folosi ambele denumiri sau una din ele. Ambele sunt corecte. Dar este important să știi că vine din inimă.

D: Deci este energia originară a forței vitale?

F: Corect. Gândește-te la asta așa: când se naște un copil, primul lucru care se construiește este inima. Acesta este suportul principal. Când iese copilul din mamă, prima reacție electrică are loc în inimă. Când o persoană moare și încetează să mai respire, ea încă mai trăiește, atâta timp cât îi mai bate inima. Creierul se poate opri, un picior poate fi tăiat, un braț poate fi tăiat și îndepărtat, dar abia atunci când se oprește inima, persoana este considerată moartă și nu mai este cu noi. Inima este suportul principal. Este forța originară de viață, care trece prin inimă. Deci, dacă aduci pe cineva în transă și vreți să vorbiți cu noi... ne place cum construiești o piramidă albă. Este important să faci asta. Și apoi după ce ai făcut piramida, spui: „Aș vrea să vorbesc cu energia originară a forței vitale a semnalului de frecvență.” Nu trebuie să repeți toate acestea, încerc doar să îți spun că este energia originară a forței vitale. Și asta va atrage semnalul.

D: Și atunci vei răspunde.

F: Asta va ajuta la menținerea persoanei în afara psihicului său. O va ajuta să rămână departe de mintea conștientă, pentru că nu tragi energie de aici (arată capul), ci de aici (arată inima).

D: Da, pentru că asta e problema. Vechea minte conștientă vrea uneori să intre peste noi.

F: Corect. Și apoi dacă pui persoana să facă așa (pune mâinile pe inimă) și se concentrează să inspire prin inimă... Ai văzut filmul ET? Îți amintești când forța vieții trecea prin inimă în film... așa este. Deci ceea ce trebuie să facă este să vizualizeze asta, dacă au vizionat vreodată acel film. Majoritatea clienților tăi l-

au vizionat. Le spui să își pună mâna pe chakra inimii și să contacteze circuitul de susținere principal, de pe placa de bază.

D: Vrei să fac asta când îi aduc în transă la început?

F: Da. Vreau să ridici mâinile la inimă, să respiri adânc și să îți imaginezi că respiri prin inimă. Te conectezi foarte profund cu inima ta. Asta îi va lua de aici și îi va coborî în transă.

D: Și ar trebui să îi conduc în continuare prin viața trecută?

F: Vom merge alături de voi și vă vom îndruma dacă să faceți sau nu acest lucru.

D: Pentru că viața trecută are uneori informații importante pentru viața lor de acum.

F: Dar de multe ori cei care vor veni la tine nu vor avea vieți anterioare.

D: Știu, întâlnesc această situație din ce în ce mai des.

F: Atunci le va fi greu să intre în sesiune, dacă nu au avut o viață trecută. Dacă sunt în afara planetei, dacă sunt în sursa originară, sau dacă sunt acești copii de cristal. Nu vor avea așa ceva.

D: Întâlnesc multe astfel de cazuri. Chiar și studenții mei de la cursuri, nu mai accesează vieți trecute la sesiunile de antrenament.

F: Da. Cred că dacă ești pur și simplu o conductă și mergi mai departe și te deschizi, oamenii care vor veni la tine în viitor, probabil că nu vor mai avea vieți trecute, pe măsură ce intrăm în aceste vremuri. Așa că nu m-aș mai concentra pe asta, decât dacă apare de la sine. Dacă vă îndreptăm spre asta, atunci cu siguranță trebuie să explorați acest lucru, dar numai dacă vă îndreptăm acolo. Și o modalitate prin care vă puteți ajuta învățăturile să rămână pe drumul cel bun, este să vă concentrați asupra inimii. Să vă concentrați mai mult pe inimă și pe iubire, pentru că iubirea este ceea ce rezistă în această gravitație densă în care ne aflăm. Iubirea este cea care ține totul la un loc.

D: Unii oameni spun: Nu putem merge direct la tine, în loc să mergem într-o viață trecută? Iar eu le spun că trebuie să facem persoana să coboare suficient de adânc în transă, pentru a da deoparte mintea conștientă.

F: Puteți utiliza viața trecută suficient ca să devină un instrument pentru a angaja partea dreaptă a creierului. Dar te vom descuraja aici, pentru că nu asta contează cu adevărat... inima controlează partea stângă și partea dreaptă a creierului. Așadar dacă poți introduce pe cineva în inimă, partea dreaptă a creierului este inferioară inimii. Pentru că creierul și inima au efecte vizionare. Când ei se concentrează pe inimă inspirând și expirând prin ea, atingerea acestei zone și relaxarea suficientă va declanșa acest lucru. Dar unii clienți care vin la tine, în funcție de mediul din care provin, au trecut prin multe traume, iar inima lor s-a închis. Iar dacă este închisă, este mult mai greu să ajungi la ea.

D: Știu. Și mai am și oamenii care stau în creierul stâng.

F: Aceștia sunt oamenii „cu fermoarul închis” complet.

D: Da, trebuie să muncesc foarte mult cu aceștia.

F: Lucrăm cu cei care vin la tine pentru a le deschide inimile și sperăm că vom reuși. Dar cu excepția cazului miraculos în care și-au reconectat placa de bază pentru că misiunea lor a fost astfel, de cele mai multe ori ei nu vor ști asta. În terminologia ta, acei oameni au fost atât de tare răniți, încât nu vor să se deschidă.

(Am explicat despre tehnica de a merge în locul frumos și de a-l descrie, pentru a ajuta partea dreaptă a creierului să vizualizeze.)

F: Da, acesta este un instrument bun de folosit.

Capitolul 22

UN ÎNTREG UNIVERS SE TRANSFORMĂ

Celeste s-a grăbi atât de mult să înceapă, încât nu a mai așteptat să termin inducția. La începutul sesiunii pun întotdeauna în jurul clientului o piramidă de lumină albă de protecție. Uneori se întâmplă ca clienții să intre imediat într-o altă viață, fără să aștepte ca eu să finalizez inducția, dar rareori o fac atât de devreme. Ea a vizualizat o piramidă cu multe lumini. „Este frumos și liniștit aici. Sunt în interiorul piramidei. Este o navă spațială. Eu sunt pilotul.” Oricât de neobișnuit ar părea, dacă clientul vede ceva, atunci mă las condusă de el. Știu că deja a ajuns acolo (oriunde ar fi asta) și nu mai este nevoie să finalizez inducția. Am întrebat-o: „Dacă tu ești pilotul, ce vezi?”

C: O fereastră mare, prin care se vede spațiul cosmic. Văd universul, stelele. Lumini și liniște.

D: Pare frumos! Dar dacă ești pilotul, stai așezat sau în picioare?

C: Presupun că stau așezată, dar nu îmi pot vedea corpul. Parcă nu am un corp. Sunt doar o energie sau ceva fără formă.

D: Atunci cum conduci nava?

C: Cu mintea mea! (E surprinsă) Dacă aleg un loc în care să fiu, pot fi acolo.

D: Este minunat. Atunci nu trebuie să folosești un panou de comandă sau așa ceva?

C: Da, există ceva ca un panou de comandă în fața mea, cu lumini, numere și alte lucruri, dar pot conduce nava cu mintea mea.

D: Ești singur pe această navă?

C: Da, sunt singur și cred că sunt bărbat. Simt o energie masculină! (A râs la această idee.)

D: E întuneric acolo sau poţi vedea?

C: Da. Parcă nu există interior şi exterior. E ca şi cum ai avea această formă care este ca o navă, dar este aceeaşi în interior sau în exterior.

D: Adică nu are pereţi?

C: Da. Nu are pereţi. Totul e ca o fereastră de sticlă.

D: Adică poţi vedea prin toate? (Da) Chiar şi prin podea?

C: Da. Nu are podea. (Râde) De aceea este atât de extraordinar să fii în acest corp, pentru că dacă eşti acolo poţi vedea totul şi eşti totul. Te gândeşti la ceva şi eşti acolo. În corpul pământesc trebuie să foloseşti un avion sau o maşină. (Râde) Da, totul este atât de diferit aici. Aparţii pretutindeni.

D: Dar ai spus că nu simţi că ai avea o formă?

C: Nu, sunt doar energie. Ştii că eşti această energie şi există anumite limite, dar nu poţi vedea limitele. E ca şi cum ai avea ceva energie în jur... există o barieră, dar nu ai un corp.

D: Ce vrei să spui? O barieră?

C: O barieră de energie. Această barieră are limite, astfel încât să ştii până unde te întinzi. Nu e mare.

D: Nu e ca un corp, dar ştii până unde te întinzi?

C: Da, sunt înăuntru. Mai degrabă sunt ca o minge de energie albă. Nu văd mai mult. Simt că sunt liberă. Sunt doar eu. Am un sentiment de deschidere şi libertate, mă simt frumoasă şi iubită. Sunt energie.

D: Dar ai spus că mergi undeva?

C: Da, merg undeva. Văd o lumină ca o galaxie. Şi merg spre galaxia aceea. Arată precum Calea Lactee. (Râde) Asta e destinaţia mea.

D: Ţi-a spus cineva să mergi în direcţia aceea?

C: Nu, ştiu asta pur şi simplu. Ştiu că trebuie să merg acolo. (Pauză) Oh! E

frumos! Și în mijloc există această energie ca o inimă. O inimă care bate și e vie! Această galaxie este vie! (E emoționată) E ca un corp, cu o inimă și tot! (Începe să plângă.) Și emană iubire. Sunt în galaxie acum și pot simți această iubire.

D: Unde te duci? Vreun loc anume în această galaxie?

C: Doar sunt aici, în iubirea asta. (Se scălda în ea.) E atât de puternică încât nu poți respira, dar nu ai nevoie să respiri. Acest corp pe care îl am acum simte această energie, pentru că sunt conectată la această energie. Simt cum mă mișc, galaxia se mișcă. Întreaga galaxie este vie. Întreaga galaxie are o bătaie de inimă. Și dacă ești o ființă umană vie, ai această bătaie a inimii în tine, pe care poate nu o percepi.

D: Cum arată galaxia?

C: Arată ca „acasă”. Arată ca nimic sau totul... ca și cum ai fi în mijlocul spațiului cosmic. Nu pot să descriu. Eşti totul. E ca și cum UAU! Eşti atât de mare! (Am râs amândouă) Da, eşti totul!! Văd spațiul cosmic. Doar plutești și dacă spun „eu”... nu sunt „eu”. Și dacă spun „noi”... este totul.

D: Cred că mă gândesc la galaxii ca având planete sau...

C: Da, pot vedea stelele și sistemele solare mișcându-se împreună în jurul centrului. Are două brațe care se mișcă. Galaxia se mișcă. Totul se mișcă și centrul galaxiei spune: „Ce anume se mișcă și în ce fel?” Totul este împreună și dacă centrul galaxiei se mișcă, totul se mișcă. Tot ce văd este în perfectă armonie, lucrurile mari și lucrurile mici.

D: Sună frumos, dar eşti acolo cu un motiv?

C: Doar ca să fac parte din „aceasta”, pentru că fac parte din asta.

D: Bine. Dar de unde ai venit înainte, când ai început să călătoreşti prima dată cu nava aceea din sticlă?

C: Cred că eram o ființă care trăia în această galaxie. Este ciudat, dar parcă am fost cu alții ca mine și am format această galaxie, cu gândurile noastre. Mi se pare ciudat că nu pot să ies din această ființă care sunt acum în această viață, așa că... Uau! Cum am putut face asta? Este ciudat!

D: Aveai o mare putere a minții, dacă ai făcut asta. Dar nu ai făcut-o singură. Ai fost cu alții care lucrau alături de tine.

C: Lucram cu... Uau... oameni ca mine. Asta înseamnă că nu sunt singură. Fac parte din acest lucru imens. (E emoționată) Știu că suntem aici, dar „aici" se simte diferit pentru că aici putem face totul, iar „aici" (pe Pământ) nu putem face nimic. (Începe să plângă.)

D: Ce se întâmplă mai departe? Există un loc în care trebuie să mergi în galaxie?

C: Mi se pare că sunt întreaga galaxie. (Nedumerită) Dacă extinzi ceea ce ești, poți fi o parte din tot. Nu numai din galaxie, dar deocamdată cred că sunt concentrată pe această galaxie.

D: Da, te concentrezi pe asta cu un motiv.

C: Da, cred că se întâmplă ceva aici. Această galaxie este în mijlocul unei transformări... o mare transformare.

D: Îți spune cineva asta?

C: Nu. Dacă faci parte din această galaxie, această galaxie va merge în acest loc, iar când această galaxie va intra în asta sau aceea, atunci va face parte din ele.

D: Tu ai fost cel care a ajutat la crearea ei, așa că ar trebui să știi ce se întâmplă acolo.

C: Da, dar este ciudat pentru că facem parte din Creatori, dar și din galaxie. Nu există o diferență între galaxie și Creator. Toți acești Creatori, facem parte din același lucru. Simți că faci parte din tot. Și totul crește și crește și crește, această galaxie, Creatorii, alte galaxii, acest univers, celelalte universuri și lumina.

D: Totul crește, dar ai spus că această galaxie se transformă?

C: Da, urmează o mare schimbare. Această galaxie se mută la un alt nivel, așa că toți cei care trăiesc în această galaxie se vor muta și ei. Aceste entități mari știu că totul va merge la un alt nivel, dar pe această planetă (Pământul?) există conștiințe care nu știu că totul se va muta.

D: E vorba de o conștiință diferită de cea a planetelor?

C: Da. E ca și cum aș fi într-o „mulțime” mare. Pot simți această conștiință mai mare și a fi în această galaxie este la fel. E ca și cum ai fi într-o mulțime mare, unde există conștiințe diferite.

D: Deci fiecare planetă sau fiecare satelit sau orice ar fi, are propria sa conștiință?

C: Da, da.

D: Dar totuși face parte din întreg?

C: Da.

D: Există și alte conștiințe pe aceste planete, la diferite niveluri? Are sens ce spun?

C: Da. Există diferite niveluri. Trecem la un alt nivel și nu toată lumea se va muta, pentru că unii oameni pur și simplu nu se mișcă. Și asta e trist.

D: De ce se trece la un alt nivel?

Cunoșteam răspunsul la unele din aceste întrebări, dar încerc mereu să le verific prin diferiți clienți, ca să văd dacă se validează între ei.

C: Pentru că e timpul. E timpul să se mute totul. Există anumite cicluri. Nimic nu rămâne la fel. E ca pe planeta Pământ, unde aveți iarnă, vară și anotimpuri... Există cicluri. Această galaxie trece la un alt ciclu și se va muta la un alt nivel. Este vorba despre energie. Doar despre energie. Nu se va întâmpla nimic rău. Este doar o energie diferită. Este timpul să trecem la un alt nivel.

D: Vorbește-mi despre celălalt nivel.

C: Celălalt nivel apare atunci când suntem gata să înțelegem că facem cu toții parte din Lumină. Vom descoperi ce este Lumina. Vom descoperi că facem parte

din aceeaşi Lumină. Suntem ca fraţii, e ca o frăţie. E ca şi cum totul ar face parte din celelelate lucruri.

D: Deci înseamnă că nu există separare?

C: Nu, e un singur lucru. Spui „parte” pentru că unul înseamnă ceva care are formă. Dar eu vorbesc despre ceva care nu are formă. E fără început şi fără sfârşit. E „pentru totdeauna”. Nu înţelegi ce înseamnă asta, dar este un cuvânt care încearcă să definească ceva. Oamenii vor deveni mai conştienţi. Îşi vor da seama că sunt mai mari decât cred ei că sunt. Sunt fără limite. Unele din aceste conştiinţe se vor trezi şi altele nu se vor trezi, pentru că sunt focusate doar pe ele însele. Se concentrează pe tot felul de nimicuri, pe rutină şi control, şi nu îşi mai dau seama cine sunt.

D: Dar dacă întreaga galaxie se mută la un alt nivel şi unele dintre conştiinţe nu se vor mişca, unde se vor duce?

C: Nu vor veni cu noi. Va exista o altă galaxie pentru ei. (Râde) Universul se mişcă. Şi acest Univers devine o parte a unui alt Univers, în care ne mutăm. Pentru că se pare că „noi” avem o mulţime de informaţii, care ne fac să trecem la următorul nivel. Totul trece la nivelul următor. Şi apoi aceste galaxii se mută la un alt nivel. Atât conştiinţa care este gata să se mute la următorul nivel cât şi cealaltă conştiinţă care nu este pregătită să se mişte, vor merge într-o altă galaxie.

D: Este ca un fel de separare?

C: Nu, nu e o separare, pentru că suntem cu toţii împreună. Dar nu poţi fi cu un nivel de vibraţie care nu este ca tine. Nu este o separare. Există diferite niveluri de vibraţie. Toţi facem parte din acelaşi lucru. Cu toţii suntem la fel, dar ne aflăm pe diferite niveluri de vibraţie. Ca atunci când există clasa întâia, clasa a doua, clasa a treia. Dacă te hotărăşti să fii în prima clasă sau în a doua sau în a treia... este în regulă. Poţi fi oriunde vrei să fii.

D: Mă gândeam că dacă merg în galaxii diferite, ar exista o separare între cei doi.

C: Da, dar nu este vorba de o separare, pentru că într-un fel suntem cu toţii conectaţi ca nişte niveluri „în transformare” ale aceleiaşi Lumini, ale aceluiaşi Dumnezeu, Univers, sau cum vrei să-i spui. Pe diferite niveluri de conştiinţă.

D: Pare a fi ceva foarte important. Este vorba de ceva mare.

C: Cred că da, dar nu este prima dată când se întâmplă asta. Este un alt ciclu. Totul se mută la următorul nivel.

D: Observi aceste lucruri, dar care este rolul tău în toate acestea?

C: Cred că am venit aici ca să fac parte din această mutare. Dacă sunt aici, pot aduce și eu energie și pot ajuta la această mutare.

D: În galaxie sau unde?

C: Pe planeta Pământ.

D: Ți-a spus cineva să vii pe Pământ?

C: Da. Creatorii galaxiei discutau despre unde să meargă pentru a ajuta la realizarea acestei mutări, și au văzut această lumină albastră, care era planeta Pământ. Nu pare atât de importantă, dar este albastră și frumoasă și se pare că dacă se produce o schimbare pe planeta aceasta, toată lumea din galaxie va simți schimbarea. Înțelegi ce vreau să spun? Această mică planetă albastră este de fapt foarte importantă. (Râde) Și parcă uau! Este mai degrabă o planetă de energie. Deci ne-am hotărât să venim aici, dar nu știu dacă ne vom întâlni. Și cred că nu suntem „cu toții" aici. Unii dintre noi suntem aici, dar alții au decis să rămână în afara acestei conștiințe planetare. Dar sunt mereu cu noi. Facem parte dintr-o Unitate.

D: Deci te-ai hotărât să vii aici.

C: Da, am decis să venim, în mod conștient. Am decis că voi veni aici cu altcineva ca mine, cu care mă voi întâlni. Dar acum nu mai știu dacă trebuie să ne întâlnim, pentru că oricum suntem mereu împreună, deci de ce aș avea nevoie de întâlnire? (Râde)

D: Ai spus mai devreme că atunci când erai cealaltă conștiință, puteai face orice și făceai parte din tot. Venirea pe Pământ este diferită?

C: Da, este o prostie să vii aici. (Râde) Pentru că atunci când ești acolo te gândești Uau, dar când vii aici este atât de greu. Și uneori mă simt singură și simt că nu pot face asta. Dar alteori știu că o voi face.

D: Intrarea în corp este diferită de ceea ce credeai că va fi?

C: Da. Pentru că atunci când intri, este de genul „Ura! Vino în acest trup, în interiorul mamei tale.” Dar apoi simți această apăsare, această limitare. E ca și cum ai fi atât de mare și, dintr-o dată, ești atât de limitat. Totul se simte atât de întunecat, îți este frică de tot și ai aceste emoții și plângi. Apoi deodată zâmbești. E doar o dramă, dar nu poți face față acestei drame. Ce crezi că înseamnă această dramă? Acum faci parte din ea. Nu poți sta în calea sa.

D: Deci în cealaltă existență nu ai avut aceste emoții?

C: Nu, nu, nu ai emoții. Nu există astfel de emoții. Totul este atât de curat și liniștit și știi totul. Și partea cea mai proastă este chestia asta cu drama. Aceste sentimente, oamenii plâng, această mizerie și lipsă de înțelegere, și nu poți comunica cu oamenii, cu mintea ta. Poți încerca, dar ei nu te ascultă.

D: Și frica este diferită, nu-i așa?

C: Da, frica este partea cea mai rea. Nu îmi place această frică. Această frică face unele lucruri în corpul tău. Corpul este atât de sensibil la această frică și când începi să simți această frică, este o mizerie și nu poți scăpa de ea. Încerci să îți amintești cine ești, dar nu este atât de ușor să-ți amintești. Singurul lucru care există este rutina și această viață și aceste lucruri de aici. Doar asta poți face, în acest corp. Dacă nu îl ai, nu vei rămâne aici. Vei merge „acasă” pentru că acasă este locul în care aparții.

D: Nu ai putea exista aici, dacă ți-ai păstra amintitile. (Nu) De aceea trebuie să uiți totul, atunci când intri în corp?

C: Da. De aceea trebuie să uiți. Altfel nu poți rămâne atașat la acest corp. Când ai sentimente pentru un lucru, ești atașat de acest corp. Da, când încerci să te întorci din nou acasă îți înfrângi această frică, dar apoi uiți totul și ești din nou aici. Doar că nu ești complet aici. Nu ești complet întrupat aici.

D: Ai mai fost într-un corp fizic înainte?

C: Îmi vine să spun că nu am mai fost, dar nu știu dacă este mintea mea sau...

D: Dar faci parte din galaxie și ai creat galaxia. Crezi că este prima dată când te-ai mutat vreodată într-un astfel de corp?

C: Nu, nu cred că este prima dată. Cred că vin atunci când au loc astfel de schimbări. Încerc să îmi dau seama. Mă simt de parcă aș fi o mamă a galaxiei. (Râde) Așa că trebuie să fiu aici ca să am grijă de copiii mei mici. (Râde) Și aleg să fiu pe această planetă mică. Este o planetă mică, dar are multă energie. Trebuie să mă gândesc la toate. Uneori putem face asta, alteori nu. Nu este vina noastră că suntem ceea ce suntem. Uneori se întâmplă lucruri pe care nu le putem controla și singurul lucru pe care îl putem face este doar să ne ocupăm de acest copil mic, care este galaxia noastră.

D: Dar când cobori, uiți toate aceste lucruri și tot ce știi este doar această viață.

C: Nu ai cum să fii aici și să știi cine ești. Nu există nicio modalitate de a folosi această putere pe care o ai. Uneori ai nevoie de ea sau vrei să o folosești, dar îți dai seama că nu poți, pentru că acest corp nu ar face față. Această energie pe care o trimiți nu este întreaga ta energie. Este doar o parte din energia ta.

D: Dar nu este posibil ca trupul fizic să folosească o parte din energie?

C: Da, partea fizică a corpului folosește o parte din energie, dar nu întreaga energie. Dacă trupul ar folosi întreaga energie... ar exploda. Nu poate conține această energie mare care ești tu cu adevărat. Este prea multă energie, pentru acest corp mic. Și galaxia este mai mică decât energia ta. Această planetă Pământ este mai mică decât energia care ești. Acest corp este mai mic decât energia care ești. Deci treci de la lucrurile mici la cele mari și treci de la lucrurile mari la cele mici. Totul se mișcă în cicluri.

D: Dar este posibil ca trupul fizic să folosească o parte din energie?

C: Da, ea trebuie să folosească acest corp care utilizează energie, dar corpul nu știe cum să o folosească.

D: Ea a spus că simte energie care trece prin corpul ei, dar nu știe ce să facă cu ea.

C: Da, nu știe ce să facă. Corpul nu știe. Ea știe ce să facă, dar când încearcă să o folosească, apare frica și atunci și ea își spune: „Eu sunt acest trup. Cred că ego-ul mă induce în eroare.” Îi este frică să folosească această mare putere pe care o are. Ea încearcă să o folosească pentru a ajuta oamenii dar nu funcționează, pentru că îi este frică. Când începe să funcționeze, îi este frică să nu fie descoperită. Îi este frică să nu descopere cineva cine este ea. Pentru că face

această muncă sub acoperire. (Râde) Nimeni nu știe că lucrăm sub acoperire.

D: Ți-e frică să nu se întâmple ceva, dacă cineva ar ști cât de puternică ești cu adevărat?

C: Da. Nu funcționează, dacă cineva descoperă că noi controlăm lucrurile.

D: Ei cred asta?

C: Lasă-mă să clarific. Noi... noi... Universul, Unitatea, suntem aici sub acoperire. Controlăm lucrurile. Dar dacă cineva află că noi controlăm lucrurile, dacă încercăm să ajutăm... lucrurile nu se mai petrec de la sine. Oamenii vor cere ajutor. Știi că oamenii de aici sunt așa de neajutorați... Ei au nevoie de ajutor. Întotdeauna au nevoie de ajutor. Și nu ar mai face nimic, dacă ar ști că îi ajută altcineva. Așa că nu putem permite asta. Au liber arbitru, așa că trebuie să facă lucrurile singuri. Acesta este unul din motivele pentru care au luat energie din acest corp de femeie. Este ușor să iei energie de la ea.

D: Te referi la alți oameni?

C: Da. Ei fură mereu energie de la ea, dar nu pentru asta a venit ea aici.

În timpul interviului i-am explicat Celestei cum să își construiască un scut energetic în jur, pentru a împiedica oamenii să îi fure energia.

C: Ea nu știe cum să o facă. Ea încearcă să folosească acest scut de lumină albă, dar apoi o parte a ei spune: „Ce faci? E o prostie ce faci.” O parte din ea știe cine este și ce face aici, iar cealaltă parte încearcă să spună: „Vino-ți în fire. Ești o ființă umană care trăiește pe această planetă Pământ. E o prostie să crezi că ești mai mare de atât.” E ca o luptă. Are această luptă înăuntru.

D: Ea are o karmă de răscumpărat?

C: Nu, nu are. A venit ca să ajute și nu are karma. A încercat să ajute oamenii care au karma, dar nu o poate face. Ea este unul din vindecătorii acestei galaxii, așa că încearcă să ajute. Trebuie să știe cum se simte să fii om, în această parte a

galaxiei. Ca și cum ai fi într-un corp care are o durere și trebuie să simți acea durere, pentru a ști ce simte corpul. Înțelegi ce spun? Corpul tău trebuie să simtă această dramă. Acesta este singurul mod de a ajuta oamenii – trebuie să înțelegi cum se simt ei. Numai atunci poți înțelege. Numai atunci poți ajuta, dar uneori oamenii nu vor să fie ajutați. Sunt fericiți în această dramă, pentru că nu vor să fie mai mult decât atât. Nu îi poți ajuta, dacă ei nu vor ajutor.

D: Dar ea nu știe că este mai mare. Ea simte că este la fel ca restul oamenilor de pe Pământ.

C: Da, așa e. Ea se luptă cu această energie (care sunt eu) și cu acest corp. Este corpul ei. Uneori simte că este acest corp. Alteori simte că e mai mare decât atât, alteori nu-și poate aminti. Se află în mijlocul acestei mici drame. Nu am găsit o modalitate de a-i spune „amintește-ți cine ești!”

D: Cred că ai o modalitate de a-i transmite asta, chiar acum.

C: În această conversație. Da.

D: Majoritatea oamenilor, când vin pe Pământ de multe ori în acest ciclu, își aleg părinții. Ei aleg unde se vor naște. Dar ea nu a mai făcut parte din acest ciclu?

C: Nu, nu a făcut parte din el. Ea a fost aici pentru a ajuta acest bărbat și această femeie (pe părinții ei), pentru că sunt atât de plini de putere. Dar ei nu îți dau seama că sunt astfel. Când a venit aici, i-a dat acestui cuplu puțină energie ca să facă ceea ce trebuiau să facă, dar ei nu înțeleg. Cei doi i-au oferit o mulțime de experiențe pentru a simți ce înseamnă să fii uman, pentru a înțelege ce înseamnă să simți durere și să ai experiențe umane. A fost important pentru mine să am aceste experiențe. Acum îi pot ajuta, pentru că am explorat felul în care se simt ei, acest gol interior. Pot simți acest gol. Nu am înțeles niciodată acest gol până când nu am venit aici pentru a avea aceste experiențe umane. Acesta a fost contractul meu cu acești oameni... cu acest cuplu. Când vă dau această energie, atunci puteți merge mai departe sau pur și simplu nu puteți merge mai departe și îmi veți oferi această experiență. Atunci voi înțelege ce simt oamenii. După ce am experimentat asta, acum știu cum se simt oamenii, când îi văd. Pot simți ce simt ei! Le simt vibrația. Pot simți ce simt ei și dacă le simt energia, le pot înlătura durerea.

Am întrebat-o despre fiica Celestei, concepută după două avorturi spontane. Era aceeaşi poveste pe care am auzit-o de multe ori. „Ea este una dintre noi! Ea este una dintre noi!” Celeste are un tip de energie care nu este compatibil cu mulţi oameni. Este un tip de energie atât de diferit, încât i-a fost greu să rămână însărcinată. Vibraţia sufletului care a venit era prea diferită de vibraţia mamei. De aceea au trebuit făcute ajustări, astfel încât mama să poată duce sarcina la termen. În mod normal există două sau trei avorturi spontane, până când ajustările sunt complete. De obicei acest tip de persoană nu poate avea copii, din cauza acestei incompatibilităţi. Energia şi vibraţia ambelor suflete trebuie să provină din acelaşi loc, pentru ca sarcina să reuşească.

Celeste a primit apoi informaţii de natură personală. De asemenea, i s-a spus să folosească lumina albă, pentru a se proteja de energia altor oameni.

C: Acum va şti cine este dar trebuie să fie atentă, pentru că atunci când eşti în trup te confrunţi cu diverse capcane. De exemplu lucruri care te fac să te simţi mai mult decât eşti şi mai profund decât eşti. Deci trebuie să fie atentă. Nu vrem ca această femeie să folosească această putere pentru a face lucruri rele. Trebuie să îşi amintească să fie atentă. De asemenea, trebuie să fie atentă cu oamenii din jur, pentru că această femeie este ca un canal, ea canalizează energia. Mulţi oameni iau energie de la ea, aşa că trebuie să fie atentă. Oamenii iau energie de la ea şi nu folosesc această energie cum trebuie. (A subliniat că trebuie să folosească scutul şi lumina albă în fiecare zi.) De asemenea, trebuie să-şi amintească să mediteze în fiecare zi şi să aibă grijă ce alimente mănâncă.

Avusese unele probleme cu stomacul şi intestinele. „Da, ea canalizează diferite energii, aşa că uneori această energie o face să aibă probleme cu corpul, pentru că nu foloseşte acest scut. Deci acum e ca un burete cu energie.” Au făcut o scanare corporală. „Există ceva în sânge, pentru că uneori face lucruri care nu permit energiei să curgă. Temerile. Temerile interferează cu fluxul sanguin. Mintea este cea care introduce frici în corpul tău. Voi curăţa acest corp de blocajul numit frică. Cauza ceva nedorit în organism. Se simte ciudat să fii într-un corp. Frică. Mulţi oameni îi iau energia, aşa că trebuie să folosească acest scut. Ei fură energie de la ea. Ea trebuie să fie deschisă pentru a oferi energie, dar trebuie să fie închisă pentru oamenii care îi fură energia. Acum simt inima în

mâini. Ea trebuie să folosească aceste mâini care sunt pline de energie. Ea știe ce să facă. Ea știe exact ce să facă. Vor veni destui oameni și ea va ști când să o folosească și când să nu o folosească.

Nu atinge oamenii, până nu îți pui mai întâi scutul. Abia atunci poți să atingi oamenii. Și controlează energia. Energia știe unde să meargă și cum să o facă. O poate folosi pentru vindecare și pentru a curăța aceste frici, așa cum am făcut noi cu acest corp. Ea poate face același lucru cu oamenii, pentru a curăța fricile pe care le au oamenii. Să țină minte că frica nu va învinge. Frica a luat în stăpânire unele organe. Poți încerca să eliberezi de frică acest organ. Nu avem nevoie de frică în acest corp, dar nu știe cum să se curățe. Da, ea e ca o „femeie de servici" care face curățenie.

Când am întrebat despre părinții lui Celeste, au spus ceva neașteptat. Au spus că nu vor mai fi acolo și nu are rost să își facă griji din cauza lor. Pur și simplu nu mai erau acolo, energia lor dispăruse. Au spus că asta însemna că vor muri, dar nu au putut să îmi spună mai multe. Energia lor pur și simplu nu mai era acolo. Probleme fizice: Ochii. Uneori nu vrea să vadă ceea ce vede. De aceea ochii nu funcționează bine. Ea încearcă să controleze ceea ce vede. Îi place să dețină controlul dar asta nu funcționează, pentru că „noi" deținem controlul. Au spus că a fost o problemă cu ochiul drept, din cauza unei operații cu laser. Medicul nu făcuse operația corect, așa că „ei" au trimis energie pentru a corecta problema și a permite luminii să intre. Acest lucru a generat multă căldură, pe care Celeste o putea simți fizic.

D: Energia generează căldură, nu-i așa?

C: Oh, da!

D: Nu va mai controla lucrurile. Acum poate vedea ce are de văzut.

C: Perfect! Dar acum va vedea lucruri pe care poate nu vrea să le vadă. (Amuzată) Trebuie să își amintească faptul că noi deținem controlul, așa că nu trebuie să îi mai fie frică. Să își amintească de scut și totul va fi sub control, controlul nostru, nu controlul ei. Uneori e ca un burete. Și uneori avem nevoie de un burete, altfel nu ne putem folosi energia în corp. Asta se întâmplă acum pe Pământ. Oamenii încearcă să ia energie unii de la alții. Ar trebui să se conecteze la Sursă pentru asta, dar nu știu cum să o facă. Dacă află cum să se conecteze, nu

trebuie să mai ia energie de la cei din jur.

D: Pentru că Sursa este o aprovizionare nelimitată.

C: Știu... pentru toată lumea! Chiar acum ea dă energie planetei Pământ. Mâinile ei dau energie... e ca un furnizor. Ei furnizează energie planetei Pământ, chiar acum. Pământul se mută mai sus. Planeta Pământ este cu adevărat „bucuroasă” să se mute.

EPILOG

VOR FI MAI MULTE CĂRȚI?

După cum știți, mama lucra întotdeauna la multe cărți deodată. Deci da, mai sunt cel puțin câteva cărți în diferite stadii de finalizare, care vor fi disponibile în anii care vor urma. Subiectele sunt puncte diferite ale istoriei, precum și linii temporale. Există o serie de informații complexe din sesiunile anterioare, care nu au fost încă incluse în cărți. Așa că voi studia materialele ei pentru a găsi mai multe posibilități, pentru fanii ei înfometați de cunoaștere.

Mama a făcut toată această muncă mânată de cea mai mare dragoste și de plăcerea de a ajuta oamenii. Îi plăcea să îi vadă vindecându-se. Mama era ca un părinte mândru și în același timp ca un copil mic și amețit când se întorcea de la cabinet, după o ședință. Era atât de entuziastă, radiantă și strălucitoare. De acolo își trăgea energia. Se revărsa în ea de la clienți, când SC făcea vindecarea cu lumina albă. Ne spunea cât de frumos este să simți iubirea care emana în valuri de la clienți, în timpul ședințelor. Scopul era întotdeauna ca clienții să conștientizeze propriile situații și să „conecteze punctele”, pentru a obține vindecarea.

Acesta este motivul pentru care mama a fost îndrumată să înceapă să predea metoda sa de vindecare. Era atât de eficientă încât veneau oameni din toată lumea să o vadă, în acest mic cabinet dintr-un oraș izolat din Arkansas. Mama a fost foarte reticentă la început, pentru că nu știa dacă va fi capabilă să predea o disciplină pe care o dezvoltase singură. Dar am descoperit curând că era un proces ușor de învățat și foarte blând. La început, mama a numit-o „regresie avansată în viețile trecute”, fiindcă era mai mult decât o regresie obișnuită într-o viață trecută. Apoi elevii de la unele clase au început să ne spună că ar trebui să schimbăm numele, pentru a reprezenta ceea ce se întâmpla de fapt și ceea ce se preda – vindecarea prin salturi într-un mod foarte profund, folosind hipnoza. M-am așezat cu mama în weekendul următor și am început să explorăm denumiri posibile care să descrie tehnica ei de hipnoză. În cele din urmă, am găsit o denumire care am simțit că se potrivea perfect – Tehnica de vindecare prin hipnoză cuantică (QHHT). Frumusețea acestei tehnici este că oricine o poate face, fără a avea o experiență anterioară în hipnoză. Am constatat că singura cerință este să avem inima deschisă și dorința de a ajuta oamenii.

Când mama a terminat volumul trei din Universul convolut, i-a spus Subconştientului în timpul unei şedinţe: „Cred că mi-ai dat toate informaţiile posibile. Cred că acum știu totul. Reîncarnare, dimensiuni, portaluri...”

Nu părea să existe mai mult. Mintea ei nu putea să înţeleagă ceva mai mare decât ceea ce văzuse până în acel moment.

Dar „ei” au spus: „Oh, nu. Mai sunt multe lucruri de aflat. Mai sunt multe!”

I-au permis să îşi odihnească mintea şi să digere materialul, apoi au început să îi ofere mai multe concepte. Câţiva ani mai târziu, avea destule informaţii pentru volumul patru.

Mulți oameni ne-au trimis mesaje care spun că mama a venit la ei în vise și sesiuni în diferite moduri, ceea ce ne arată că este foarte ocupată în lumea spiritului.

Acest lucru îmi confirmă mesajul pe care l-am primit când a trecut dincolo: „Pot face mult mai mult de dincolo, decât de aici”.

Dolores, care se acum se află în lumea de dincolo, poate vedea „mult mai mult!”

Te auzim, mamă – reporter, cercetător și anchetator al cunoașterii pierdute!

Julia Cannon

Vom lucra mereu cu sârguință la Editura Ozark Mountain, LLC și QHHT, pentru a vă oferi cele mai recente și mai actualizate informații despre lucrările lui Dolores Cannon, indiferent unde se află ea acum. Aceste informații pot fi accesate și la cursurile noastre, pe site-urile noastre web și pe rețelele sociale.

Ozarkmt.com

Dolorescannon.com

Qhhtofficial.com

Dolores Cannon Facebook

Ozark Mountain Publishing Facebook

QHHT Facebook

Despre autoare

Dolores Cannon, specialistă în hipnoterapie regresivă şi cercetătoare psihică a cărei muncă înregistrează cunoştinţele „pierdute”, s-a născut în anul 1931 în St. Louis, Missouri. A fost educată şi a trăit în St. Louis până la căsătoria ei cu un militar din Marină, în anul 1951. Şi-a petrecut următorii 20 de ani călătorind în toată lumea ca o soţie tipică de militar, ocupându-se de familie şi de copii. În anul 1970, soţul ei a ieşit la pensie ca veteran cu dizabilităţi şi s-au retras pe dealurile din Arkansas. Şi-a început cariera de scriitoare şi a început să vândă articole la diferite reviste şi ziare. În anul 1968 a început să studieze hipnoza şi începând din anul 1979 s-a ocupat exclusiv cu terapia vieţilor anterioare şi cu munca de regresie. A studiat diferitele metode de hipnoză şi şi-a dezvoltat propria sa tehnică unică, care i-a permis să obţină informaţii de la clienţii săi, în modul cel mai eficient.

În anul 1986 şi-a extins investigaţiile în domeniul ufologiei. A studiat la faţa locului presupusele aterizări de OZN-uri şi a investigat cercurile din lanurile de grâu din Anglia. Cea mai mare parte a muncii sale în acest domeniu a constat în adunarea de dovezi prin metoda hipnozei, de la persoanele care susţineau că au fost răpite de extratereştri.

Dolores a ţinut prelegeri pe toate continentele lumii. Cele şaptesprezece cărţi ale ei sunt traduse în peste douăzeci de limbi. Ea a vorbit la radio şi televiziune, în întreaga lume. Articole despre/de Dolores au apărut în mai multe reviste şi ziare din SUA şi de pe glob. Dolores a fost primul american şi primul străin care a primit „Premiul Orpheus” în Bulgaria, pentru cel mai înalt progres în cercetarea fenomenului psihic. A fost premiată pentru Contribuţia remarcabilă de-a lungul vieţii, de mai multe organizaţii care lucrează cu hipnoza.

Dolores a avut o familie foarte numeroasă care a menţinut-o într-un echilibru solid între lumea „reală” a familiei ei şi lumea „nevăzută” a muncii sale.

Dacă doriţi să aflaţi mai multe despre munca sa şi despre cursuri, puteţi scrie la următoarea adresă. (Vă rugăm să includeţi un plic timbrat, cu adresa dumneavoastră)Ş

Dolores Cannon, P.O. Box 754, Huntsville, AR, 72740, USA. Deasemenea, puteţi scrie la adresa de e-mail: decannon@msn.com sau pe website: www.ozarkmt.com.

Dolores a plecat din această dimensiune pe 18 octombrie 2014.

Pentru mai multe informații despre oricare dintre titlurile de mai sus, titlurile care urmează să fie lansate în curând sau alte articole din catalogul nostru, scrieți, telefonați sau vizitați site-ul nostru:

Ozark Mountain Publishing, Inc.

PO Box 754

Huntsville, AR 72740

Ph: 479 -738-2348/800-935-0045

www.ozarkmt.com